Autoarea bestsellerului RĂPITORUL

JANET DAILEY

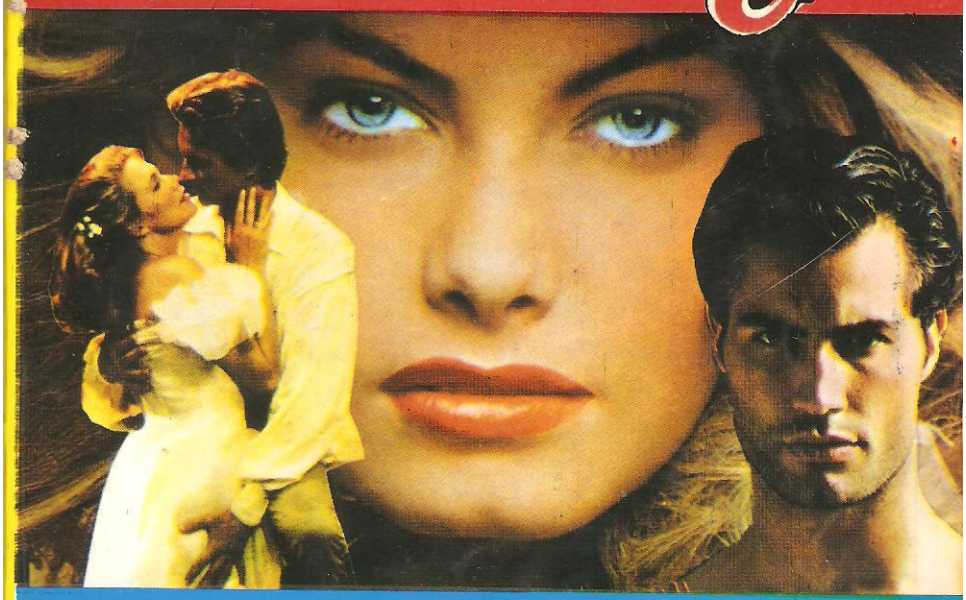

FRUCTELE DRAGOSTEI

Capitolul 1

Un trio de brăţări din aur s-au insinuat cristalin auzului, în timp ce Sheila Rogers închidea uşa Thunderbird-ului său albastru.

Cu părul strălucitor, fluturându-i liber peste umeri, se întreptă spre hotelul unde lucra Brad.

Nu era nici o adiere de vânt. Dincolo de clădirea hotelului, apele îndiguite ale râului Colorado erau netede ca oglinda. În calea sa spre asfinţit, soarele texan lăsa o urmă lungă, galbenă, la orizont. Aerul amiezei de februarie era rece pe obrazul Sheilei. Privirea ei de chihlimbar zbură spre ceasul brăţară în timp ce porni spre intrarea hotelului. Era aproape ora cinci. (Iar întârziase). Ridică din umeri cu o mişcare inconştientă, tipică, de „nu-mi pasă", care arăta că era obişnuită să se lase aşteptată. Sheila nu permitea să fie răsfăţată, deşi, ar fi admis că, unic copil, a fost alintată de o pereche de părinţi iubitori.

Dar nu şi de Brad... Pe el nu-l putea învârti pe degete, cum făcuse cu ceilalţi bărbaţi pe care-i întâlnise. Probabil că acesta era unul din numeroasele motive pentru care era atât de fascinată de el.

Sigur că Brad era furios din cauza întârzierii ei, dar Sheila era încrezătoare că îl va putea face să uite această neplăcere.

Buzele ei, de un roz șters, se destinseră într-un zâmbet ușor, senzual, la acest gând. Combinată cu scânteia promițătoare din ochii stropiți, parcă, cu aur, mișcarea îi dădu o expresie de plăcere secretă, atățând misterios privitorul întâmplător.

Sheila aproape ajunsese la ușa de intrare, când îl văzu pe Brad stând lângă clădirea hotelului, cu un alt membru al personalului de serviciu. Lumina castanie din ochii săi era grav acuzatoare când întâlni privirea ei. Sigur că a văzut-o traversând parcarea, dar nu o strigase. Ar fi lăsat-o să piardă minute prețioase căutându-l înăuntru, numai pentru a o pedepsi pe Sheila pentru întârziere.

Încremenită lângă ușă, Sheila îl privi ținându-și respirația. Părul blond îi cădea pe fruntea bronzată, cu neglijență masculină. O virilitate ostentativă, cu un ușor aer de aroganță, era întipărită în liniile frumoase ale feței sale. Înalt, puternic, privirile lui de zeu al soarelui ar fi făcut să bată repede inima oricărei fete. Uniforma de culoarea tutunului, a hotelului unde lucra, puloverul alb și pantalonii negri îi accentuau fizicul masculin.

De câte ori îl vedea, Sheila reacționa la fel : întâi o vagă senzație de surpriză că ar fi putut uita cât de frumos era, urmată de o senzație de vină că l-a făcut să aștepte, oricum, neintenționat. Adevărat, pașii ei

erau fără grabă, grațioși și o duceau înainte aproape leneș. Buzele i s-au desfăcut într-un zâmbet ademenitor și ușor împăciuitor. Brățările clincheniră din nou când Sheila își dădu părul după ureche.

— Îmi pare rău c-am întârziat, iubitule. Vocea ei calmă și caldă era făcută să-i potolească iritarea.

Brad Townsend nu-i întoarse zâmbetul. Își salută scurt colegul și prinse mâna Sheilei într-o încleștare puternică, gata să-i zdrobească degetele. Ea inspiră adânc de durere, în timp ce el o trăgea după el lângă clădirea hotelului.

— Brad, îmi zdrobești mâna, protestă Sheila când se opriră, întrebându-se dacă el era conștient de propria-i forță.

— Nu-mi place să fiu lăsat să aștept, șuieră el, căldura respirației lui ajungându-i fierbinte pe buze pentru o clipă, înainte ca gura lui să i le acopere.

Sărutul era o combinație de pedeapsă și posesiune. Sheila luptă împotriva dominației, chiar dacă era înfiorată de stăpânirea lui.

Brațele-i o încercuiră pentru a zdrobi neînsemnata ei împotrivire, căldura radiind din îmbrățișare.

Cucerită, Sheila, își dădu capul pe spate și-i lăsă gura să-i exploreze gâtul.

— Îmi pare rău, șopti, cu ochii închiși în timp ce o slăbiciune mistuitoare i se răspândea în tot trupul. N-am vrut să întârzii.

— Aşa spui întotdeauna, murmură el, muşcând-o uşor de lobul urechii.

Degetele ei se strecurară sub sacoul descheiat şi-l înconjură cu braţele, simţind căldura arzătoare a trupului lui şi muşchii arcuiţi ai umerilor spatelui.

Mireasma de mosc a feţei lui proaspăt bărbierite era ameţitoare.

Sheila inspiră adânc şi exclamă :

— Mi s-a cerut să mai rămân câteva minute, după ultima oră, şi timpul pur şi simplu a zburat.

— Ce profesor a fost de data asta ? Nu contează de fapt. Eşti preferata tuturor, zâmbi ironic Brad.

— Benton. Sheila ignoră tachinarea. A avut de făcut câteva sugestii la proiectul pe care l-am prezentat pentru lucrarea de semestru.

— Şi m-ai lăsat să aştept, ca să vorbeşti cu pruna aia uscată ?

— Ţi-am spus că-mi pare rău.

— Poate c-ar trebui să aflu cât de sincer te căieşti, spuse el încet, cu un licăr de dorinţă în ochii căprui.

Râzând, ea-şi retrase braţele din jurul lui, lăsându-şi palmele să se odihnească pe pieptul lui, pentru a pune o mică distanţă între ei. Îi simţea inima bătând puternic, sub degetele ei.

— Trebuie să fii la lucru în câteva minute, îşi aminti Sheila, dându-şi seama că nu-i spusese dacă se căia într-adevăr sau nu.

— Da, încuviinţă Brad, lăsându-şi gura să şteargă conturul senzual al buzelor ei, şi să fac dragoste cu tine nu-i un lucru pe care să-l fac în grabă.

O căldură interioară îi aprinse obrajii Sheilei. Nu era timiditate.

Venea mai mult din tentaţia veche de secole şi de teama de necunoscut.

— Nu. Dar Sheila nu era sigură că ar repeta împotrivirea dacă ar mai întreba-o încă o dată.

Gura lui continua să se joace cu buzele ei, până când ele fremătară, tânjind după sărutarea lui. Brad le ignoră deliberat mesajul. Incapabilă să suporte apropierea chinuitoare a gurii lui fără a fi sărutată, îşi înfipse degetele în părul lui blond şi-l trase în jos.

O sărută cu pasiune arzătoare până când Sheila se simţi cuprinsă de flăcări. Buzele-i fură despărţite de brutalitatea limbii lui.

Exploatarea senzuală aţâţă flăcările într-un adevărat infern ce părea să-i izoleze de lume.

— Haide, Brad ! strigă o voce joasă şi nerăbdătoare. A trecut de cinci.

Cruda realitate se năpusti peste Sheila ca un duş rece, în timp ce Brad îşi sfârşi brusc sărutul, ridicând capul. Şocată că fusese văzută în acea atitudine de totală abandonare, Sheila acceptă bucuroasă sprijinul braţelor lui Brad, lăsându-l s-o ascundă de privirile iscoditoare.

— Vin în câteva minute. Spune-i şefului că sunt aici şi ajut pe cineva să pornească maşina.

— Te acopăr, îl asigură vocea pe un ton sugestiv. Cheamă-mă dacă ai nevoie de ajutor.

— Mă descurc, râse Brad sigur de el.

Paşii se stinseră în spatele lor. Sheila încercă să se retragă din îmbrăţişarea lui, dar pasiunea devastatoare pe care i-o aprinse îi topise energia.

— Stânjenită ? o zeflemisi uşor. Tom m-a văzut doar sărutându-te, asta-i tot.

— Nu-i asta. Sheila dădu din cap pentru a-l contrazice.

Brad profită imediat de gest ca să-şi îngroape gura în mătasea părului ei. Simţurile ei săriră să răspundă mângâierii şi el o trase înapoi la pieptul lui puternic.

— Nu cred că îţi dai seama ce îmi faci, şopti Sheila.

— Ce-ţi fac ? râse Brad scurt şi se opri să-i alunge o şuviţă de pe ureche. Nu eşti decât o răsfăţată, Sheila Rogers, acuză el strângând-o mai tare. Promiţi cu sărutările tale, dar când vine timpul să plăteşti, te retragi. Ar trebui să te trag într-o cameră din hotel şi să te iau acum.

— Nu.

— N-am s-o fac. Expresia lui era dură şi uşor înspăimântătoare. Dar au fost câteva ori în ultimele săptămâni când m-ai lăsat să te seduc doar cu un protest formal, nu nega.

— Atunci, de ce nu m-ai sedus ?

— Pentru că, micuţa mea răsfăţată, eu n-am de gând să dansez pe sârmă aşa cum au făcut ceilalţi prieteni ai tăi. Când vom face dragoste, va fi la invitaţia ta şi nu din cauză că ţi-am înfrânt rezistenţa. Când vom fi în pat amândoi, va fi pentru că mi-ai cerut-o textual. Nu-mi pasă dacă-i înainte sau după ce ne vom căsători, dar TU mă vei invita.

— Din toate... Sheila se bâlbâi şi renunţă să mai continue, indignată de ipoteza că, în timp, va ajunge să-l implore.

Brad râse şi-i acoperi buzele sfidătoare cu gura. Sheila rezistă câteva momente până sărutul scăzu în intensitate şi se lipi din nou de el, uitând în acel moment de orice rămăşiţă de mândrie.

În final el îşi ridică faţa cu o sclipire plină de sine în ochii căprui, în timp ce privea expresia buimăcită de pe faţa ei.

— Spune-mi că mă iubeşti, ordonă Brad, încolăcind-o cu braţele.

— Te iubesc, răspunse ea cu umilinţă.

— Promite-mi că mă vei iubi, cinsti şi asculta, recită el.

Gura-i se deschise pentru a răspunde comenzii lui, dar lumina care-i străluci în ochi păli când ea îşi aminti de discuţia pe care o avusese cu părinţii săi.

— Promit, răspunse Sheila după câteva secunde.

Brad observă ezitarea şi uşoara schimbare din expresia ei. Îşi dădu capul puţin pe spate ca s-o studieze, parcă, îngustându-şi privirea.

— Am vorbit cu mama şi cu tata despre noi.

— Şi ?

— Ei cred că e puţin prematură dorinţa noastră de căsătorie, spuse Sheila.

El îi dădu brusc drumul şi păşi înapoi, sărindu-i mustarul :

— Nu sunt destul de bun pentru tine. Asta au spus, nu-i aşa ? întrebă iritat şi continuă fără să aştepte răspuns : Care-i treaba ? Sunt prea sărac pentru scumpa lor fiică ? Sau au ceva cu mine din cauză că mi-au trebuit şapte ani să ajung în ultimul an de facultate ? E vina mea că nu m-am născut din părinţi bogaţi ca ai tăi şi a trebuit să muncesc şi să câştig bani ca să mă-ntreţin ?

— Brad, te rog. Sheila încercă să-i oprească discursul amar. Nu-i nimic din toate astea. Ei sunt doar de părere că nu este acum momentul. Îţi vei lua diploma la primăvară şi...

— Şi le e teamă că dacă ne căsătorim acum, vor fi nevoiţi să ne întreţină, sau, mai exact — să mă întreţină ! Bănuiesc că-şi închipuie că vreau să te iau pentru bani. Ştii ce pot face cu banii lor, nu ?

— Nu-i vorba de bani. Sheila era dureros conştientă că discuţia despre bani zgândărea în Brad o rană deschisă. Spun că ar trebui să aşteptăm un an

astfel încât să-ţi iei diploma şi să- ţi găseşti o slujbă, fără a avea responsabilitatea unei soţii. Un an nu este prea mult când ne iubim unul pe celălalt.

Privirea lui întunecată o împunse.

— Spune-mi cinstit, Sheila, ai tăi sunt de acord cu mine ca viitor ginere ?

Fără să vrea, ezită. Tatăl ei nu-şi ascunsese dezaprobarea.

Doar influenţa mamei dusese la concesia cu anul de aşteptare. Sheila ştia că tatăl ei fusese de acord în mod formal, în speranţa că în mai puţin de un an, ea şi cu Brad se vor despărţi.

— Şi tăcerea-i un răspuns, se încruntă el.

— Nu c-ar fi împotriva ta, se grăbi Sheila, doar că ei nu te cunosc atât de bine ca mine. Şi în plus, ei încă mă consideră o fetiţă. Le este greu să mă vadă soţia unui om care, practic, le este un necunoscut.

— Tu vrei să aştepţi un an ?

— Sigur că nu, spuse ea.

— Nu pari foarte supărată din cauza asta.

Sheila îşi ridică mâna exasperată, făcând brăţările să sune din nou.

— Ce să fac ? Să-mi pun cenuşă şi să mă văicăresc ?

— Presupun că mă acuză că alerg să pun mâna pe averea ta. Vocea lui se îngroşase de sarcasm.

— Părinţii mei nu acuză de nimic. Sheila îşi controlă cu greu iritarea crescândă. Recunosc că tata nu prea

are încredere în tine, dar mama vrea să-ţi dea o şansă. Nu e o pedeapsă şi nici o condamnare.

— Ar trebui, poate, să fiu recunoscător ?

— Ar trebui să le înţelegi poziţia !

Era evident, după expresia lui, că nu era de acord.

— Ce-ai fi făcut dacă ţi-ar fi spus să nu te măriţi cu mine ? întrebă el, privind-o pieziş.

— Dar n-au făcut-o ! protestă Sheila.

— Şi dacă ar fi făcut-o ? insistă el.

Scrâşnind din dinţi, ea răspunse :

— Dacă ar fi făcut-o, m-aş fi măritat cu tine, oricum.

— Pot să pariez ! Un sunet amar, aducând cu greu a râs, ieşi din gâtul lui. Ştiu că e doar o chestiune de timp până când te vei răzgândi în privinţa căsătoriei.

— Dacă mă voi răzgândi, nu va fi din cauza părinţilor mei, te asigur. Se întoarse să plece. Asta era una din părţile pe care le detesta la Brad.

El o prinse de braţ şi o întoarse spre el, strângând-o şi mai tare când Sheila se zbătu să scape.

— Să nu mai pleci vreodată de lângă mine, ordonă Brad.

Sheila înfruntă flacăra sălbatică din privirea lui fără să se clintească.

— Dă-mi drumul la braţ şi o să mă vezi plecând iar.

— Nu te las. O lumină ciudată îi licări în ochi. Eşti a mea, şi nu te las să pleci.

Un fior rece îi trecu prin vene.

— Mă doare, Brad. Încercă să nu lase panica să-i apară în voce. Dă-mi drumul.

— E din cauza banilor, nu-i aşa ? Slăbi strânsoarea şi licărul ciudat îi părăsi ochii. Te-ai gândit că după ce-ai avut tot ce ţi-ai dorit toată viaţa, nu vei putea trăi dintr-un buget modest, făcând economie pentru fiecare lux. De-asta nu vrei să te măriţi cu mine, nu-i aşa ? Pentru că nu-ţi pot oferi stilul de viaţă cu care eşti obişnuită.

— Numai la bani te gândeşti, nu-i aşa ? îl acuză Sheila. Nu am de gând să-mi petrec restul vieţii scuzându-mă pentru faptul că părinţii mei sunt bogaţi. Nu i-am ales eu aşa.

— N-a trebuit niciodată să te descurci fără bani. Respiră şuierat. Eu n-am avut bani niciodată. A trebuit să lupt, să mă agăţ cu ghearele, chiar să fur, ca să obţin ce vreau. Întotdeauna alţii încearcă să ia puţinul pe care-l am. Acum încearcă să mi te ia pe tine.

Sheila se încruntă.

— Dar nimeni nu încearcă să mă ia de lângă tine.

— Chiar ? zâmbi el amar. Acum, că părinţii tăi ştiu că vrem să ne căsătorim, te vor asmuţi împotriva mea, vor plăti oameni să-ţi spună minciuni despre mine, până le vei crede. Aşteaptă şi-ai să vezi.

— Nu-i adevărat. Părinţii mei nu-s aşa.

— Presupun că sunt la fel de puri şi imaculaţi ca tine. În linia gurii era schiţat un zâmbet vag.

— Nu sunt în nici un caz monştrii pe care încerci să mi-i zugrăveşti tu.

— Eşti fie oarbă, fie incredibil de naivă. Eu...

Nu-şi terminase vorbele când se auzi o voce nerăbdătoare de bărbat :

— Brad !

Brad nu încercă să-şi ascundă iritarea pricinuită de întrerupere :

— Ce vrei, Tom ? se răsti la intrus, acelaşi coleg de mai înainte.

— Nu te pot acoperi toată noaptea, spuse el. Mai bine ai veni, până să te concedieze.

— Vin, încuviinţă Brad iritat.

— Ar fi mai bine.

Sheila era bucuroasă de întrerupere. Nu-i mai putea suporta comentariile ironice şi acuzaţiile nejustificate împotriva părinţilor ei. Simţi că o doare inima şi-şi dori să scape de acuzaţiile lui nejustificate.

— Du-te, Brad, murmură, şi aşa era timpul să plec.

— Nu pleca, Sheila. O prise repede şi-i puse o mână peste celălalt umăr, întorcând-o spre el.

Ea continuă să-i evite privirea.

— N-are rost să mai rămân. N-a mai rămas nimic de spus.

— Sheila...

Părea să caute disperat un motiv, apoi râse scurt.

— Cred că am avut prima noastră ceartă adevărată, spuse Brad.

— Eu sigur, n-am început-o. Nu găsesc nimic amuzant în asta.

— E fără rost, nu-i aşa ?

Eliberându-i braţul, începu să-i mângâie obrazul, dar Sheila se retrase la atingerea lui, incapabilă de aceeaşi trecere subită de la supărare la afecţiune. N-am dorit niciodată să ajungem să ne certăm, murmură Brad pe un ton de scuză. Doar că mi-am pierdut capul, asta-i tot.

— A fost de-ajuns, răspunse ea fără inflexiuni în voce.

— Sheila, uită-te la mine. Cum ea nu-i ascultă, îi prinse bărbia şi o forţă să se supună. Trăsăturile lui frumoase, poleite parcă, pledară în favoarea lui. Cum să te fac să înţelegi ce simt ?

— M-ai făcut, îl asigură Sheila. Ai fost foarte clar că nu crezi că te iubesc şi că părinţii mei conspiră împotriva ta.

— Nu, nu-i aşa. Nu vezi ? Brad privi drept în ochii ei. Tu eşti singurul lucru care contează pentru mine în viaţă, Sheila. Mi-e teamă să nu te pierd. Eu...

O cută de îngrijorare îi brăzdă fruntea, dispărând sub o şuviţă blondă. Sinceritatea lui o îmblânzi pe Sheila.

— Brad, şopti, răspunzând dragostei lui.

— Nu înţelegi, nu-i aşa ? Crezi că greşesc că simt astfel.

— Nimeni nu mă poate îndepărta de tine. Um zâmbet timid îi curbă buzele.

— Te-am rugat să-mi fii soție, Sheila, începu el.

— Iar eu am acceptat, îi aminti ea.

— Da, încuviință Brad. Dar eu nu-ți pot oferi nimic altceva decât dragostea mea. Îți cer să renunți la tot pentru nimic.

Degetul lui mare îi mângâia pielea gâtului. Sheila simți cum vraja atingerii lui începea să-și facă efectul.

— Nu e un schimb chiar atât de prost, dragul meu, zâmbi ea.

— Dragostea nu ne poate pune un acoperiș deasupra capului și nici mâncare în gură, îi aminti el. Mai trebuie și bani, pe care nu-i am.

— Ssst ! Sheila îi apăsă degetele pe buze. Nu vreau să mai aud cuvântul ăsta.

Brad îi sărută vârfurile degetelor, apoi i le luă ușor în mână.

— Nu vreau să-l mai pronunț dar ei sunt ceva de neînlocuit în viață. Subiectul nu poate fi evitat la nesfârșit doar pentru că e neplăcut.

— Nu-mi pasă. Sheila lăsă să-i alunece degetele spre fruntea lui mângâiată ușor de șuvițe blonde, răzlețe.

— Spune-mi că mă iubești, Brad.

— Te iubesc. O sărută lung și apăsat pentru a-și întări cuvintele. Un an, suspină Brad, ridicându-și capul. Nu pot să aștept un an.

Sheila își frecă fruntea de obrazul lui într-un gest felin și oftă.

— Știu. Încercă să iasă din îmbrățișarea lui. Și mai știu că nu poți să mai stai aici fără să-ți pierzi slujba.

El își retrase brațele din jurul ei și o sărută încă o dată în fugă.

— Dacă nu voi fi prea ocupat, te sun deseară.

— Sunt acasă, promise Sheila.

— Și ar fi bine să fii singură, amenință Brad glumeț.

— Mă mai gândesc. Râse și se îndepărtă fără să-l mai sărute. N-ar fi făcut decât să prelungească momentul despărțirii.

În timp ce, la volanul Thunderbird-ului, încerca să pornească motorul, Brad stătea încă în locul în care-l lăsase. El își ridică mâna într-un gest de rămas bun, când ieși din parcare. Sheila flutură mâna simțindu-se împăcată.

Pe stradă, se surprinse fredonând un cântec trist de dragoste. Versurile melancolice vorbeau despre o dragoste care mergea prost. Sheila trase volanul iritată. Invinuind cântecul că în loc să-i amintească de finalul fericit al întâlnirii, i-a adus aminte de cearta care l-a precedat.

Banii. Ce prostie să te certi din cauza lor, gândi ea. Sheila se întrebă dacă oamenii săraci sunt mai mândri din fire, sau dacă Brad era pur și simplu obsedat de bani. Pentru câteva minute în timpul disputei lor, îi

crezuse paranoic şi avusese un sentiment de incertitudine.

Geamul maşinii alunecă în jos şi Sheila îşi scutură capul, lăsând vântul să i se joace pe faţă. Totul avea să fie bine. Era sigură. Brad era un diamant brut care avea nevoie de şlefuire pentru a se potrivi în lumea ei. Asta era tot. După ce va realiza acest lucru, vor forma un cuplu minunat. Cu banii şi relaţiile părinţilor ei, viitorul îi apărea promiţător. Luminos şi senin.

Capitolul 2

Păşind prin uşa din faţă, tocurile sandalelor i se înfundaseră în covorul crem. După majoritatea standardelor, casa stil fermă a părinţilor ei era aproape un palat, dar pentru Sheila era pur şi simplu căminul ei.

În hol apăru fără zgomot o cameristă. Sheila îi dădu poşeta şi servieta din piele scumpă cu cărţile şi hârtiile de şcoală.

— Vrei să le duci în camera mea, Rose ? ceru ea. Mama e acasă ?

— Doamna Rogers este în camera de zi.

— Mulţumesc.

Covorul gros înnăbuşi zgomotul paşilor Sheilei în timp ce mergea spre holul larg care ducea spre camera de zi şi dormitorul părinţilor. Bătu la uşa, apoi intră.

— Tu eşti, dragă ? se auzi vocea întrebătoare a mamei, din dormitor.

— Depinde la care „dragă" te referi — eu sau tata ? râse Sheila.

— Mă refeream la tatăl tău. Constance Rogers apăru în cadrul uşii, încheindu-şi cordonul rochiei de casa de culoarea nisipului. Avem câţiva politicieni în-

vitați la cină și l-am rugat să vină mai devreme acasă. Dar tu ești la fel de binevenită, Sheila, deși te așteptam mai devreme.

Constance Rogers era copia matură și mai elegantă a fiicei sale.

Avea părul blond, tăiat scurt și coafat mai sofisticat, luminat de invazia de șuvițe argintii. Silueta era mai zveltă și mai fermă, dar îi lipseau rotujimile dulci ale Sheilei.

— Am mai stat puțin după ultima oră, explică Sheila. Ochii scăpărători, migdalați, ai mamei sale, o cercetară nescăpându-le nimic din agitația interioară a fiicei sale.

— Trebuie să-ți refaci rujul. Deci te-ai întâlnit cu Brad înainte de a veni acasă, conchise mama cu o ușoară neplăcere în voce.

Sheila se plimbă mai departe prin cameră, evitând pentru moment privirea-i pătrunzătoare. Nu făcea niciodată greșeala de a-și subestima mama. Dând impresia că stă în umbra soțului său, Constance Rogers era o putere de sine stătătoare. Datorită tactului, inteligenței, ca și flerului în relațiile publice, soțul său ajunsese atât de sus pe scara socială.

— Da, l-am văzut, o înștiință Sheila așezându-se în fotoliul îmbrăcat în catifea. Aș vrea să vorbești cu tata în legătură cu Brad.

— De ce ? mama ei o întâmpină cu un zâmbet ambiguu care n-o păcăli nici un moment pe Sheila.

— Pentru a-l convinge să renunțe la ideea ca Brad și cu mine să așteptăm un an până la căsătorie, răspunse ea fără ocolișuri.

— Dar nu văd nimic rău în asta. Constance Rogers se îndreptă spre balansoarul de lângă fotoliu, așezându-și fusta lungă a rochiei de casă, când se așeză.

Punându-și picior peste picior, Sheila mai încercă :

— Și tu ești împotriva căsătoriei mele cu Brad ?

— Draga mea, nu vreau să fac greșeala de a te arunca în brațele acelui bărbat interzicându-ți să te măriți cu el, declară mama sa zâmbind. Pe viața mea, nu pot să înțeleg ce vezi la el. Sunt atâția oameni în Texas care ar fi mult mai potriviți... Și ai putea să-i ai pe oricare dintre ei.

— Nu vreau pe nici unul ! Îl vreau pe Brad, insistă ea în timp ce mișcarea agitată a degetelor pe franjurii unei perne îi trădau nervozitatea.

— De ce tocmai el, când sunt atâția alții ? întrebă Constance zâmbind trist.

— Pentru că el este o încercare pentru mine, trânti Sheila adevărul fără să se gândească.

Nu era niciodată sigură de el. Relația lor fusese întotdeauna o luptă surdă între două personalități puternice, fără câștigător clar.

Asta era sarea și piperul relației lor, dar nu aceasta era motivul pentru care Sheila dorea să-l ia de bărbat.

— Ce nu înţeleg, continuă Sheila, este ce aveţi tu şi tata împotriva lui Brad ?

Mama ei ezită o clipă apoi răspunse cu aceeaşi francheţe :

— Da, suntem împotriva lui.

Sheila se relaxă în fotoliu, cu o licărire jucăuşă în ochii aurii de pisică.

— Oare nu tocmai asta îţi spuneau părinţii tăi despre tata înainte de a fugi cu el ? Nu avea cultură, rafinament social sau viziune politică şi uite ce influenţă ai avut asupra lui. Tu ai făcut din tata omul care e astăzi.

— Nu poţi face comparaţie între ei doi, insistă mama.

— De ce ? Brad e ambiţios.

— Cred că adjectivul corect este : „lacom de bani".

Chiar atunci tatăl Sheilei intră în cameră, oprindu-se să sărute obrazul întins al soţiei sale.

Revenindu-şi din surpriza de moment pricinuită de sosirea lui, Sheila replică :

— Nu cred că este un defect. În fond, tată, nu cauţi întotdeauna mijloace de a scoate profituri ?

— Diferenţa este că eu sunt dispus să muncesc pentru asta. Prietenul tău preferă calea mai uşoară, răspunse el calm.

— Cum poţi spune aşa ceva ? Uite cum a muncit şi s-a zbătut să-şi obţină diploma.

Trăsăturile feţei bronzate ale tatălui ei, descriseră un zâmbet absent.

— Da, m-am întrebat adeseori de ce un viitor absolvent în ştiinţe politice lucrează într-un hotel.. Din moment ce locuieşte aici, în capitala statului, mi s-a părut întotdeauna că dacă ar fi fost interesat de profesiunea propusă, ar fi fost normal să lucreze într-un birou guvernamental.

— Bine spus, E.J. ! Constance mângâie mâna soţului care i se odihnea afectuos pe umăr.

— Brad a lucrat înainte în birouri guvernamentale, dar orele de lucru se suprapuneau cu orele de şcoală, se apără Sheila.

— Într-adevăr ? tatăl ei nu era prea convins. Mă mândresc cu puterea mea de a judeca oamenii, iar tu vezi în acest om calităţi care pur şi simplu nu există. Nu-mi place ideea că fetiţa mea ar putea suferi.

Elliot John Rogers era um om cu voinţă puternică iar Sheila îi semăna întru totul. Se ridică în picioare înfruntându-şi părinţii :

— Nici unul din voi nu-l înţelege pe Brad, acuză ea. Voi nu-l cunoaşteţi aşa cum îl cunosc eu. Mai mult decât atât, nici nu vreţi să-l cunoaşteţi, în caz că vă demonstrez că vă înşelaţi.

— Sheila, nu-i adevărat, protestă mama ei, dar Sheila ieşea deja din cameră.

Nu avea nici un rost să continue discuţia, cu tatăl ei de faţă.

Putea să discute cu mama ei, dar tatăl era rigid în opinii, neascultând pe nimeni cu excepţia soţiei sale. Sheila se retrase în camera ei pentru a medita. Nu avea să fie uşor să obţină aprobarea părinţilor. Problema o preocupă toată seara, printre paginile cărţii pe care o citea, precum şi mai târziu, în timp ce cina singură. Aşteptă să sune Brad, având nevoie de siguranţa vocii lui. Când se strecură între cearceafurile de mătase, el încă nu sunase. Închise ochii, sperând că noaptea îi va fi un sfetnic bun. Ceva încercă să o trezească. Îşi afundă capul în pernă în semn de protest, dar senzaţia persista. Adormită, deschise ochii, luptând cu valul de somn care o trăgea înapoi.

În dormitor era beznă. Singurul lucru pe care-l putea vedea era cadranul fosforescent al ceasului de voiaj de lângă pat, indicând câteva minute după ora trei. Sheila oftă obosită în timp ce se cuibărea mai bine în aşternut.

Tăcerea fu ruptă de un zgomot uşor, ca şi cum cineva ar fi ciocănit în geam. Sprijinită într-un cot, Sheila asculta cu toate simţurile la pândă, nefiind sigură dacă într-adevăr auzise ceva sau doar i se păruse.

Zgomotul reveni. Cineva bătea în uşa glisantă care dădea spre curtea din spatele casei. De obicei, criminalii nu bat la uşă înainte de a intra. Sheila sări din pat ştiind că trebuie să fie Brad, cine altcineva să ciocănească la uşa ei la ora asta din noapte ?

Desculţă, lipăi spre uşa de sticlă şi trase cordonul draperiilor lungi până la podea, pentru a le da deoparte. Trase zăvorul şi-l lăsă pe Brad să intre prin uşa întredeschisă.

— Ce faci aici ? şopti când el intra. E trei dimineaţa.

Lumina lunii care evidenţiase forma lui masculină, se strecură acum prin uşa de sticlă, învăluind-o pe Sheila. Picioarele-i goale străluceau mătăsos, roşul cămăşii de noapte sfârşindu-se chiar deasupra genunchilor rotunzi. Privirea lui Brad o inspectă uşor indecent, oprindu-se, în final, pe sânii fetei. Degetele ei se mişcară instinctiv în încercarea de a închide nasturii cămăşii de noapte.

— Ştiu cât e ceasul, răspunse Brad, zâmbind în timp ce se apropia. Tocmai am terminat lucrul şi a trebuit să te văd.

— Puteai să telefonezi.

Îşi aşeză mâinile pe umerii ei şi Sheila se încordă. Nu părea normal ca Brad să fie în dormitorul ei, chiar dacă urmau să se căsătorească.

— Nu poţi să faci asta prin telefon. Gura lui Brad o ademeni pe a ei într-un sărut lung, dulce, dar nu încercă să o ia în braţe. Mă mai iubeşti, scumpa mea ?

— Crezi că mi-a trecut aşa repede ?

Deodată, faptul că Brad traversase jumătate din Austin pe motocicletă pentru a o vedea şi a se asigura că ea încă îl mai iubeşte, îi păru romantic.

— Nu ţi-a trecut ? insistă Brad.

— Nu, răspunse Sheila dând uşor din cap. Încă te mai iubesc.

O luă în braţe ţinând-o strâns şi-şi cufundă bărbia în părul ei de aur întunecat. Îmbrăţişarea o făcu să se simtă iubită şi protejată. Nu era nevoie de sărutări pasionale. Stăteau îmbrăţişaţi şi asta le era de ajuns. Odihnindu-şi capul pe umărul lui, Sheila lăsă să-i scape un oftat de fericire şi îşi plecă genele mulţumită.

— Ai riscat mult venind aici la ora asta, murmură ea. Tata şi-aşa nu are încredere în tine. Mai bine ai fi sunat.

— Merita numai ca să te ţin în braţe şi să ştiu că mai vrei să te măriţi cu mine. Vrei, nu-i aşa ? zise el plimbându-şi gura pe părul ei ciufulit.

— Da, vreau să mă mărit cu tine. Sau crezi că mi-am făcut un obicei din a primi bărbaţi în dormitor la miezul nopţii ?

— Sper că nu, răspunse Brad cu severitate prefăcută şi continuă pe un ton mai serios : Ar fi trebuit să telefonez dar părinţii tăi ar fi auzit sigur şi ar fi ridicat receptorul. Nu puteam risca să ne audă conversaţia.

Sprâncenele ei se arcuiră întrebător.

— De ce ?

Brad nu răspunse imediat. Îi cuprinse obrazul în palma sa mare.

— Eşti frumoasă, ştii ? Fiind nevasta mea, n-o să fie prea rău după ce te învăţ câteva lucruri.

— Mmm, şi tu ai putea fi un soţ destul de decent, spuse Sheila întorcându-i comentariul glumeţ, dar te îndepărtezi de la subiect. Ce vroiai să-mi spui ?

— Poate ar fi trebuit să sun. Dinţii albi îi străluciră când zâmbi. E prea greu să mă concentrez când eşti în braţele mele. Sunt mereu tulburat de trupul tău superb. Îşi strecură mâinile pe sub mătasea mânecilor largi şi-i prinse braţele. Hai să stăm jos undeva şi să discutăm. Strângând-o uşor de mână, o conduse spre pat. Sheila se aşeză lângă picioarele patului, cu picioarele sub ea. Brad îi dădu drumul şi aprinse veioza de pe noptieră. Strălucirea sa blândă arunca peste pat o lumină palidă.

— Faci ca totul să pară foarte misterios. Sheila îşi ascunse tulburarea într-un murmur glumeţ, în timp ce Brad se aşeza pe marginea patului, aproape de ea.

— Neintenţionat. Un zâmbet jalnic îi curbă linia fermă a buzelor. Doar că de când ai plecat azi după amiază, m-am tot gândit la ce-am discutat. Sheila, nu pot să aştept un an să ne căsătorim.

— Pare o eternitate, încuviinţă ea cu un oftat.

— Nu trebuie să mai aşteptăm. Ai douăzeci de ani. N-ai nevoie de consimţământul părinţilor.

— Ştiu, dar...

— Ce realizăm aşteptând un an ? argumentează el cu un ton persuasiv. N-avem nimic de dovedit părinţilor tăi, în mod sigur, nu faptul că ne iubim. Cât despre binecuvântarea lor, aş vrea s-o avem, dar

dacă ei preferă să-ţi interzică sau să-ţi pună condiţii, ca asta cu anul de aşteptare, putem s-o facem fără ea. Odată căsătoriţi, va trebui ca ei sa mă accepte.

— Te gândeşti, cumva, să fugim ? Îşi muşcă uşor buza de jos.

— Da. Nu vreau să aştept un an, şase luni, nici măcar o săptămână, zise el.

— Dar cum rămâne cu facultatea, cu slujba ta ? Unde vom locui ?

— Ştiu că nu este nici logic, nici practic să ne căsătorim acum, admise Brad, trecându-şi degetele prin părul des. Ar trebui să aşteptăm cel puţin până la vară, când îmi iau diploma, dar când a fost dragostea practică sau logică ? Este o nevoie fizică şi emoţională. (Inspiră adânc). Nu ştiu.

Dădu drumul aerului cu un oftat prelung.

— Poate pentru o femeie este altfel, poate că tu nu simţi aceste nevoi la fel de tare ca mine, continuă el.

— Nu-i adevărat, negă ea repede, le simt şi eu.

Îi cercetă tăcut faţa câteva secunde.

— Ştii cât de mult vreau să declar în faţa lumii că frumoasa de lângă mine este soţia mea, doamna Sheila Townsend ?

— La fel de mult pe cât doresc şi eu să te aud.

Nu bănuise că Brad era aşa de romantic ; dominator — da, chiar posesiv, dar nu observase această latură la el până acum.

Părea ieşit din rol.

— Hai să fugim şi să ne căsătorim mâine, cel târziu poimâine. Putem să mergem în Mexic şi să ne căsătorim în câteva ore.

— Da, vreau...

Nuanţa de nesiguranţă din vocea ei, arăta că nu era întru totul de acord.

— Dar, ce ? pronunţă el cuvântul pe care ea doar îl sugerase.

— Îmi trebuie timp de gândire.

Fuga era soluţia evidentă, dar Sheila nu era sigură că ar fi singura alternativă, deşi acelaşi lucru îl făcuse şi mama ei.

El îi luă mâinile şi le ţinu ferm.

— Iubito, dacă-ţi faci griji pentru părinţii tăi, va trebui să alegi : fie-ţi răneşti părinţii, fie pe mine. Ei se au unul pe celălalt, dar eu te am doar pe tine.

Problema pusă în acest fel, nu mai rămăsese decât o singură alegere de făcut. Brad o trase mai aproape şi o încolăci cu braţele.

— Fugi cu mine, Sheila, porunci el, redevenind bărbatul dominator pe care-l cunoştea.

— Da, acceptă ea fără să mai eziste.

Mâinile de pe spatele ei o apăsau puternic, trăgând-o în jos. Îi închise gura fierbinte cu a lui, gustând dulceaţa îmbrăţişării într-un sărut pasionat. Sheila se încălzi la ardoarea mângâierilor, văpaia răspândindu-se prin trup. Niciodată nu întâlnise pe ci-

neva atât de abil în a-i stârni dorința. Buzele lui exploratoare îi traversară obrajii, șterseră vârfurile aurii ale genelor. Urmărind linia grațioasă a frunții, își găsiră adăpost în lobul urechii și alintară pielea fină din spatele ei, înainte de a se întoarce flămânde la gura Shelei. Toate simțurile ei strigau un răspuns impetuos. Întorcând-o pe jumătate, Brad o apăsă până când capul ei rămase captiv în perna. Continuă să jefuiască moliciunea vulnerabilă a buzelor, în timp ce mângâierile mâinilor trezeau dorințe ametitoare. Când Sheila îi simți degetele descheindu-i un nasture al cămășii de noapte își dădu seama că pierduse și puținul control pe care-l avusese asupra situației. Patul desfăcut era prea intim pentru a lăsa neîmplinită lunga serie de sărutări.

— Brad, nu ! protestă.

— Ba da, insistă el, și-i ignoră mâinile care încercau să-l împiedice să elibereze ceilalți nasturi.

Ridicând capul, o privi, flacăra înnăbușită a dorinței îi lumina ochii.

— Nu mă pot abține să te doresc, Sheila ; vreau să fac dragoste cu tine.

În timp ce îi vorbea într-un murmur seducător, mâna i se insinua sub satinul cămășii. Alunecă lent spre rotunjimile pieptului ei gol. Sheila îl simți bombându-se, incapabilă să controleze răspunsul cărnii.

— Nu ! încercă fără succes să-i îndepărteze mâna.

— Nu mă respinge, iubito. Gura lui îi apăsa buzele jucându-se cu ele în timp ce mâna continua să-i mângâie sânii.

— Ce sâni frumoși ai. Vreau să-i ating, să-i privesc și să știu că în curând vor fi doar ai mei.

Degetul mare îi încercui sfârcul, apoi iar și iar, până când deveni ca de piatră. Ea se înfioră, mângâierea atâtătoare ucigându-i ultimele rămășițe de voință. Cămașa alunecă într-o parte dezgolindu-i bustul dar nu găsi forța să se împotrivească. Lumina veiozei lumina globul de porțelan al sânului ei sub privirea lui arzătoare. El trase ușor de bobocul trandafiriu al sfârcului excitându-l la maximum. Sheila gemu de plăcere, atingerea lui înnebunind-o.

— Îți place, nu-i așa, răsfățată mică ?

Gura i se strâmbă satisfăcută la vederea obrajilor îmbujorați febril și a buzelor umede și tremurătoare.

— E bine, nu-i așa ?

— Da, da, șopti ea torturată de dorință.

Capul i se mișcă agitat pe pernă când degetele lui încetară să se mai joace cu sfârcul și-i prinseră sânul. Cu ochii întredeschiși îl văzu aplecându-se spre punctul roz.

— Brad, nu, nu trebuie ! Sheila protestă și gemu când buzele lui încercuiră vârful trandafiriu. Își plimba limba în jurul lui, de parcă savura dulceața unui bob de strugure. Când Brad mușcă ușor, Sheila suspină de durere, care, ciudat, era plăcută. Fiorul din coapsele

ei se înteți, simțind cum în ea apare un gol dureros ce-și făcea simțită prezența, dorind impetuos să fie umplut. Pe neașteptate, el își deturnă atenția de la sânul ei, atacându-i buzele. Sărutări dure, răzbunătoare, îi striviră gura Sheilei, înnebunind-o. În sfârșit, Brad se opri, respinrând greu, cu o scânteiere întunecată în ochi, care sugera furia.

— Ar trebui să fac dragoste cu tine, spuse cu voce groasă, aici, în propriul tău pat, chiar sub nasul tatălui tău. Asta ar merita.

Mâinile-i lunecară peste trup și, cercetătoare, întâlniră elasticul chiloților ei. Îl ridică doar cât să-și strecoare degetele sub bandă și să-și urmeze linia dreaptă.

— Brad, nu !

De această dată, tonul său era hotărât. Licărul din ochii lui o făcură să se împotrivească ferm.

Brad, forță cu genunchiul drumul între picioarele ei, în timp ce apăsa cu toată greutatea peste corpul care încerca să se apere.

Sheila era conștientă de puterea lui superioară și știa că el putea s-o înfrângă dacă ar vrea.

Brad rânji ușor.

— N-am să fac dragoste cu tine ; nu înainte să mi-o ceri tu, îți amintești ? Ușură presiunea pe care o exercita asupra ei.

— Și în plus, continuă el, chiar dacă îți posed trupul, nu voi fi convins niciodată că ești a mea până nu ne

căsătorim. Poate că regulile tale de modă veche sunt molipsitoare. Ai o rochie albă pentru ceremonie, virginala mea Sheila ?

Ea se relaxă, nemaisimțindu-se amenințată.

— Am o rochie albă, dar e cam de vară.

Licărul întunecat cu care era obișnuită, reveni în ochii lui Brad.

— N-o să ne facem griji în privința modei. Îi sărută obrazul și se răsuci pentru a se întinde lângă ea. Conștientă de goliciunea sa, Sheila își adună cămașa de noapte pe umeri, nevăzând zâmbetul lui sarcastic.

Își înfipse un deget sub bărbia ei și o trase spre el.

— Te căsătorești cu mine în Mexic, mâine.

— Nimeni nu mă poate opri, murmură Sheila cu un zâmbet languros.

— Am făcut câteva investigații aseară, când eram de serviciu.

Tot ce ne trebuie este un act de identitate și o viză turistică, explică Brad.

— Am tone de acte, îl asigură ea, carnet de student, permis auto, cărți de credit, pașaport. Vom fi fericiți împreună, iubitule, oftă ea și se cuibări în brațele lui, privind visătoare în sus.

— Știu că vom fi.

— Înainte ca să devină realitate, trebuie să ne căsătorim. Deci, să facem niște planuri. O împinse ușor de-o parte și se ridică. Iată unul din cazurile în care o poziție înclinată nu e favorabilă gândirii.

Sheila, şovăitoare, se ridică şi ea sprijinită de perne în timp ce Brad se aşeza pe marginea patului, în faţa ei. Alungă o şuviţă de păr de pe obraz, îşi strânse mai bine cămaşa de noapte pe lângă corp.

— Ce planuri ai ? întrebă Sheila, sigură că el a cântărit totul înainte de a-i prezenta propunerea. Brad era meticulos în aproape tot ce făcea.

— În primul rând, trebuie să rezolvăm problema mijlocului de transport, începu el. Am putea să mergem foarte economic cu motocicleta mea, dar n-ar fi foarte confortabil, să traversăm jumătate de Texas cu bagajul în spate. Oricât mi-ar displăcea ideea, logica spune că ar trebui să luăm maşina pe care ţi-au dat-o ai tăi. E pe numele tău ? N-aş vrea să avem necazuri cu ea, la graniţă.

— Da, pe al meu —înmatricularea, asigurarea, totul.

— Dacă tot facem atâta drum să ne căsătorim, ar fi păcat să nu petrecem câteva zile din luna de miere în Mexic, corect ?

— Absolut. Un zâmbet de aprobare îi cuprinse faţa, ochii de topaz scânteind de plăcere. Unde mergem în Mexic ?

— Juarez.

— Juarez ? repetă Sheila uimită. Dar e la o zi de mers cu maşina, de aici. De ce n-am merge la Laredo sau Eagle Pass ? Oriunde ar fi mai aproape decât Juarez.

— Nu te ambala. Brad se încruntă. Sunt pe deplin conştient de distanţele mari pe care le avem de parcurs, dar sunt şi alte lucruri de luat în seamă : dacă părinţii tăi află cumva ce plănuim şi încearcă să ne oprească, vor presupune imediat că trecem frontiera printr-unul din punctele pe care tocmai le-ai zis. Sunt sigur că tatălui tău nu i-ar putea da prin cap că aş fi atât de „prost" să mă duc la Juarez. Este un caz de psihologie inversată, termină el cu un zâmbet puţin îngâmfat.

— Poate că ai dreptate. Totuşi i se părea că Brad la precauţii inutile. Nu-i plăcea felul în care insista în a-i considera părinţii ei nişte ticăloşi.

— Ştiu că am dreptate, zise el hotărât şi ea nu încercă să mai argumenteze. Brad îi amintea de un băieţel care se joacă şi zâmbi la acest gând. Oricum, continuă Brad, cunosc drumul spre Juarez mai bine decât spre celelalte puncte de frontieră.

— N-am mai fost la Juarez de când eram copil. Aşa că vei fi ghidul meu şi-mi vei arăta ce e de văzut, sugeră ea.

— Cu plăcere. În ochi i se aprinse o scânteie provocatoare, în timp ce o măsura lung cu privirea. În afară de cazul în care ne vom petrece timpul cu alte plăceri.

În mod ciudat, implicaţiile remarcii lui nu-i stârniră dorinţă.

Mai degrabă o făcură să se simtă stânjenită.

— Nu putem să ne petrecem tot timpul într-o cameră de hotel. Din când în când va trebui să ieşim la masă.

— Poate, dar asta aduce o altă problemă pe tapet. Sări din pat şi făcu doi paşi, cu spatele la Sheila.

— Care ?

— Banii !

Deveni rigidă. Cearta de după-amiază era prea recentă şi nu uitase amărăciunea şi sarcasmul subiectului. Îşi privi degetele ce ţineau cămaşa de noapte lipită de corp.

— Am crezut că nu vom mai discuta despre asta.

— Crede-mă, nu ţin s-o pun din nou pe tapet. Brad îşi frecă ceafa uşor nervos. Nu mi-e uşor s-o spun. Sunt la pământ. Oftă din greu. Salariul din săptămâna asta se duce pe chirie. Mai am doar câţiva dolari până la următoarea zi de plată.

— Oh, spuse ea cu înţelegere în voce.

— Doamne, cât urăsc asta, mormăi el în barbă, după care îşi îndreptă umerii. Sheila, ai ceva bani proprii —vreau să spun, în afară de fondul ce-ţi va reveni la majorat. Nu vreau să te duci la tatăl tău să împrumuţi bani. Mi-ar sta în gât să fug cu banii lui.

Sheila se simţi întâi uimită. Îi cerea, de fapt, bani.

Fusese întotdeauna de neclintit în a lua bani de la ea, oricât ar fi fost de strâmtorat. Acum el dorea să folosească banii ei pentru căsătorie.

Era un semn bun. Însemna că îl va putea convinge pe Brad să folosească banii şi moştenirea ei pentru viitoarea lui carieră, fără a-l face să se simtă vinovat că este întreţinut de ea. Viitorul se anunţa roz. Părinţii se vor supăra din cauza fugii, dar Sheila ştia că-i va recâştiga de partea ei, după ce căsătoria va fi un fapt împlinit.

— Am proprii mei bani, îi spuse, un cont de economii pe care mi l-a deschis tata, cu aproape zece mii de dolari pe el.

Erau banii pentru cheltuielile pe anul acesta, fiind în acelaşi timp un fel de lecţie despre valoarea banilor.

Brad se întoarse brusc spre ea.

— Dar sunt ai tăi ?

— Doar ai mei, fără altă semnătură în cont, îl asigură Sheila.

— Bine, încuviinţă el pe un ton tranşant. Atunci, îi vom folosi.

Poţi să-i retragi astăzi, să scăpăm şi de grija asta.

— Dar cu slujba, cu cursurile tale, cum rămâne ?

— La cursuri chiulesc, iar la slujbă aranjez cu Tom să mă înlocuiască. Nu e nici o problemă. Îşi trecu mâna prin părul bogat. Amândoi avem o grămadă de lucruri de făcut azi. Mai bine plec, să mai prindem puţin somn.

— Chiar trebuie să pleci ? oftă Sheila.

— De data asta, doar. Ne întâlnim după-amiază în faţa hotelului şi stabilim detaliile plecării. Gura lui o atinse scurt pe a ei. Şi fi atentă, continuă el, nici un

cuvânt nimănui despre planurile noastre. Nu vreau să riscăm să prindă ai tăi de veste.

— Bine, încuviinţă ea fără tragere de inimă.

— Nu uita să-ncui uşa, spuse el zâmbind larg. Gândeşte-te, iubito, că în ceva mai mult de douăzeci şi patru de ore vom fi în drum spre Mexic.

Un surâs fugar atinse buzele Sheilei. Când el îşi luă braţul de pe umerii ei, i se făcu frig. Senzaţia de nelinişte crescu în timp ce Brad se pierdea în noapte. Închise uşa şi încuie în urma lui.

Tremurând, se cuibări în pat.

— Nervi de mireasă, îşi spuse.

Capitolul 3

Într-o cameră de hotel din Juarez, Sheila zâmbea cu telefonul în mână.

— Da, mamă, chiar asta am spus, m-am căsătorit cu Brad acum douăzeci de minute, la ofiţerul stării civile.

Brad stătea lângă ea, ţinând-o protector de umeri. Sheila zâmbi către faţa frumoasă a soţului ei. Atingerea lui încălzi răceala confuză pe care o încercase întreaga zi. Rememorând evenimentele zilei, îngrijorarea ei părea prosteasca.

— Nu fii aşa supărată, mamă. Brad şi cu mine vom fi foarte fericiţi. Avem de gând să petrecem două zile de lună de miere în Juarez ; apoi vom veni acasă. Pur şi simplu ne iubeam prea mult ca să mai aşteptăm.

Când termină explicaţiile, se răsuci în cercul braţelor lui Brad, mâinile lui strângându-i mijlocul subţire.

— Erau supăraţi ?

— Nu, răspunse Sheila privindu-şi verigheta simplă de aur de pe deget. N-a fost nici o acuzare sau învi-

nuire ; doar o dezamăgire nerostită că nu i-am anunțat înainte.

— Mă bucur. Brad își trase capul pe spate ca s-o privească. Mă bucur pentru tine, reformulă pentru a înlătura orice suspiciune.

— Și eu, fu ea de acord înainte ca el s-o sărute.

— Următorul lucru pe care ar trebui să-l facem — atinse ușor colțul buzelor ei — este să coborâm în holul hotelului și să bem câteva margueritas pentru a sărbători evenimentul, apoi putem să mergem la restaurant și să luăm o cină intimă, cu lumânări. Am observat că n-ai mâncat aproape nimic când am oprit pe drum pentru prânz și nu vreau să leșini de foame la noapte, doamnă Townsend.

— Asta-s eu, nu-i așa ? Doamna Townsend, repetă cu seriozitate în glas. Va trebui să mă obișnuiesc cu asta.

— Ar fi bine, o avertiză el cu asprime prefăcută strângând amenințător cercul brațelor, pentru un moment, înainte de a o elibera complet. Dă-ți cu un pic de ruj și să coborâm, zise el și o plesni în joacă peste fund.

— Așteaptă un moment, o strigă Brad. Am buzunarele goale. Dacă nu vrei cumva să petrec noaptea nunții spălând vase ca să plătesc cina, îmi vor trebui toți banii din contul tău. Dă-mi-i pe toți. N-are rost să riscăm să-ți umble cineva prin poșetă.

— Cum spuneți dumneavoastră, domnule Townsend. Căută în poșetă plicul de la bancă și i-l înmână.

Cu rujul în mână, Sheila se duse la oglindă și-și aplică pe buze un strat rubiniu. Brad era vizibil într-un colț al oglinzii. Îi privi cu un aer absent deschizând și începând să numere banii. Sheila zâmbi slab.

— Sunt toți acolo — zece mii, îl asigură.

— Poftim ? privirea lui lipsită de expresie se întâlni cu a ei pe luciul oglinzii.

— Sper că nu ai de gând să-i numeri pe toți. Avea o urmă de ruj la un colț al gurii și o atinse cu un deget ca s-o șteargă. Începe să-mi fie foame.

— Nu... Nu, sigur că nu, aprobă el absent și se întoarse cu spatele la oglindă.

Atenția îi fu captată imediat de teancul de bancnote din mâini. Ca hipnotizat, continuă să le numere. Sheila zâmbi cu înțelegere imaginii lui din oglindă.

Erau mai mulți bani decât avusese vreodată în mână. Privirea îi alunecă spre mâinile lui și simți un spasm de neliniște văzând felul aproape religios în care număra bacnotele. Se întoarse încet să se uite la el.

Brad observă și îndesă rapid banii în buzunarul pantalonilor.

Expresia transei în care intrase îi părăsi figura și zâmbi, mai bine zis, încercă să zâmbească cât mai natural.

— Ești foarte frumoasă, Sheila, spuse Brad.

Pesemne că imaginația ei îi juca feste.

— Mă bucur că mă vezi așa, răspunse Sheila, cald. Mergem ?

După două margheritas pe stomacul gol, Sheila începu să se simtă amețită. Brad dăduse pe gât de două ori pe atât fără a da semne că simte un efect similar ; de fapt, părea să devină mai expansiv cu fiecare sorbitură din coktailul tare de tequila. Îl comandă pe al cincilea, trase un bacșiș generos din teancul de bani și-l puse pe tava chelnerului.

Sheila se simți stânjenită fără voie de purtarea lui neobișnuită.

— N-am știut niciodată că bei atât de mult, spuse ea, căutând să pară degajată.

— Nu se-nsoară omul în fiecare zi. Privirea lui era detașată și zâmbitoare, dar arogantă. Ocazia cere să fie sărbătorită, zise el în timp ce ducea paharul cu băutură rece ca gheața către buze.

În restaurantul hotelului, Sheila asistă jenată la spectacolul dat de Brad cu bacșișul pentru șeful de sală. Își băuse a șasea margherita în timp ce consultau meniul. Ea propuse un pahar cu vin pentru masă și Brad comandă cea mai scumpă sticlă a localului.

În timpul mesei, un duet de chitariști veni la masa lor pentru a le cânta o serenadă. Brad scoase imediat banii din buzunare, alegând o bacnotă cu număr mare. Din nou preferă să dea bacșișul în mod ostentativ, decât să strecoare discret bancnota muzicanților.

Când cei doi chitariști plecară, în sfârșit, de la masa lor, Sheila îndrăzni să comenteze delicat extravaganța lui de prost gust :

— Nu e nevoie să fii atât de generos, Brad.

— Sunt fericit, se apără dând nepăsător din umeri, și vreau ca toată lumea să fie la fel. Își ridică paharul, umplut acum cu vin, pentru un toast.

— Pentru tine, Sheila, și pentru viitorul nostru glorios.

Ea zâmbi forțat în timp ce-și duse propriul pahar la gură. Vinul avea gust acru și neplăcut. Încercă să alunge senzația de neliniște care o invada și remarca tatălui ei că Brad e vânător de avere. Era doar fericit, se gândi încercând să-și explice comportamentul lui.

Când chelnerul strânse masa, Brad o întrebă :

— Vrei un coniac la cafea ?

— Nu, refuză ea. Și nu se putu abține să adauge încordată : aș vrea să nu mai bei atât de mult, Brad.

— Nu sunt beat. Ochii i se măriră la remarca ei. Apoi, un zâmbet de presupusă înțelegere se lăți pe fața lui frumoasă. Ah, e noaptea nunții noastre. Asta te frământă, nu-i așa ?

Un surâs ușor încrezut desenă o linie dezagreabilă pe gura lui.

— Crezi că n-o să fac față în pat, la noapte ? Te asigur că n-au mai fost plângeri pe tema asta, beat sau treaz.

Grosolănia lui îmbujoră obrajii Sheilei. Își coborî privirea pe masă, urând lucrul – oricare ar fi fost acela — care-l transformase pe Brad într-un străin.

— Roșeață feciorelnică pe obrajii miresei mele virgine, râse Brad.

— Te rog, Brad, mai încet, șopti Sheila supărată, încercând să-l facă să coboare vocea.

Dădu din umeri.

— Îmi pare rău, iubito. Dar nu prea arăta.

Chelnerul se întoarse. Sheila oftă ușurată când Brad ceru nota în loc de coniac și cafea. Totuși, își dădu în petec din nou când bacșis prea mare când achită nota, fluturând teancul de bani în văzul tuturor.

Sheila încercă să se autoconvingă că asta nu înseamnă nimic.

Odată ajunși în cameră, Brad o sărută pe gât și șopti răgușit :

— Cred că intră în tradiția mireselor să facă întâi un duș, deci după tine, iubito.

Bagajul ei era pe un raft lângă ușa băii. Luându-l, Sheila ezită. Nu așa își închipuise noaptea nunții. Brad se purta acum mai degrabă ca un străin decât ca iubitul ei, dar era prea târziu acum ca să se mai răzgândească. Ieșită din baie, își reîmprospătă machiajul și-și flutură părul de aur întunecat. În valiză avea o singură cămașă de noapte. Îi tremurară mâinile în timp ce o scoase și și-o trase pe cap. Cămașa subțire era bogat brodată cu dantelă la corsaj și două benzi

subțiri țineau pe umeri vălul străveziu, turcoaz. Luptând cu tulburarea din stomac, deschise ușa băii și păși în cameră. Acolo se opri înghețată, incapabilă să se miște. Brad era trântit într-un scaun, cu o sticlă de tequila într-o mână și un pahar în cealaltă. Își scosese sacoul și cravata. Cămașa era pe jumătate descheiată, lăsând la vedere un nor de păr creț blond. Privirea ei rămase încremenită pe sticla din mâna lui.

— De unde-ai luat asta ? Sceila știa că nu fusese băutură în cameră.

— Room service. Brad o studie printre gene cu ochi ce încă mai păreau vioi. Vino aici, comandă el. Vreau să te văd mai de-aproape.

Sheila se supuse, picioarele mișcându-i-se parcă din proprie voință. La un pas de scaun se opri și rămase nemișcată pentru a fi inspectată. Privirea lui se mișcă lent dinspre fața spre umerii goi survolând corsajul brodat, spre adâncitura întunecată dintre sâni, apoi spre rotunjimea lor prea puțin ascunsă de materialul vaporos, coborând spre șolduri.

— Întoarce-te, porunci el.

Din nou, Sheila se trezi supunându-se automat, cu inima bătând să-i spargă pieptul. Simțea furnicături pe spinare odată cu alunecarea privirii lui. Se simți ca o marfă controlată să nu aibă defecte. Se auzi sunetul înăbușit al sticlei și paharului așezate pe masă.

— Nu-i rău, bolborosi Brad.

Îi dădu o palmă peste fund şi Sheila se cutremură la atingerea lui. Nu mai avea nimic din magia de altădată.

— Nu-ţi face griji. Brad râse uşor şi o răsuci spre el.

Îşi odihni mâinile pe panglicile cămăşii ei, trăgând de dantela subţire a corsajului strâns pe piept.

— Prefer totuşi frumoşii tăi sâni.

— Brad, nu. Vocea-i tremură, terorizată de răsuflarea îmbibată de alcool pe care o simţea, fiebinte, pe faţă.

Una din mâinile lui se deplasă spre punctul în care un sfârc adormit împungea dantela. Ridică ţesătura de pe el, în timp ce Sheila îşi aduse umerii în faţă, încercând să-şi îndepărteze pieptul de atingerea lui.

— Acest „nimic" sexy, costă probabil o avere, remarcă Brad leneş.

— Îţi place ? Sheila inspiră adânc, căutând să ascundă curioasa neplăcere cauzată de apropierea lui.

— Dacă-mi place ? Să zicem că da. Îi dădu drumul şi se duse să-şi umple din nou paharul cu tequila. Pe masă era o farfurioară cu felii de lămâie. Am să-ţi cumpăr câte una de-astea pentru fiecare zi a săptămânii.

— Nu e nevoie, protestă ea, înflorându-se de tonul lui lăudăros.

— Ai probabil dreptate. Luă o înghiţitură din pahar înainte de a muşca dintr-o felie de lămâie. E mult mai bine dacă nu porţi nimic.

Sheila merse spre masă şi-i luă paharul din mână.

— Nu mai bea, Brad, insistă ferm.

Pentru moment, el se înfurie. Apoi o înconjură cu braţele, trăgând-o mai aproape.

— Ai dreptate. De ce-aş bea lichidul acesta trăznitor când pot gusta dulceaţa mistuitoare a soţiei mele ?

Îşi apropie faţa de a ei, respiraţia lui grea umplându-i nările.

Întoarse capul în ultima secundă, astfel încât gura lui nu-i găsi buzele şi-i şterse doar obrazul. Brad păru să nu observe.

Cu braţele încolăcite în jurul ei, îi şopti în ureche :

— N-ai idee cât sunt de fericit în noaptea asta.

— Chiar ? replică ea glacial. Oricât de mult încerca, nu se putea relaxa în braţele lui.

— Când ţi-am pus verigheta pe deget azi după-amiază, pentru mine s-a deschis un univers complet nou, reflectă el. Tu nu ai de unde şti cum este să nu ai bani, Sheila. Toată viaţa a trebuit să pup pe careva în fund ca să mă descurc, să fac treburile murdare ale altcuiva. M-am săturat să le fac rost de curve ticăloşilor bogaţi din hotel.

Sheila se albi la afirmaţiile lui inconştiente.

— Acum, cu tine, toate astea au rămas departe. Nu va mai trebui niciodată să fac așa ceva, continuă el.

Sheilei îi fugi tot sângele din față, apoi veni în grabă înapoi înroșindu-i obrajii de parcă ar fi fost pălmuiți. Începea să înțeleagă că erau o grămadă de lucruri pe care nu le știa despre Brad.

— Nu, nu va mai trebui.

Mâna-i hoinărea pe liniile fine ale umerilor ei, înainte de a se abate spre pieptul suplu și șoldurile rotunde.

— Nu ai doar o față frumoasă, ci și un trup fantastic. Am tot fost tentat să nu aștept până-n noaptea asta ca să te am, declară el brutal.

Brațele ei atârnaseră rigide pe lângă corp. Acum Sheila le ridică pentru a pune un spațiu între ei, și apoi se eliberă din îmbrățișare.

— Brad, trebuie să stăm de vorbă.

El aruncă o privire zeflemitoare peste corpul ei abia acoperit. Este noaptea nunții noastre — pe care amândoi am așteptat-o și dorit-o. N-am întâlnit niciodată o fată atât de nerăbătoare să-și piardă fecioria. Nu pot să cred că încep să îți se răcească tălpile.

— Nu-i asta. Cred doar că trebuie să vorbim. Încercă să-și mențină vocea calmă și rezonabilă, luptând cu îndoielile care-i inundau mintea.

— Ce-i cu tine? Se încruntă, o luă de cot și o întoarse spre el. Aștepți de săptămâni să faci dragoste cu mine.

Sheila se încordă.

— N-am nimic, protestă ea.

Privirea lui fugi spre brațele ei studiind-o, în timp ce încerca să scape de strânsoare.

— Dar ție-ți place să te ating. Te excită, îți amintești?

Fața pe care Sheila o considerase odată frumoasă se schimbase cumva. Nu mai simțea nici excitare, nici atâtare la mângâierile lui. Nu înțelegea schimbarea produsă în Brad.

— Nervi de mireasă. Sheila încercă să râdă de neliniștea ei. Ai doar puțină răbdare cu mine, Brad.

— Oh, nu. Gura i se răsuci într-o linie urâtă. Nu-mi vei juca unul din numerele tale în seara asta. Mă păcălești de prea mult timp.

Brutal, o smuci înapoi spre el. Mâna i se curbă pe rotunjimea fundului ei, apăsând carnea moale. Îi forță șoldurile să se muleze peste ale lui, cămașa ei subțire acționând ca o a doua piele. Sheila simți cum îi crește repulsia, un bulgăre de greață care aproape îi astupa gura.

— Asta-i ceea ce vrei, nu-i așa? murmură gros Brad. Dar crezi că nu e de nasul unei doamne să recunoască.

— Nu, nu-i asta, insistă Sheila. Era pe deplin conștientă de firea ei pasionată și-și amintea abilitatea lui de altădată de a o stârni. Doar că de data asta, el nu părea să-i stârnească dorința.

Panglica fragilă a cămăşii de noapte alunecă de pe umăr la atingerea degetelor lui. O cusătură laterală pocni când Brad trase în jos corsajul de dantelă pentru a-i dezgoli plinătatea ademenitoare a sânilor. Brad îi frământă brutal şi cămaşa care de-abia se ţinea căzu pe podea, în jurul picioarelor ei.

— Brad, mă doare. Sheila protestă la masajul dureros al sânilor.

Un braţ o încercui, lipind-o de pieptul lui, şi-i simţi părul zgâriindu-i pielea sensibilă. O prise cu o mână de părul blond, trăgând până când Sheila gemu. Buzele ei erau nemişcate, pradă uşoară pentru gura lui devastatoare. Brad le apucă fierbinte şi umed, strivindu-le moliciunea. Sheila era incapabilă să-l respingă în timp ce limba lui îi exploră interiorul gurii. Se forţă să nu-i reziste şi reuşi un răspuns slab la avansurile lui impetuoase. Prinzând-o în leagănul braţelor sale, Brad o duse spre pat şi o aşeză pe cearceaf. Răsuflarea ei venea în valuri inegale, adânci. El apăru înaintea ei, privind lung corpul nud de pe pat. Sheila stătea nemişcată. Îl urmărea cum se dezbracă, nevenindu-i să creadă că tot ceea ce i se întâmpla era real. Era un coşmar, ceva ce se petrecea altcuiva, nu ei. Dacă închide ochii, poate se trezeşte şi-l găseşte pe Brad cel pe care-l ştie ea, în locul acestui străin indiferent. Îşi închise ochii o fracţiune de secundă, deschizându-i când patul se lăsă pentru a-i accepta greutatea lui. Înnăbuşi ţipătul care-i creştea în piept, în timp ce el îşi

aşeza corpul gol lângă al ei şi-i ascundea cu braţul sânii rotunzi.

Muşcând uşor un umăr alb, îşi îngropă faţa în curbura gâtului ei. Dar abandonă curând orice încercare de a o aţâta. Încercările ei de a simula dorinţa erau jalnice. Trupul lui greu se rostogoli peste al ei.

— Te rog, ceru rigid, refuzând să cerşească, fii blând cu mine.

El forţă drumul între picioarele ei.

— Relaxează-te, fir-ar să fie, ordonă scurt.

Durerea ca o arsură cu fierul roş, o făcu să plângă, dar gura lui o astupă pe a ei, înăbuşind sunetul, neläsând-o aproape să mai respire.

O posedase ca pe un obiect oarecare, şi o lăsase după ce fusese satisfăcut. Lacrimi de ruşine şi un ciudat sentiment de degradare îi umplură obrajii, umeziţi deja de la primele lacrimi de durere. Se simţi şi obosită, parcă violată, după un act care ar fi trebuit să fie consumarea dragostei lor. Încet, Sheila încercă să se îndepărteze de forma masculină de lângă ea, dar muşchii tremurători, dureroşi, nu o ascultară.

Proptit într-un cot, Brad o studia cu o privire cinic amuzată.

— De ce dracu plângi ?

Dacă ar fi fost drăguţ cu ea, dacă ar fi spus măcar un singur cuvânt bun care să repare felul rece şi indiferent în care o folosise, poate că Sheila l-ar fi iertat. Poate ar fi pus totul pe seama băuturii.

În loc de asta, își șterse hotărâtă lacrimile de pe obraji cu dosul palmei, mândria făcând-o să ascundă nevoia unei mâini mângâietoare, chiar a lui Brad.

— N-am nimic, replică Sheila cu o voce uscată.

— Bine. Se răsuci pe o parte. Doamne, ce obosit sunt, murmură.

În câteva minute Brad sforăia, băutura spunându-și, în sfârșit, cuvântul. Sheila își dori ca oboseala să-l fi cuprins mai devreme, înainte de...

Alunecă din pat, ingnorând durerea ascuțită din coapse, fără a fi conștientă de goliciunea ei. Se duse la fereastră să privească strada. Era lume pe trotuare, băieți care se-nghionteau și cerșeau. Sheila se considerase întotdeauna o realistă. Nu se așteptase vreodată la păsărele ciripitoare sau clopoței sunători. Nu crezuse niciodată că-și face iluzii romantice despre dragoste. Acum Sheila înțelese că totuși își făcuse. Psihicul ei era zguduit de emoțiile înspăimântătoare de cunoaștere carnală a unui bărbat, un bărbat care era soțul ei. Sheila anticipase durerea și o oarecare neplăcere, dar nu dezgustul și repulsia pe care le simțise. Sexul nu era o unire intimă a doi îndrăgostiți. Era o violare, un act poruncitor de supunere sub voința unui bărbat.

Brad o posedase, egoist, pentru propria plăcere și satisfacție. Incertitudinea, greu de înlăturat, rămânea : este din cauza băuturii ? Va fi la fel când va fi treaz ? Cât din repulsia resimțită acum este rezultatul unei

experiențe traumatizante ? Și cât de mult este justificată ?

Răceala aerului nopții adia peste pielea ei goală. Sheila se întoarse de la fereastră, confuză și nesigură. Cămașa transparentă zăcea pe podea. Ezită, apoi o culese și o trase pe cap. Poate că spre dimineață amintirea acestei experiențe dureroase va păli și totul va fi bine din nou.

Capitolul 4

Brad se trezi a doua zi dimineaţă odată cu soarele. La prima lui mişcare, Sheila se prefăcu adormită. Nu putuse închide un ochi toata noaptea, derulând în minte iar şi iar, noaptea nunţii.

Nu făcu nici o încercare s-o trezească, atunci când se sculă şi începu să se îmbrace. Printre gene, Sheila îl urmări îndesându-şi cămaşa în pantaloni. Băgă mâna în buzunar şi scoase teancul de bancnote. Vânător de avere, îl numise tatăl ei, şi acum Sheila era pe jumătate convinsă că avea dreptate. Brad n-o învrednici cu nici o privire pe proaspăta lui soţie, în prima dimineaţă de după căsătorie. Primul lui interes erau banii.

— Hai, frumoasă adormită, deşteptarea, ordonă hotărât, fără s-o privească.

După o scurtă dilemă, dacă să se supună sau nu, Sheila deschise încet ochii, nelăsând să se citească în ei trăirea interioară. El nu se deranjă s-o salute, dar nici ea.

— Ce-i ? întrebă el răstit.

Coapsele o dureau încă, protestând la fiecare mişcare.

— Am hotărât să mergem la Acapulco, anunţă Brad sentenţios, părând destul de încântat de sine.

— Unde ? se miră Sheila.

— Acest oraş de graniţă supraaglomerat, nu este locul potrivit pentru luna noastră de miere. Privirea îi fugi spre fereastră, prin care răzbătea zarva traficului şi a mulţimii. Nevestica mea merită un loc mai exotic.

Când ochii căprui o priviră din nou, Sheila observă că nu era câtuşi de puţin interesat de părerea ei în această problemă. Brad fusese cel care hotărâse că Juarez nu era destul de bun pentru el. Juarez era pentru turişti, Acapulco — staţiunea pentru cei cu bani. Iar Brad se promovase imediat în acea clasă, luând-o de soţie.

— N-am chef să merg la Acapulco, rosti clar.

— Uiţi, iubito, „unde vei merge tu, te voi urma", cită el batjocoritor. Haide. Va fi un drum lung. Te scoli şi împachetezi, în timp ce eu fac ieşirea din mizeria asta.

— Nu e nimic în neregulă cu hotelul ăsta, insistă Sheila, dar Brad o luase deja spre uşă.

— Nu fi ridicolă. Râse spre ea, în timp ce deschidea uşa. Vreau să-ţi ofer o adevărată lună de miere. Aşa că nu mai comenta.

Cu banii mei, se gândi Sheila în timp ce ieşea Brad. O undă de râs isteric îi crescu în gât. O înăbuşi şi aruncă păturile, încercând să se ridice.

În baie, se spală rapid. Nu se osteni mult cu machiajul. Rimel pe gene şi puţin roz şters pe buze. O

periere rapidă pentru a scăpa de încâlceala din păr şi era gata. Oglinda din baie arăta că minimul de machiaj nu-i împuţinase frumuseţea naturală.

Ieşind din baie, căută nişte haine în bagaj, vrând să se îmbrace înainte de a se-ntoarce Brad. Pe cât de repede îi permiseseră muşchii înţepeniţi, îşi trase o pereche de chiloţi şi sări în nişte pantaloni cafenii. Uşa se deschise şi Brad intră.

— Nici măcar nu te-ai îmbrăcat până acum, o certă.

Cu o mişcare a capului, Sheila îl înfruntă, ţinând în mână o cupă a sutienului.

— Brad, n-avem acum timp de lună de miere. Amândoi trebuie să ne-ntoarcem la cursuri ; şi mai e şi slujba ta

— Avem tot timpul din lume, insistă el.

Sheila se încruntă.

— Dar facultatea, slujba ta ? Diploma ta ?

— Cine are nevoie de ea ? N-am ce să-nvăţ de la profesorii ăia. Şi-n plus, nu contează ce ştii, ci *pe cine cunoşti* şi *câţi bani* ai. Bătu peste umflătura din buzunar. Şi noi avem destui ca să trăim aici, în Mexic, precum regii.

Gura ei se deschise, deşi nu ştia de ce a surprins-o afirmaţia lui. Fuseseră o grămadă de indicii, dar ea nu fusese doritoare să le vadă, aşa cum făcuseră părinţii ei.

— Banii aceia nu vor dura o viaţă, îi aminti Sheila pe un ton iritat. Mai devreme sau mai târziu se vor termina, chiar şi în Mexic.

Brad veni cu paşi leneşi în faţa ei.

— Vor dura până primeşti moştenirea. În câteva luni împlineşti douăzeci şi unu de ani.

— Şi crezi că am de gând să ţi-o înmânez ? Scântei aurii îi înflăcărau ochii.

Brad păru să-i găsească amuzant accesul de furie.

— Suntem căsătoriţi. Ce-i al tău e şi al meu. Şi ce-i al meu e-al meu, deasemeni, glumi el.

Dar Sheila nu găsi nimic de râs. Planurile ei de viitor se năruiau unul câte unul. Începea să înţeleagă că au fost întotdeauna „doar" ale ei. Brad le încuviinţase, ştiind probabil că asta vroia ea să audă.

— Nu mai ai nici o ambiţie ? Buzele i se curbară sarcastic, chiar dacă bărbia-i tremura.

— Va fi o ocupaţie cu „normă întreagă", să fiu însurat cu tine.

Prinse între degete bentiţa sutienului din mâna ei, atingându-i, cu ochii în treacăt, sânii şi-şi mută privirea pe faţa ei.

— Cel puţin pentru un timp, adăugă el.

— Şi apoi ? întrebă Sheila.

— Sunt sigur că taică-tău poate găsi o slujbă potrivită pentru ginerele lui, zâmbi Brad satisfăcător.

— Ceva care se plăteşte bine, dar nu la prea mult timp, concluzie ea, lărgindu-şi ochii cu falsă inocenţă.

— Exact ! Asta-i ideea, rânji el, dar asta mai târziu. Chiar acum plecăm la Acapulco să lenevim câteva zile pe plajă.

Brad înfăşură bentiţa sutienului pe deget şi i-l trase din mână.

— N-o să ai nevoie de ăsta, zise, ţinându-l departe de ea.

— Dă-mi-l înapoi. Sheila refuză să încerce să-l recupereze.

— Va fi un drum lung şi plictisitor, azi. Îndesă sutienul în valiza ei şi o închise. Poate voi dori o mică distracţie din când în când. Şi mai ştiu că şi mireasa mea va dori.

Sheila se scuturâ de atingerea lui aspră.

— N-are nici un rost să fii timidă. Suntem căsătoriţi. Vino-ncoace. N-am timp să fiu răbdător acum cu tine, cum am fost azi-noapte.

— Ai fost răbdător azi-noapte ?

— Mai mult decât acum. Oricum, ţie-ţi place tehnica omului cavernelor. Mâna i se închise peste pieptul ei, mângâindu-l scurt înainte ca Sheila să se desprindă. Brad chicoti : Poţi să-ţi pui bluza pe tine. Strânge-ţi lucrurile din baie cât închid eu valizele.

Stupefiată de dezvăluirea adevăratului Brad Townsend, Sheila făcu ce i se spusese. Când ieşi din baie, Brad era gata de plecare.

Cu o mână pe cotul ei, o grăbi pe hol spre uşă.

— Nu luăm micul dejun, sau măcar o cafea ? Sheila încercă să-şi încetinească paşii, în timp ce el o împingea spre uşă.

— Nu ! Vreau să plecăm din locul acesta. Ne oprim undeva, mai târziu.

Nu era nimeni în mica parcare a hotelului. Sheila se aşeză pe locul din dreapta al Thunderbirdului său albastru, în timp ce Brad aranja valizele în spate. Când se strecură la volan, se înclină să o sărute, dar Sheila întoarse capul în ultima secundă şi el o sărută doar pe colţul gurii.

— Tot ai probleme cu afişarea afecţiunii în public ? o luă el peste picior. Vom vedea dacă nu putem să scăpăm de câteva inhibiţii în timpul călătoriei. Îi făcu cu ochiul şi porni motorul.

În timp ce Brad conducea maşina prin Juarez, Sheila se înghesui pe locul ei, în colţul dinspre fereastră. Obosită şi descurajată, se simţea prinsă în capcana sorţii. Mătasea crem a bluzei era rece pe pielea goală, ca o amintire a caracterului lui Brad.

Periferiile Juarezului, cu cocioabe dărăpănate căţărate pe dealuri, rămaseră curând în urma lor. O echipă care făcea nişte reparaţii minore pe autostradă, îl forţă pe Brad să încetinească un timp. Apoi se îndepărtară cu toata viteza. Cu fiecare metru parcurs, Sheila devenea din ce în ce mai sigură că a făcut o greşeală teribilă. Va aranja anularea căsătoriei, divorţul, orice ar putea pune capăt acestei farse. Decizia

fiind luată, o epuizare atât mentală cât şi fizică începu să o copleşească. Curând adormi, legănată de ritmul monoton al motorului. Un somn greu, fără vise. Trecură ore şi parcuseră mile, înainte ca inconfortul fotoliului maşinii s-o facă să se trezească. Gâtul îi înţepenise şi o durea, iar capul i se lovea de spătarul scaunului.

Masându-şi gâtul, Sheila deschise încet ochii. Cu dificultate îşi fixă privirea pe priveliştea încojurătoare. Semăna cu peisajul din vestul Texasului în multe privinţe, dar lanţul muntos al Sierrei Madre, desenat la orizont, confirma că mai sunt în Mexic.

Nu mai călătoreau pe autostrada modernă. Un drum murdar, plin de hârtoape se întindea înaintea lor printre tufişuri. Sheila îl privi derutată.

— Unde suntem ? Gâtul uscat îi îngroşă vocea într-un sunet răguşit.

Brad arăta furios. Nu putea să-şi abată atenţia de la urma neuniformă a drumului, pentru a se uita la ea.

— E de presupus că suntem pe o scurtătură prin munţi spre Coasta de Vest, dar nu cred că tâmpitul de mexican care mi-a indicat-o, ştia ce vorbeşte.

— Este exclus ca tu să fi greşit drumul, remarcă Sheila cu ironie.

Privirea lui o măsură doar o secundă şi volanul aproape îi sări din mâini în timp ce un cauciuc din faţă nimerise într-o groapă.

— Asta-i ceea ce consideră mexicanul ăla nenorocit, un drum bun, dar va face praf maşina asta, murmură Brad.

„Ce drăguţ din partea lui să fie îngrijorat", gândi cinic Sheila, având în vedere că era maşina ei. Dar rămase tăcută. Se simţea răceală în aer. Privi din nou spre munţii fabuloşi şi bănui că ajunseseră la o cotă destul de înaltă, şi din cauza aceasta se făcuse mai frig.

Îşi încrucişă braţele pe piept, încercând să oprească tremuratul care o cuprinsese.

— Se face frig. Nu poţi să deschizi radiatorul ?

— Nu funcţionează.

— Undeva este căldură, pentru că indicatorul de bord e aprins, observă Sheila caustic. Ies aburi din motor ?

Brad lătră un întreg şir de înjurături. Opri şi lăsă motorul să meargă, apoi ieşi din maşină trântind uşa. Ridică capota şi aburii se răspândiră în aerul rece. Cu aceeaşi nervozitate care-i marcase plecarea, se întoarse şi opri furios motorul. Stătu aşa, strângând volanul câteva secunde.

— La dracu' ! zise el dând un pumn volanului.

— Ce s-a-ntâmplat ? Sheila încerca un ciudat sentiment de satisfacţie văzând neputinţa lui.

— Un furtun de apă s-a rupt.

— Poţi să-l repari ? Ochii îi erau rotunzi şi inocenţi, ascunzând o provocare deliberată. Ştia că el detesta munca manuală.

Faţa lui Brad era lividă de furie.

— O, desigur, totdeauna mă plimb cu piese de schimb după mine.

— Am întrebat, doar. Dădu din umeri. Credeam că ai prevăzut posibilitatea unei defecţiuni şi ai luat măsuri.

— Mai bine taci, Sheila, mârâi el.

— Şi acum ce facem ? Stăm s-aşteptăm să treacă pe-aici cineva ? E un drum atât de circulat, că...

Cu rapiditatea unei cobra în luptă, mâna lui îi încercui gâtul, înăbuşindu-i restul cuvintelor. Faţa frumoasă era schimonosită de furie când şi-o apropie de a ei.

— Nu mai deschizi gura până nu-ţi spun eu, ordonă. Degetele îşi înteţiră strângerea, lăsând-o pe Sheila aproape fără suflare.

Ea reuşi un semn de încuviinţare şi respiră adânc când el îi dădu drumul. Lacrimi de durere îi umeziră ochii. Sheila îşi întoarse capul spre geam, ştergându-şi lacrimile cu degetele.

— Nu prea ştii de glumă, nu-i aşa ? remarcă ea, dar Brad nu-i răspunse.

Un vârtej de praf se învârti lângă maşină şi dispăru apoi în tufişuri. Sheila îi urmări zborul pe imensitatea pustie a pământului. Părea o sălbăticiune. Praful fu ridicat într-un nor întunecat de o rafală de vânt. Privirea

ei se ascuţi când observă o oarecare mişcare în negură. Aerul se limpezi încet, dând la iveală cai şi călăreţi. Prin obscuritatea desişurilor era greu să spui câţi erau, şase, şapte, poate mai mulţi. Sheila nu-i spuse nimic lui Brad, în legătură cu prezenţa călăreţilor până când micul grup reperă maşina şi se opri zgâindu-se curios. Un Thunderbird în mijlocul pustietăţii nu era o privelişte obişnuită.

— Brad, e cineva acolo, spuse în sfârşit.

— Ce ? Se aplecă spre ea. Unde ?

— Acolo. Sheila arătă cu degetul, cuprinsă de o spaimă inexplicabilă. Călare. Îi vezi ?

— Da, îi văd, răspunse el.

— Cine or fi ? Continuă să-i privească, găsind ciudat că ei nu se-apropiaseră să-i vadă mai bine.

— Văcari mexicani, după cum arată. am auzit că sunt o gramadă de ferme prin zonă. E un ţinut cu multe vite.

Sheila se încruntă nesigură.

— Da, s-ar putea.

— Nu-ţi face griji. N-am să le dau nici o şansă.

Se aplecă spre bancheta din spate şi-şi deschise valiza uzată. Sheila se uită peste umăr să vadă ce face. Ochii i se măriră de surpriză la vederea unui revolver pe care-l luă de sub grămada de haine.

— Ce-ai de gând cu ăsta ?

Brad ignoră întrebarea. Verifică dacă arma este încărcată, după care şi-o îndesă sub centura pantalonilor şi-şi închise haina.

Deschizând uşa, ordonă :

— Tu stai în maşină !

Privirea ei se întoarse iute spre călăreţii care se apropiau fără zgomot de maşină. Când Brad ieşi, unul din călăreţi se desprinse de grup şi veni înainte.

— Salut ! zise Brad, ieşindu-i în întâmpinare.

— *Buenos días señor,* răspunse omul. Îşi opri calul şi descăleca ; silueta mătăhăloasă era ascunsă de un poncho murdar, viu colorat.

— Vorbeşti engleza ? întrebă Brad.

— *No hablo inglés.* Omul îşi clătină trist capul.

— Uite — Brad inspiră adânc şi scoase un oftat iritat — mi-a rămas maşina în pană. Îl aduse în faţa maşinii. Vezi ? Furtunul de apă s-a spart.

Mexicanul spuse ceva ce părea compătimitor la adresa lui Brad.

Îşi ridică umerii neajutorat, îndepărtându-se de maşină.

Ceilalţi se strânseseră ciorchine în jurul lui, urmărind ce se mai întâmplă. Sheila număra opt, nouă cu cel care vorbise Brad. Nu putea să scape de o senzaţie ce-i dădea fiori în tot corpul. Era ca şi cum o genă ancestrală a ei simţea mirosul pericolului. Ignorând ordinul lui Brad, ieşi din maşină.

— Maşina trebuie reparată, am nevoie... Brad se opri auzind portiera deschizându-se, şi o fulgeră din ochi pe Sheila. Treci înapoi în maşină.

Privirea ei nu se dezlipise de grupul de oameni.

— Rămân aici !

Era un grup destul de pestriţ. Hainele lor, ponchouri şi pantaloni, erau pline de praf. Aveau cai mici, cu piepturi înguste, diferiţi de caii puternici, muşchiuloşi, din statul Sheilei.

Combinând pantomima cu limbajul semnelor, Brad se străduia să comunice cu mexicanul. Sheila îl vedea cu coada ochiului.

— E pe-aproape vreun oraş sau sat, unde să-mi repar maşina ? Brad pronunţase rar cuvintele, însoţindu-se cu gesturi largi. Trebuie să găsesc pe cineva să-mi repare maşina. *Comprendez ?*

Omul îl ascultă cu interes, dar la sfârşit îşi clătină capul cu regret şi-şi ridică mâinile a neputinţă.

— *No entiendo, señor.*

Brad mârâi spre Sheila :

— De ce nu pot afurisiţii ăştia de mexicani să-nveţe engleza ?

Începu din nou :

— Există cineva în stare să repare o maşină ?

Privirea Sheilei cântări circumspect grupul de călăreţi, atrasă tot timpul de unul din bărbaţi, deşi nu avea nimic deosebit faţă de ceilalţi. Purta o pălărie de cow-boy, cu boruri largi, acoperite de praf şi stătea

într-o rână în șa, o mână înmănușată odihnindu-i-se pe frâu. Totuși Sheila simți alerta unei fiare în spatele aspectului nepăsător.

Ca și ceilalți, nu era ras de mult, umbra întunecată de pe față dându-i un aspect neîngrijit, amenințător. Dar fața lui nu era largă, plată ca a indianului mexican cu care vorbea Brad. Trăsăturile lui erau colțuroase și slabe, iar ochii de antracit ce-i întorceau privirea Sheilei, erau duri și reci.

— La dracu' ! Trebuie să fie vreun mecanic pe aici, pe undeva !

Răbdarea lui Brad era pusă la încercare de neputința sa de a comunica.

— *Mecánico ? Sí, sí.* Omul dădu din cap, înțelegând deodată și continuă cu un șuvoi de cuvinte arătând cu brațul drumul pe care veniseră.

— Acum s-ar părea că ajungem să ne-nțelegem, murmură Brad.

O pală de vânt aduse șuvițe blond-castanii pe fața Sheilei.

Întinse mâna să și le aranjeze după ureche, fără să-și dea seama că acțiunea ei îi întinde materialul mătăsos peste piept. Privirea ei fu silită să se întoarcă spre călărețul întunecat.

— Vrei să te duci călare după mecanic ? mimă Brad întrebarea.

— Plătesc deranjul. Plătesc, ai înțeles ? Pesos, mulți pesos. Să nu-mi spui că nu știi ce-s ăia „pesos", adăugă disprețuitor.

— *Pesos ? Sí, sí.* Mexicanul îl asigură că a-nțeles și așteptă.

— Cât vrei ? Întrebă Brad, ducând mâna spre buzunarul pantalonilor. Cincizeci de pesos ?

Când îl văzu că scoate tot teancul de bancnote pe care i-l dăduse, Sheila îngheță. Vru să strige la Brad, să-l certe pentru prostia de-ai arăta omului toți banii, dar i se puse un nod în gât de frică, și nu putu scoate nici un sunet. Mexicanul râse cu o satisfacție nedisimulată, arătându-și dinții galbeni, și spuse ceva celorlalți.

Sheila nu vroia să creadă că Brad n-a simțit schimbarea subită din atmosferă — acel aer încărcat, dinaintea unei furtuni violente. Ea înfruntă călărețiii cu săgeți în ochi, la zâmbetele ușoare care le înfloreau pe buze, după anunțul compatriotului. Doar cel care-i atrăsese privirea înainte, nu părea mișcat de veste. Fiecare mușchi al lui părea încordat, gata de fugă.

— Cincizeci de pesos nu-s de ajuns, ai ? murmură Brad în barbă. Ticălos lacom. Mai scoase câteva bancnote. Dar o sută ? Îți convine atât ?

Sheilei îi venea să râdă isteric. Dorința lui paranoică de a arăta cât e de bogat îl orbise, iar ea nu putea scoate nici un cuvânt de avertizare. Întreaga scenă se îndrepta spre un punct culminant și ea n-avea nici o putere s-o oprească.

Mâna stângă a mexicanului ieşi din faldurile poncho-ului şi se întinse spre bani.

— Ţi-am ghicit preţul, nu-i aşa ? spuse Brad, satisfăcut, şi începu să scoată câteva bancnote din teanc.

Omul nu aşteptă să i se dea banii. În schimb, mâna i se închise peste tot teancul. Prea târziu, Brad înţelese pericolul ce-l simţise Sheila la început. Înjurând, începu să dibuie după revolver în interiorul hainei. Când în sfârşit îl găsi, ochii îngroziţi ai Sheilei văzură ţeava armei mexicanului ieşind din partea dreaptă a poncho-ului. Urmă o explozie asurzitoare. Când fu capabilă să vadă din nou, Brad se rostogolea pe pământ şi revolverul îi alunecă din mână. *„Nebunfăraminte"*, Vru să fugă spre el, dar mexicanul îngenunchease deja alături, scoţându-i teancul de bani dintre degetele încleştate. Sheila făcu un pas clătinat spre Brad, holbându-se la gaura mică, roşie, din pieptul lui. Sângele nu-i ţâşnea împroşcând, cum văzuse în filme — era doar o gaură mică, mortală şi o pată purpurie ce se întindea încet împrejurul rănii. Zgomotul făcut de potcoavele cailor şi şeile din piele, pătrunse prin ceaţa minţii ei. Mirosul de sudoare de cal, se împletea cu cel al prafului de puşcă. Privind dincolo de trupul neînsufleţit al lui Brad, Sheila văzu că banda de călăreţi se mişcase. Doi bărbaţi descălecară şi se alăturară celui care cotrobăia prin buzunarele lui Brad.

La un moment dat, realiză că toţi o priveau semnificativ. Inima i se opri o secundă, apoi începu să bată iar, speriată. Sheila se lipi de portiera maşinii. Alţi doi descălecară şi veniră spre ea. N- avea unde fugi. Îl omorâseră pe Brad şi ştia că nu trebuie să se aştepte la milă, cu siguranţă nu înainte de-a fi ucisă şi ea.

Să supravieţuiască ! Cuvântul îi striga prin sânge. Să supravieţuiască ! Bătăile panicate ale inimii, se încetiniră instantaneu şi gheara de spaimă îi dispăru din gât.

Trebuie să supravieţuiască !

Capitolul 5

Sheila îşi înfruntă inamicii cu curaj :

— Ştiu cum puteţi să faceţi rost de şi mai mulţi bani, spuse calm. Aţi înţeles ? *Mucho dinero.*

Îi întâmpinară afirmaţia în tăcere. Toţi se uitau la ea, cu expresia feţei neschimbată. Cei doi care se apropriau, se opriră. Sheila ştiu că le-a reţinut atenţia.

— *Mucho dinero*, repetă ea.

Cei doi porniră spre ea din nou. Unul era înalt, cu faţa umbrită de borul larg al pălăriei, celălalt, scurt şi îndesat, cu un zâmbet scârbos pe faţă.

— Mă numesc Sheila Rogers, începu din nou ignorând faptul că numele ei fusese preschimbat în Townsend. Tatăl meu este foarte bogat. Va plăti oricât dacă voi ajunge înapoi *nevătămată*. Sheila apăsă ultimul cuvânt. Ar plăti o grămadă de bani.

Nimeni nu păru impresionat de vorbele ei. Privirea Sheilei îi cuprinse pe toţi, fixându-se pe trăsăturile dure, colţuroase ale unuia, călăreţul întunecat. Instinctul îi spunea că el era cel mai periculos dintre toţi.

— Vreunul dintre voi trebuie să înţeleagă ce spun.

Un sunet furios, disperat îi ascuţi vocea.

— Tatăl meu va plăti o sumă mare de bani, drept răscumpărare.

Sheila realiză ironia situaţiei sale. Se afla aici, în creierul munţilor, pe un tărâm uitat de Dumnezeu, măritată şi imediat văduvă, datorită poftei lui Brad pentru banii ei. Acum, probabil, singura ei şansă de supravieţuire era legată de aceşti bani.

O voce joasă spuse ceva în spaniolă, rupându-i şirul gândurilor. Îl cercetă în fugă pe posesorul acelui ton liniştit. Era călăreţul slab, cu faţă întunecată, a cărui privire era ascunsă de borurile largi ale pălăriei.

O a doua voce o făcu pe Sheila să se-ntoarcă :

— Cât ?

Vocea era a unui bărbat înalt, cu umeri laţi, ce se apropia de ea. Sheila se trezi uitându-se într-o pereche de ochi albaştri, reci şi lipsiţi de orice emoţie. Accentul lui era, fără doar şi poate, american.

— Eşti american, băigui ea.

El îi ignoră observaţia.

— Cât ar plăti taică-tău ?

— Mii de dolari, îl asigură ea. Destul cât să vă ajungă la toţi, dacă nu-mi faceţi nici un rău.

Fără s-o scape din ochi, presupusul american spuse ceva în spaniolă celor din spatele lui, evident traducerea răspunsului ei. Privirea ei îi studia, în acest timp, pentru a observa efectul spuselor sale. Trăsăturile lui păreau o mască de nepătruns în timp ce o interogă din nou, cu aceeaşi voce calmă :

— Cine-i taică-tău şi unde locuieşte ?

— Îl cheamă Elliot Rogers şi locuieşte în Austin, Texas, răspunse ea simplu, ştiind că nu are nici un rost să se complice cu alte amănunte.

— N-am auzit de el, veni răspunsul indiferent.

— Mă îndoiesc că sunteţi membrii aceluiaşi club, sau că aţi frecventa aceleaşi cercuri de afaceri cu tatăl meu, îl ironiză ea în timp ce ochii aurii de pisică dădură roată bandei de tâlhari.

Omul râse înfundat şi nu traduse celorlalţi vorbele ei, apoi se îndreptă către ea. Sheila se forţă să nu se clintească când ajunse lângă ea şi-i pipăi materialul bluzei. Mirosea a praf şi a sudoare de cal. Totuşi, în spatele bărbii ţepoase şi a trăsăturilor arse de soare, Sheila putu vedea o urmă de privire de băiat bun. Încercă să-i ghicească vârsta. Putea avea în jur de treizeci de ani, dar Sheila bănuia c-ar fi mai tânăr.

Ochii lui albaştri o măsurară de sus până jos, dar Sheila nu se simţi intimidată de inspecţia lui amănunţită.

— Astea sunt haine scumpe, remarcă el.

— Aşa a considerat şi tata când le-a plătit, răspunse, întărindu-şi poziţia de moştenitoare bogată.

Zâmbind uşor, el dădu drumul materialului bluzei şi-i luă mâinile, ridicându-le să le vadă mai bine. Atenţia i se concentră asupra verighetei din aur.

— Cu el ? Capul i se mişcă într-o parte pentru a arăta corpul lui Brad.

— Da, încuviinţă ea. Numele meu întreg este Sheila Rogers Townsend. Eram în luna de miere.

— Ce făceaţi pe-aici ?

— Îi spusese cineva lui Brad că e o scurtătură printre munţi. Încerca s-o găsească, când s-a defectat maşina.

— Nu-i asta scurtătura, îi răspunse.

Continuând s-o fixeze cu privirea, spuse ceva în spaniolă. Vocea liniştită care răspunse, produse un murmur de dezaprobare în grup. Sheila îşi ţinu răsuflarea în timp ce privea figurile încruntate ale celorlalţi. Discuţia fu încheiată de vocea calmă dar fermă a celui pe care-l bănuia a fi conducătorul bandei.

— Ai noroc, spuse americanul. Şefu' te crede. Deşi gura i se curba în sus la colţuri, nu era nimic cald în zâmbetul lui. Ştii desigur că există căi prin care se poate afla dacă tatăl tău e bogat ?

— Nu mint, răspunse Sheila calm. Crezi că aş încerca ?

— Probabil, spuse dând din cap, pentru a-ţi salva acest gât adorabil.

Eliberându-i una din mâini, se întoarse să ia o bucată de frânghie de la unul din tovarăşi. Acţiunea fu, parcă, un semnal pentru ceilalţi, de a se pregăti de plecare.

— Nu-i nevoie să mă legi, îi rugă Sheila în timp ce el îi înnoda frânghia în jurul unei încheieturi.

— E doar o precauţie. Smuci zdravăn funia şi se ocupă de cealaltă încheietură.

Firele răsucite îi chinuiau pielea delicată, permiţând doar prea puţină circulaţie sanguină spre degete. Orice încercare de a le îndoi ducea la frecarea funiei pe piele. Se uită la omul care-i crezuse povestea. De la început ştiuse cumva că aceste era şeful bandei. În timp ce-l privea, el dădu un ordin în spaniolă şi ceilalţi începură să se urce în şa, unul câte unul. Privirea-i alunecă şovăitoare spre corpul ce zăcea la pământ. Ar fi trebuit să fie şocată sau întristată la vederea lui, gândi Sheila. E rău să nu jeleşti trecerea unei vieţi în nefiinţă, mai ales când e vorba de soţul tău. Dar teama şi dorinţa aprinsă de a supravieţui alungaseră toate celelalte emoţii din mintea Sheilei.

Fu smucită de mâini, ca să se mişte înainte. Sheila încercă să se opună dar frânghia îi intră imediat în carne, obligând-o să se supună.

— Aşteaptă, strigă Helga. Americanul se opri, ridicând întrebător o sprânceană. N-aveţi de gând să-l lăsaţi aşa, aici, nu-i aşa ? Unde animalele pot să-l...

Nu-şi mai termină fraza, incapabilă să dea glas imaginii oribile pe care o avea în minte.

Un licăr nemilos sclipi în ochii lui albaştri.

— Noi l-am omorât, îi aminti, gura strâmbându-se cinic. Doar nu-ţi închipui c-o să facem pe bunii creştini ca să-l înmormântăm ?

Sheila închise ochii la logica asta amară, deschizându-i, apoi, pentru a se uita la corpul neînsufleţit.

— Nu trebuie lăsat aşa, repetă încet.

O smucitură a încheieturilor legafe, o trimise în faţă, şi se rostogoli. Unul din călăreţi ţinu frâiele calului americanului în timp ce eq fu pe jumătate târâtă de animalul scăpat de sub control. Înainte să-şi recapete echilibrul, o pereche de mâini o apucă de subţiori şi o ridică pe cal. Încercând să stea drept, Sheila privi spre american. Mâna i se odihnea pe şaua din piele, lângă piciorul ei. Îi întoarse o privire lungă, aspră şi spuse ceva în spaniolă omului care ţinea calul.

Fără a-i adresa nici un cuvânt Sheilei, se întoarse şi se duse spre corpul ce zăcea în praf. Ridicând cadavrul, îl puse pe umăr, ducându-l ca pe un sac de cartofi, spre bancheta din spate a maşinii.

Magnetic, parcă, privirea îi fu deviată de la scenă, atrasă de o pereche de ochi la fel de negri şi duri ca nişte cărbuni. O obligau să se uite la posesorul lor, şeful bandei de renegaţi. Pulsul i se acceleră într-o alarmă vagă. Un freamăt şi o voce mânioasă, vorbind spaniola o eliberă de privirea care o fixase, în timp ce atenţia lui se concentră în altă parte. Fără să-şi dea seama, se încordase în ultimele secunde, iar acum simţea cum muşchii i se relaxează. Se uită şi ea spre locul de unde se auzise agitaţia.

Mexicanul cu dinţi galbeni, cel care-l ucisese pe Brad, stătea călare în centrul semicercului format de

călăreți. Un șuvoi de întrebări în spaniolă se revărsă spre omul ce o înghețase cu privirea cu o secundă mai înainte. Calul mexicanului se mișca sub el neliniștit, reacționând la furia călărețului.

Acesta gesticula spre Sheila și se bătea cu mâna, posesiv, pe piept. În acest moment, Sheila realiză că-și pusese calul astfel încât să-l împiedice pe american să se întoarcă la ea. Deși nu înțelegea ce spune, scopul lui era clar. O revendica pe ea, ca proprietate a lui.

Fiori de groază i se răspândiră în corp. „Doar n-aveau s-o facă să călărească alături de omul care-l ucise pe Brad !" țipa mintea ei terorizată. Americanul, cel puțin, își manifestase o undă de compătimire. Cu ochii mari, cercetă fața cioplită a conducătorului. Decizia finală era, evident, a lui. Nici măcar nu se uita la ea în timp ce dădu indiferent din umeri și-și mână calul afară din cerc. Cu un strigăt de triumf își grăbi calul spre Sheila.

Își opri calul lângă ea, trăgând sălbatic de hățuri. Privirea ei se îndreptă spre american, sperând că acesta va protesta, dar pe fața lui nu văzu decât indiferență. Brațul care o înșfăcă de talie o făcu să împietrească.

— Nu ! Nu ! țipă Sheila, în timp ce era trasă cu forța de pe șa.

Strigătul ei trecu neobservat. Cercul de oțel al brațelor lui se strânse în jurul taliei ei, aproape zdrobind-o. Dădu pinteni calului care sări înainte, aruncând-o la

pieptul lui. Criminalul râse de împotrivirea ei, știind, ca și Sheila de altfel, că nu se va putea elibera și că-și pierdea doar energia încercând. Înghițindu-și un suspin, renunță la luptă și-și lăsă corpul, rigid, la el în brațe.

Ochii ei acuzatori priviră banda care-și începuse exodul de la locul crimei. Doi bărbați rămași în urmă se grăbiră să se alăture grupului ușor răzlețit.

Focul auriu din ochii ei, țâșni cu resentiment spre ochii albaștri ai americanului. Dar el nici măcar n-o privi și-și mână calul lângă conducător.

Mâinile legate și poziția laterală pe șa, o forțară pe Sheila să se sprijine pe brațul și pieptul omului. Umărul ei îi șterse pieptul, materialul grosolan al poncho-ului zgâriind-o prin mătasea bluzei. Respirația lui mirosea urât și Sheila întoarse capul desgustată.

Banda începu să se îndepărteze de drumul prăfos. Traseul urmat pe terenul accidentat era paralel cu lanțul muntos care se desena vag la orizont. Prin grup păru să treacă o comandă telepatică. Aproape simultan își încetiniră caii, la trap. Acum, capul șeii o apăsa constant, nu îi mai împungea coapsele. Omul îi spuse ceva în spaniolă, pe un ton coborât și sugestiv, răsuflarea fierbinte arzându-i fața. Sheila îi aruncă o privire otrăvită și se încordă văzându-i ochii sclipitori.

Stând ghemuită la pieptul lui, bluza i se umflă din cauza vântului, dezvelindu-i pieptul. Sheila își ridică brațele pentru a-și lăsa încheieturile legate să-i ascundă protector sânii.

— No, no, señora, se împotrivi el cu un zâmbet pofticios şi trase de funie pentru a-i da jos mâinile.

Răsucindu-se în şa, îşi înţepeni cotul între încheieturile braţelor, apăsând pe nod şi ţinându-l astfel la distanţă. La prima atingere a degetelor lui pe satinul cevidenţia pieptul, Sheila se zbătu încercând să scape de mâinile lui desfrânate. Sânii îi ieşiră, plini, prin materialul subţire. Mâna lui acoperea rotunjimea unuia.

— Ia-ţi mâinile de pe mine ! ţipă Sheila furioasă. Bestie urâtă şi dezgustătoare !

El râse din nou şi-i strânse sânul mai tare. Doi călăreţi veniră mai aproape să privească, oferind vorbe de încurajare şi sugestii bărbatului pe care-l numeau Juan. Sheila încercă să-i lovească picioarele cu ale ei, fără succes.

Degetele lui se mişcară pe faţa bluzei, trăgând nerăbdătoare de nasturi până când îi rupseră, lăsând la vedere sânii. Juan strigă încătntat spre privitori, de parcă şi-ar fi prezentat bogăţia prăzii.

Ruşinată şi umilită, Sheila se lupta acum mai sălbatic decât înainte. Mâinile lui explorau prada, degetele bătătorite atingându-i pielea, până când Sheila izbucni dezgustată :

— Tata n-o să vă dea un ban ! zise sufocată de umilinţă. Nici un cent ! Auzi ? îşi urlă avertismentul în direcţia omului care călărea în faţă, cu americanul alături.

Calul se agita sub perechea ce se lupta pe spatele său, mişcându- şi capul şi sforăind nervos. Sheila îşi dădu seama că n-are scăpare. Fusese dată acestei bestii dar ştia că mai degrabă ar muri decât să fie violată.

Calul zvâcni iar, agitat. Exista un singur mod de a scăpa de mâinile respingătoare şi Sheila începu să-şi îndrepte loviturile picioarelor spre gâtul şi greabănul calului. Nechezând înspăimântat, calul se ridică în două picioare, reţinut de strângerea subită a frâului şi de împunsătura pintenilor. Sheila continua să lovească gâfâind şi suspinând, hotărâtă să se salveze.

Calul era gata s-o ia la goană, în panică. Călăreţul trebui să-şi folosească toată îndemânarea pentru a-l ţine pe loc. Cu ceilalţi în jur râzând de situaţia lui, Sheila văzu crescând furia nebună pe faţa bărbatului.

Călcâiul Sheilei se agăţă de un frâu întins. Împinse în el, făcând capul animalului să zvâcnească în lături. Dând nervos din copite, încercă să se învârtească, dar schimbarea bruscă de direcţie se dovedi imposibilă. Sheila simţi cum picioarele calului se îndoaie, înainte de a cădea, greu, la pământ. Se răsuci pentru a se elibera din strânsoarea braţelor în timp ce cădea.

Dezechilibrată, Sheila se rostogoli înainte şi încercă să fugă. Nici nu făcuse cinci metri, când auzi paşi grei în urma ei. O mână o apucă de cot şi o întoarse cu brutalitate. Picioarele îi fugiră de sub ea şi se prăvăli la pământ. Ucigaşul lui Brad stătea în picioare deasupra

ei, cu fața urâtă, schimonosită de dorința răzbunării. Doi călăreți își opriră caii, încadrând-o pe Sheila, apoi coborâră din șa. Rupând-o la fugă înapoi, ochii speriați ai Sheilei nu se desprinseră de la bărbatul numit Juan. Se împiedică, și el se apropie amenințător. Imediat veniră și ceilalți doi și o apucară de brațe. Îi lovi sălbatec cu picioarele, mușcându-i de mâini. Pe neașteptate, fu eliberată. Sheila nu se întrebă de ce. Dar se întoarse să fugă din nou. În timpul luptei, restul călăreților o încercuiră. Respirând greu, Sheila se dădu înapoi prudentă, neștiind la ce să se mai aștepte. Îl fixă cu privirea pe omul cu fața slabă ce comanda grupul, care avea o expresie indiferentă și rezervată. Ochii lui negri alunecară spre pieptul proeminent de sub bluza descheiată. Imediat, Sheila se acoperi cu brațele.

Linia necruțătoare a gurii lui se încreți la gestul de apărare, care venise prea târziu pentru a ascunde ceea ce văzuse deja. Descălecând, dezlegă ceva de pe șa. Păreau a fi o pătură și o funie. Pe Sheila o părăsi curajul, dar refuză să se clintească văzându-l apropiindu-se.

Oprindu-se în fața ei, scutură un poncho. Îl ridică deasupra ei, trăgându-i-l peste cap. Îi scoase brațele afară din țesătura grosolană. Vocea calmă, cu inflexiuni zeflemitoare, îi spuse ceva în spaniolă. Sângele îi alerga fierbinte prin vene, nervii erau întinși la maximum, simțind pericolul la apropierea lui.

Bucla funiei îi fu trasă peste cap. Inima i se opri terorizată când sfoara îl atinse gâtul, dar el o trecu, mai departe, peste umeri.

— Ce vrei să-mi faci ? gâfâi, incapabilă să-și închipuie ce vrea să-i facă.

El nu spuse nimic, oricum Sheila n-ar fi înțeles. O invadă spaima în timp ce încerca să-i ghicească intențiile. Când laso-ul îi ajunse la talie, el trase, strângând lațul, funia acționând ca o curea ce-i ținea poncho-ul strâns pe corp.

Ochii ei mirați părăsiră chipul de nepătruns, pentru a-l căuta pe singurul care-i putea explica.

— De ce face asta ? îl întrebă pe american.

— Erai atât de doritare să alergi, că s-a hotărât să-ți dea posibilitatea să faci puțin jogging, veni replica indiferentă.

Capul ei zvâcni din nou spre perechea scânteietoare de ochi.

Apucând funia, el se întoarse și porni înapoi, suindu-se pe cal. Stătu un moment nemișcat în șa, fixând fața palidă a Sheilei, apoi lăsă frâiele libere și dădu pinteni calului. Frânghia începu să se întindă. Sheila avea de ales între a merge la capătul ei sau a fi târâtă. Oricare alternativă era preferabilă situației dinainte, când stătea în brațele ucigașului lui Brad, dar Sheila alese prima variantă. O milă, două mile, mai multe. Picioarele-i deveniră greutăți de plumb pe care trebuia să le târască pe terenul accidentat. Praful îmbiba

aerul pe care trebuia să-l respire, ridicat de picioarele calului din faţa sa. Transpiraţia îi lipise părul de gât. Pe faţă îi apăruseră dâre de praf umezit de sudoare.

Se sili să înainteze dincolo de ceea ce ar fi crezut că este limita suferinţei, împiedicându-se din ce în ce mai des.

Trecând peste un petec de iarbă, Sheila căzu în genunchi, fiind prea epuizată pentru a se ridica în picioare. Plămânii parcă-i ardeau şi făcu eforturi să-şi recapete respiraţia. O umbră întunecată se ridica în faţa ei. În orice moment se aştepta să simtă din nou zmucitura funiei, dar nu-i păsa. N-avea să mai facă nici un pas, orice s-ar întâmpla. O pereche de cizme prăfuite apărură sub ochii ei. Obosită, Sheila îşi înălţă capul ce-i atârna pe-o parte. Trăsăturile bărbăteşti, acoperite de barba nerasă, ale torţionarului său se conturau în faţa ochilor ei împăienjeniţi. Se aplecă lângă ea cu un bidon rotund în mână. Deşurubându-i capacul, i-l oferi. Gâtul ei era inflamat de praful pe care-l înghiţise, gura uscată, buzele arse şi umflate.

Sheila se uită la bidon câteva momente. Ridicându-şi privirea spre figura dură, căută un strop de salivă în gură şi încercă să-l scuipe. Un gest anemic de ură.

El o privi în tăcere, apoi ridică din umeri şi-şi duse bidonul la buze. Clipocitul lichidului aproape o înnebuni. Corpul ei însetat ţipa la vederea umezelii de pe

buzele lui. Uitase de mândrie. Dacă i-ar oferi bidonul a doua oară, l-ar accepta lacomă.

În loc de asta, el puse capacul la loc şi plecă. Înghiţindu-şi un suspin, Sheila îl privi. Aproape capitulase în faţa acestui şef de bandă, nemilosul ei temnicer. Nu se uitase niciodată într-o pereche de ochi atât de întunecaţi, negri ca iadul şi lipsiţi complet de orice expresie.

Ajunsese la pragul nebuniei. Corpul şi creierul ei epuizat nu aveau nevoie decât de cel mai uşor impuls pentru a se prăbuşi fizic şi psihic. Mai rezista doar datorită instinctului de conservare.

Privirea ei istovită cuprinse luminişul mic, plin de tufişuri. Descălecaseră şi ceilalţi, lăsând caii să se odihnească. Colţurile buzelor zvâcniră spasmodic în timp ce inspira cu greutate pentru a-şi umple cu aer plămânii arşi. Nu făcuseră popasul pentru că ea nu mai putea să mai facă nici măcar un pas, ci de dragul cailor. Sheila privi spre conturul zimţat al munţilor, profilat la orizont. Un soare orbitor veghea deasupra lor, umbrindu-le povârnişurile, făcându-le să pară întunecate şi ameninţătoare. Păreau a fi mai aproape decât înainte. Sau poate doar aşa îşi închipuia cu mintea ei răvăşită.

Privirea înceţoşată căută spre Est. Urcaseră, probabil continuu, de când părăsiseră drumul spre sud. Aerul mai rarefiat explica de ce respira aşa de greu. Sheila era prea tulburată pentru a-şi găsi consolare în asta.

Plecându-şi fruntea, îşi lăsă ochii să se închidă. Era prea obosită pentru a mai gândi. Toată puterea părea să fie necesară pentru a-şi ţine inima şi plămânii în stare de funcţionare. Într-o stare ca de transă, asculta bubuiturile de ciocan ale pulsului, în urechi. Nici un alt sunet nu-i penetra auzul — nici murmurul vocilor ce discutau într-o limbă necunoscută ei, nici copitele cailor bătând pământul pe loc, nici fâşâitul cozilor ce alungau muştele.

Nimic, în afară de sunetul care o asigura că mai trăieşte, încă.

Capitolul 6

Scârţâitul şeilor din piele şi zăngănitul pintenilor, sparseră transa Sheilei. Încercând să-şi ridice capul, văzu ca prin ceaţă impenetrabilii ochi negri privind-o de sus.

Popasul se terminase. Banda suise pe cai, gata de plecare. Sheila privi lung trăsăturile dure, ale călăreţului cu ochi întunecaţi, noul ei stăpân diabolic.

Adunându-şi puţinele forţe rămase, Sheila se ridică şovăitoare în picioare. Laţul trecut peste mijloc se slăbise. Aştepta să se întindă, odată cu plecarea calului.

În loc de asta, o mână înmănuşată apucă funia şi cu o mişcare expertă, bucla care-i înconjura talia, alunecă la pământ. Calul fu mânat spre ea.

Bâjbâind, cu simţurile confuze, Sheila încercă să-şi dea seama ce se petrece, dar era prea mult pentru ea.

Aplecându-se în şa, o prinse în arcul de oţel al braţului, ridicând-o de parcă n-ar fi fost mai grea decât un copil. Într-adevăr, Sheila se simţea fără greutate, plutind, parcă, în imponderabilitate. Când o roti în braţe pentru a o aşeza în şa, ea îşi aminti de trata-

mentul revoltător şi degradant de care avusese parte de la cel numit Juan, care-l ucisese pe Brad. Muşchii ei slăbiţi n- ar mai fi putut rezista unui asemenea atac.

Totuşi încercă.

—Nu, te rog. Bolborosi cuvintele din gâtul uscat, încordându-se.

Mica undă de energie fu repede consumată, lăsând-o fără vlagă, învinsă, în braţele lui. Nu-i mai rămase nici un dram de rezistenţă.

—Te rog, imploră Sheila într-un suspin, nu mai face asta.

Fără s-o mai ţină, doar sprijinind-o cu braţul, îi ignoră rugămintea şi începu să facă un colac din funia cu care o trăsese atâtea mile. După ce puse frânghia la loc în şa, îi aranjă poziţia Sheilei, rezemându-i umărul sub braţul său stâng şi lăsându-i capul să se odihnească pe umărul său. Mâna stângă adună frâiele, apoi se lăsă uşor pe şoldul ei, în timp ce calul se puse în mişcare. Ceilalţi călăreţi îl urmară într-un grup răzleţ. În poziţia aceasta, Sheila nu depunea nici un efort. Braţele şi pieptul lui o susţineau ferm.

Ochii împăienjeniţi îi cercetară faţa pe sub gene. Barba neagră, nerasă de câteva zile, îi accentua liniile puternice ale obrajilor şi bărbiei. Buzele subţiri îi dădeau un aspect neîndurător. Cute aspre erau săpate în fiecare parte a gurii. Sugestia de nobleţe a nasului era repetată în pomeţii proeminenţi.

Subliniaţi de gene groase, ţepoase, ochii negri se mişcau necontenit peste teritoriul care-l traversau, într-o stare de alertă continuă, care nu oglindea nimic din gândurile sale interioare. Sprâncenele groase, arcuite masculin, marcau începutul frunţii ce dispărea sub borul pălăriei prăfuite. Era o faţă ce impunea respect, agresiv bărbătească şi colţuroasă. Obliga la prudenţă. Prezenţa lui ar fi dominat un grup, chiar dacă n-ar fi rostit nici un cuvânt, aşa cum fusese când Sheila îl distinsese imediat de ceilalţi tovarăşi ai săi.

Rezervat şi dur, era un om de temut. Totuşi, stătea destul de confortabil sprijinită de el, muşchii pieptului şi braţului lui legănând-o. Mirosul lui masculin, amintind de mosc, îi umplu toate simţurile. Părea să-i drogheze creierul obosit şi s-o dezarmeze. Pleoapele ei coborâră şi Sheila închise ochii.

Ceva îl atinse obrazul. O voce joasă, liniştită şi uscată, murmura cuvinte pe care nu le înţelegea, pe ton de ordin. Clipi şi deschise încet ochii, luptând cu somnul care-i înceţoşa privirea. Se rezema de ceva tare şi stabil. Sau poate de cineva ?

Ochii i se concentrară pe degetele înmănuşate care se depărtau de obrazul ei. În timp ce realiza unde se află, sprijinul îi fu retras. Muşchii înţepeniţi şi dureroşi reacţionară încet pentru a o echilibra, în timp ce el coborî şi se-ntoarse s-o dea jos şi pe ea. Genunchii Sheilei se îndoiră, dar mâinile de pe talie o ţinură până când fu în stare să se susţină. Imediat îi dădu drumul şi

se duse să scoată şaua de pe cal. Nesigură că e în stare să meargă deja, aruncă o privire în jur. Începea să se însereze şi asfinţitul înroşea orizontul. Răceala i se strecură în oase. Pregăteau tabăra pentru noapte. Se uită în jur la platoul natural care le servea ca loc de tabără. Lângă un pârâiaş creştea o iarbă înaltă, deasă. Un cal începuse deja să pască, în timp ce i se scotea şaua.

Clipocitul apei o atrase pe Sheila ca un magnet. Setea îi ardea limba şi gâtul. Privi spre locul de unde se auzea susurul, dar picioarele îi erau ţintuite de pământ.

Sub nas îi apăru un bidon. Simţind umezeala apei, întinse lacomă mâinile legate, până când ochii ei recunoscură mâna înmănuşată care-i întindea bidonul. Privirea traversă braţul drapat în poncho spre faţa sumbră a răpitorului ei.

Tot corpul ei uscat tânjea după apă, dar refuză să bea din bidonul lui. Coborându-şi mâinile, Sheila întâlni provocator privirea lui umbrită, ştiind că ea va fi cea care va suferi din această demonstraţie de rebeliune, dar nepăsându-i. O sprânceană neagră se ridică, lăsându-i o secundă de gândire înainte ca bidonul să-i fie retras. Pe jumătate scoasă din minţi de sete, Sheila întâlni privirea albastră a americanului. Încercă să facă un pas pentru a se îndepărta de ei toţi, dar fu oprită de o voce poruncitoare, în spaniolă, cea pe care începuse s-o recunoască.

— Sunt prea obosită ca să fug. Tot ce vreau este să stau jos. De-abia putu să-şi recunoască propria voce, răguşită şi aspră. Poţi să înţelegi asta ?

Evident, mesajul fu înţeles, fie prin interpretarea slăbiciunii din voce, fie din instabilitatea picioarelor. Nimeni nu mai încercă s-o oprească atunci când porni din nou, muşchii dureroşi oferindu-i prea puţină coordonare în mişcări.

Un covor de iarbă verde îi fu pernă Sheilei. Se făcu ghem pe el recunoscătoare, nedorind să se mişte sau să gândească. Dar trebuia să se concentreze la altceva. Încercă, privind cerul care se întuneca, să găsească prima stea. Ochii ei cercetători găsiră, în schimb, un om, aşezat alături, ce ţinea un bidon în mână. Inspiră adânc la vederea lui, neliniştită, şi privirea îi zbură acuzatoare spre perechea de ochi albaştri.

— Pleacă de-aici, ceru Sheila răguşit.

— Credeam că vrei să supravieţuieşti, doamnă Sheila Rogers Townsend, rânji el, dar iată-te aici, încercând să mori de sete. Ai mai avut tentative de sinucidere ?

— Nu-i treaba ta. Închizând ochii pentru a evita să vadă bidonul, îşi întoarse faţa spre iarba de sub cap.

— Dar este treaba mea. E treaba noastră, a tuturor, sublinie el. Pretinzi că ai un tată bogat care va plăti o grămadă de bani ca să te aibă înapoi. Şi uite că încerci să te sinucizi înainte să-i propunem asta.

— Bani, încercă Sheila să râdă, scoţând doar un sunet înăbuşit.

— Acolo jos pe drum ai pledat destul de bine despre motivul pentru care trebuie să te lăsăm în viaţă. Fără panică, fără să-ţi pierzi capul. De ce nu mai vrei să fii fată deşteaptă şi să bei ceva ? Deşurubă capacul bidonul şi ea se înfioră la acest sunet. Doar nu vrei cu adevărat să mori, doamnă Townsend.

Sheila se cutremură.

— Nu-mi mai spune aşa. Se gândea că într-adevăr nu vrea să moară.

O mână se strecură sub gâtul ei, ridicându-i capul. Răceala bidonului îi atinse buzele. Mirosul dulce al apei îi umplu simţurile.

— Haide, bea. Înclină bidonul, trimiţându-i o cantitate mică de apă spre buze.

Sheila îşi ridică mâinile pentru a ridica bidonul şi mai sus, lăsând apa binefăcătoare să-i inunde gura uscată. Nu putea înghiţi suficient de repede şi se înecă.

— Nu te grăbi, o atenţionă americanul. Bea câte puţin.

Sheila se sili să bea cu înghiţituri mici, deşi ar fi vrut să bea o vadră. Mai era apă în bidon, când el i-l luă.

— Mai târziu, o asigură, apoi îi aşeză capul înapoi pe iarbă.

Capul ei se mişcă pe perna de iarbă astfel încât să-i poată privi mai uşor. Îi studie în tăcere preţ de un minut.

— Cum te cheamă ? întrebă în sfârşit.

Ezitarea lui fu evidentă, în timp ce-şi făcea de lucru cu capacul bidonului. Când termină de înşurubat capacul, se uită cu indiferenţă aparentă spre restul bandei. Întoarse o privire albastră, rece, Sheilei.

— Mi se spune Laredo, zise, indicând cu o ridicare a capului restul grupului. Sheila aştepta să afle numele lui complet. Gura lui se subţie într-un rânjet. E un nume la fel de bun ca oricare altul, conchise el.

Curiozitatea se aprinse în ochii ei de pisică.

— Eşti din Laredo ?

— Nu tocmai, negă el fără să mai adauge altceva.

— Chiar eşti american ? insistă ea.

— M-am născut acolo. Se uită spre nord, cu o privire visătoare în ochi. O spusese ca şi cum n-avea de gând, sau n-ar fi putut să se mai întoarcă acolo.

— Ei cine sunt ? Umbrele se alungeau, lăsând urme întunecate lângă oamenii care se mişcau prin tabără.

— Numele lor ? Ocupaţia ? Probabil au şi uitat. E mai bine aşa, spuse Loredo. E mai uşor.

Se aprinsese un mic foc. Lumina pâlpâitoare atingea faţa plină de ură a bărbatului numit Juan. Rânjetul care-i despica buzele lăsa la vedere nişte dinţi galbeni, stricaţi. O privea ţintă pe Sheila. Trupul ei îşi aminti intens de mâinile lui spurcate şi de mirosul respingător al respiraţiei lui.

— E mai uşor pentru tine şi prietenii tăi să furaţi, să ucideţi şi să violaţi, remarcă Sheila cu ură amară.

El urmărise direcţia privirii ei. Expresia îi era prietenoasă, când se întoarse spre ea. Aruncă bidonul cu apă pe iarbă, lângă Sheila.

— Îţi las asta. Eu aş mai aştepta până să beau din nou, spuse îndepărtându-se.

— Laredo ! Sheila îl strigă, ridicându-se într-un cot, având încheieturile legate, încă. El se întoarse şi aşteptă politicos, dar totuşi absent, să continue.

— O să... se înecă în cuvinte, dar îşi reveni :

— O să fiu distracţia nopţii pentru tine şi prietenii tăi ?

— Ai spus că taică-tău nu mai dă un cent dacă eşti vătămată.

Răspunsul era, totuşi, destul de ambiguu.

— Ştiu ce-am spus. Dar nu mi-ai răspuns clar la întrebare.

Dând din umeri, Laredo se îndreptă spre foc, lăsând-o să-şi închipuie ce vrea. Nemaifiind orbită de epuizare şi sete, Sheila se aşeză pe iarbă.

Nu-i putea opri nimic s-o violeze şi apoi să ceară răscumpărarea. Comportamentul şi cuvintele lui Laredo erau semne clare că nu se pune împotriva camarazilor său pentru a o apăra, iar banda de tâlhari nu avea scrupule. Legată şi suferindă, Sheila n-avea nici o putere să se apere singură. Se împărţea mâncarea dintr-un ceaun care atârna deasupra focului. Fasole, îi spuse mirosul şi simţi împunsăturile foamei în stomac. Trecuseră aproape douăzeci şi patru de ore

de când mâncase ultima oară, dar i se părea mult mai mult. Coşmarele par întotdeauna mai lungi, iar al ei doar începuse, gândi Sheila. Câţiva paşi mai încolo, Laredo se aşezase cu picioarele încrucişate sub el, pe pământ, mâncând cu poftă din vasul pe care-l ţinea în mână. O cană din metal, plină cu cafea aburindă, se balansa pe un genunchi. Sheila îl privi lacomă, în timp ce stomacul ei se zbătea, protestând.

Conturată în lumina focului, o siluetă înaltă veni spre ea. Sheila recunoscu imediat în umbra mişcătoare pe şeful bandei. Numai când fu lângă ea, putu vedea castronul de mâncare pe care-l ducea într-o mână şi ceaşca cu cafea din cealaltă. Aplecându-se, puse vasele pe pământ, lângă ea. Foamea o orbi la vederea neapetisantă a mâncării : un pumn de fasole cu o bucată de carne uscată şi un codru de pâine neagră. Îşi ridică încheieturile pentru a fi dezlegată. El doar se uită în jos spre ea, trăsăturile dure fiind ascunse de umbrele nopţii.

— Dezleagă-mă.

El nu făcu nici o mişcare. Oftând nerăbdătoare, Sheila aruncă o privire peste umăr către Laredo.

— Vrei să-i spui şefului tău cel prost că nu pot să mănânc cu mâinile legate ?

Ezitând, Laredo îşi ridică privirea spre bărbatul care stătea în picioare lângă Sheila. Schimbă cu el câteva cuvinte în spaniolă, în care Sheila nu auzi vreun „Si" sau „No" rostit de vocea joasă. Înainte să-şi dea seama în

ce fel se luase decizia, rămase singură, şeful întorcându-se lângă foc.

Privirea ei îl căuta pe Laredo. Acesta se ridică în picioare, cu castronul şi ceaşca în mână, venind apoi lângă ea. Aşezându-se alături, slăbi nodul frânghiei şi i-o desfăcu de pe încheieturi.

— Mulţumesc. Sheila îşi îndoi degetele înţepenite şi-şi masă încheieturile. În locurile unde sfoara aspră îi frecase pielea, rămăseseră cercuri roşii, dar foamea era prea puternică pentru a se mai sinchisi de asta.

— Execut ordinele, doar. Dădu din umeri, indiferent şi-şi luă castronul.

Cu mâinile nesigure, Sheila îi urmă exemplul. În următoarele minute fu ocupată să-şi potolească foamea, culegând fasolea cu bucăţi de pâine şi rupând cu dinţii bucăţile de carne tare. Nu mai rămăsese nici o fărâmă în farfurie, când sfârşi masa cu o înghiţitură de cafea. Sătulă, îşi făcu palmele căuş în jurul cănii şi privi la focul care mocnea.

La fel făcu şi Laredo, atragându-i privirea. La strălucirea moale a focului, părea mai tânăr, cu un aer de solitudine în ochii albaştri. Curiozitatea Sheilei fu stârnită din nou.

— Locul tău nu este aici, cu ei, îi spuse ea încet.

El îi aruncă o privire cinică şi zeflemitoare.

— Chiar aşa ?

— Tu nu eşti ca ei.

— De ce ? rânji. Pentru că ştiu engleză ?

— Nu, bineînţeles. Sheila îl studie, cu capul dat într-o parte. De ce eşti cu ei ? Nu pot să cred că e alegerea ta.

— Nu vrei să crezi, o corectă el.

— Tu ai ales să fii cu ei ? Era hotărâtă să obţină un răspuns clar la întrebarea ei.

— Da. Nu era nici un regret în vocea lui. Sunt prietenii mei.

— Chiar dacă au ucis un om şi te-au făcut părtaş la această crimă ? Sheila nu putea să accepte faptul că el chiar credea ce spunea.

— Te referi la soţul tău ? A fost ucis de propria lui prostie. Dacă nu scotea pistolul, ar fi trăit foarte bine, minus ceva bani — asta-i tot. Dar observ că nu eşti grozav de mâhnită de moarte lui.

Sheila ignoră deliberat ultimul lui comentariu.

— Pentru că şi-a apărat proprietatea, şi-a provocat propria moarte ? Aşa consideri tu asasinarea lui ? Privirea ei mânioasă alunecă spre conducătorul renegaţilor, care stătea câţiva paşi mai încolo. Sau tu doar traduci cuvintele *lui* ? Şeful tău, care mi-a cruţat viaţa, plin de milă, ca să mă poată da ticălosului care mi-a ucis soţul ?

Sheila nu vorbise încet şi nici nu încercase să ascundă înţelesul otrăvit al vorbelor. Laredo sorbi din cafea şi nu răspunse.

— Ce-i ? Ţi-e frică să nu-ţi aduc aminte cum nu ai avut nimic de spus când şeful tău m-a dat pe mâinile

brutei ? Nu te pot învinui pentru asta, nu-i aşa ? întrebă batjocoritoare. Tu doar execuţi ordinele.

— Exact, încuviinţă calm.

— Indiferent dacă le consideri corecte sau nu, adăugă dezgustată.

– Cine-i ei ? Diavolul reîncarnat ?

— Numele nu sunt prea importante pe aici. Părea imposibil să reuşească să-l provoace pe Laredo. Nici nu-şi apăra şeful, nici nu-l condamna. Ţi-am spus şi mai devreme. Bea-ţi cafeaua.

— Şi tu ce faci ? Plecăciuni cât mai adânci şi-i spui „Să trăiţi, şefu ?" Părea inutil să apeleze la el, dar era singura ei speranţă. Trebuie să mă ajuţi, Laredo. Eşti american ca şi mine. Nu-i poţi lăsa să facă ce-or avea de gând cu mine. Te rog.

— Oh, Dumnezeule. Chiar nu simţi cum mă urmăresc ? Cum *ne* urmăresc ?

Privirea ei cuprinse cercul bărbaţilor strânşi în jurul focului. Nu banii ei le atrăgeau privirile.

— Ajută-mă să scap de aici.

— Ca să te poţi duce la *soldados*, la *policia*, şi să le spui ce s-a-ntâmplat ? îi luă Laredo cererea în derâdere. Uiţi c-am fost aici cu ei. Laţul va cădea la fel de bine şi pe gâtul meu, ca şi pe al lor.

— Nu le-aş spune nimic, jur. Te rog, ajută-mă.

— Las-o baltă, spuse golindu-şi ceaşca de cafea.

Lacrimi fierbinţi îi izvorâră din ochi. Sheila încercă să şi le reţină, de-abia respirând de frică să nu înceapă

să hohotească. Îi trebuiră câteva minute bune ca să-şi poată redobândi stăpânirea de sine.

— Unde mă duceţi ? Glasul ei răguşit îl punea acum pe Laredo la un loc cu ceilalţi.

— Mâine ? Privirea lui o atinse scurt, apoi flutură spre vest. Acolo sus.

Sheila se întoarse, prinzând licărul unei ţigări, amintindu-şi cât de aproape era de ei şeful bandiţilor. Ochii ei căutară conturul negru, înfricoşător al munţilor Sierra Madre.

— În munţi ? întrebă, primind apoi o scurtă încuviinţare din cap.

Acum se explica de ce foloseau caii la transport. Întinderile vaste ale lanţului muntos de la nord, erau accesibile doar călare sau la picior. Aceste locuri primitive, ameninţătoare, aveau să fie un ascunziş perfect pentru banda fără-de-lege. Inima i se înecă în neagra disperare.

— Cum o să luaţi legătura cu tatăl meu ? Întrebă, temându-se pentru prima dată că nu va mai fi lăsată să plece.

— Ne descurcăm noi.

— Ce se va-ntâmpla cu mine când primiţi banii ?

— Nu depinde de mine. Îşi scuturâ capul, nepăsător în aparenţă în legătură cu soarta ei.

— De el, presupun. Cu o mişcare a capului, indică silueta aflată la câţiva paşi mai departe. Sari de câte

ori îţi ordonă, sau mai întâi întrebi cât de sus ? întrebă acid.

— Vorbeşti prea mult. Tonul vocii lui îi spunea că nu era chiar atât de insensibil la batjocura ei, pe cât vroia să pară. Ridicându-se în picioare, îi oferi Sheilei o mână. Haide, s-a făcut târziu şi e timpul să ne culcăm.

Întinsese mâna să-i accepte ajutorul, dar restul cuvintelor îi opri mişcarea. Degetele îi rămaseră suspendate în aer, la câţiva centrimetri de palma lui, întinsă.

— Noi ? repetă Sheila, cu fiecare nerv în alertă.

— Dormi cu mine în noaptea asta, încuviinţă Laredo.

Furia o făcu să vadă roşu în faţa ochilor. Apelase la ei pentru ajutor, îi împărtăşise temerile ei în legătură cu ce i se poate întâmpla în noaptea întunecată.

Se gândise că n-o să-i opună nici o rezistenţă ? Pentru că era american şi vorbise cu ea, credea că va fi recunoscătoare că este el şi nu altul ?

Braţul întins îi îndepărta pancho-ul de pe piept şi de pe coapse. În lumina slabă, Sheila văzu mânerul unui cuţit ieşind din teaca din piele, care-i atârna la centură.

Cu un aer de resemnare, Sheila îi dădu mâna stângă şi îl lăsă s-o tragă sus. Prefăcându-se că se împiedică, apucă mânerul cuţitului şi-l trase din teacă, înainte ca Laredo să-şi dea seama ce face. Se eliberă

şi se retrase doi paşi. Lama cuţitului sclipea ameninţătoare în lumina pâlpâitoare a focului.

— Nu mă atinge, şuieră.

— Proastă mică, dă-mi cuţitul, murmură el supărat cu glas coborât.

— Vino doar încoace, şi-o să te... uuu... ! Un ţipăt ascuţit de durere îi izbucni din gât.

Gheare de oţel îi încercuiră încheietura rănită la spate, răsucindu-i-o până când cuţitul îi alunecă dintre degetele paralizate. Imediat, Sheila fu răsucită şi obligată să se-ntoarcă, cu mâna îndoită la spate, izbindu-se de zidul solid al pieptului unui bărbat.

Altă mână o apucă de păr şi-i trase părul pe spate. Buzele i se despărţiră într-un geamăt de durere, în timp ce ochii ei rotunjiţi priveau faţa cu trăsături dure, slabe. Cărbunii încinşi ai ochilor lui îi arseseră întâi ochii, lăsând apoi o urmă fierbinte pe obrajii şi pe gura ei, umedă şi tremurătoare.

În orice moment, Sheila se aştepta ca gura lui neîndurătoare s-o zdrobească, brutal, pe a ei. Simţea în fiecare fibră a corpului, sălbăticia sărutului, deşi el nu-l încercase încă. Dar mintea i se învârtea ameţită, zdruncinată de posesiunea imaginară.

La fel de brutal cum îi fusese trântită în braţe, fu eliberată, căzând pe pământ la picioarele lui. El culese bucata de sfoară care-i legase încheieturile şi i-o aruncă lui Laredo, mârâind un ordin scurt.

Gura lui Laredo era cruntă în timp ce-i lega iar mâinile.

— Nebuno, murmură. Ce te-a apucat ?

— O voi face din nou, făgădui Sheila cu tremur în voce.

— Ştie şi el.

Când Laredo se ridică, peste Sheila fu aruncată o pătură, însoţită de un şuvoi aspru de cuvinte spaniole. Ar fi vrut să se ghemuiască sub pătură, dar nu-şi putea desprinde ochii de la bărbatul dominator care o privea. Laredo se îndepărtă, şi se-ntoarse peste câteva clipe pentru a-şi aşeza şaua lângă Sheila.

Scuturându-şi pătura, se aşeză pe pământ lângă ea şi se înveli, dându-şi pălăria în faţă pentru a-şi odihni capul pe şa.

— Odihneşte-te cât poţi, doamnă Townsend. Mâine va fi o zi lungă, spuse rece Laredo. Cineva va fi de gardă toată noaptea, iar eu dorm foarte uşor.

Reţinându-şi un suspin, Sheila urmări silueta ducând vasele lângă foc şi rămânând în picioare la câţiva paşi. În întuneric. Un chibrit se aprinse, acoperit de o pereche de mâini lângă o ţigară. Apoi nu-i mai putu distinge figura, dar ştia că el este acolo, noul ei stăpân.

Faptul că Laredo stătea întins alături şi nu tabărâse peste ea, nu-i dădea o senzaţie de siguranţă, sau de uşurare. Încă tremura din cauza braţelor de oţel care o ţinuseră. Închise ochii, dar se îndoia că va putea dormi.

Sfoara înnodată îi irita pielea deja rănită a încheieturilor. Sub ea, pământul îi chinuia muşchii amorţiţi. Sheila simţi mirosul tutunului aprins.

„Să supravieţuiesc", gândi ea şi simţi nevoia să râdă.

Capitolul 7

Genunchii Sheilei se bălăbăneau atingând calul lui Laredo. Pielea tare a şeii îi făcuse urme dureroase pe părţile interioare ale coapselor. Mâinile ei legate nu mai aveau puterea să se sprijine pe şa, pentru a-şi păstra echilibrul. Ar fi vrut să-şi odihnească capul pe spatele larg al lui Laredo, dar ştia că i s-ar fi zgâlţâiat la fiecare pas, ca o minge, dacă ar fi încercat. Şeful bandei era alături. Fusese în şa toată ziua, dar părea proaspăt şi viol, nu ca Sheila, căreia îi obosiseră toate oasele şi era pe jumătate moartă de durere. Privirea ei trimise fulgere aurii spre omul ce părea să nu obosească niciodată.

Drumul urca brusc şi trebui să-şi concentreze toată puterea ca să rămână călare. Plecaseră înainte de ivirea zorilor şi ajunseseră în munţi, curând după prima lumină a răsăritului. Sheila nu vedea nici o urmă de potecă, totuşi călăreţii urcau şerpuitor prin locuri unde-ai fi crezut că numai caprele se pot avânta, apoi coborau în văi şi trecători, după care iar urcau.

Se părea că sunt ghidaţi doar de instinctul conducătorului. Într- un moment de ură şi resentiment,

Sheila speră că s-a rătăcit. Sentimentul nu dură mult şi începu să alunece de pe spatele calului.

— Ajutor, gâfâi Sheila.

Laredo întinse un braţ în spate ca s-o tragă înapoi şi o ţinu în timp ce calul începu un urcuş plin de obstacole. Ajunşi sus, pe o coastă îngustă, calul îşi reluă trapul.

— N-am putea să ne oprim şi să ne odihnim puţin? protestă ea obosită. Sau măcar să încetinim ?

— Mai rezistă. Aproape am ajuns, îi răspunse el fără milă în glas.

— Unde am ajuns ? În iad ?

Păru să treacă o eternitate până ajunseră într-un culoar muntos. Hăţişuri răsucite, pipernicite, se agăţau tenace pe pereţii stâncoşi, aplecaţi peste călăreţi. Calul îşi iuţi pasul, ştiind că a ajuns acasă.

Privind peste umărul lui Laredo, Sheila încerca să vadă locul de destinaţie. Culoarul se îngusta într-un canion săpat adânc în stânca Sierrei Madre. O potecă şerpuia pe fundul canionului iar pe marginea ei erau risipite o mână de colibe din chirpici.

Laredo opri calul în faţa uneia şi descălecă. Sheila sări în braţele întinse s-o ajute. Absentă, observa cum ceilalţi călăreţi se îndreptau spre alte colibe şi auzi strigăte care salutau întoarcerea acasă.

Cu o mână pe spatele ei, Laredo o coduse în interiorul umbrit al adăpostului. Se opriră înăuntru şi Sheila inspectă fără interes camera. O bucătărie primi-

tivă şi un fel de sufragerie ocupau jumătate din încăpere. Presupuse că mobila grosolană din cealaltă jumătate, desemna o cameră de zi. O deschidere arcuită într-un perete dădea spre un coridor, ce părea să ducă spre alte camere.

În spatele Sheilei se auzi o voce familiară, vorbind în spaniolă. Se întoarse şi întâlni ochii negri. O lamă rece de metal alunecă între încheieturile ei şi văzu că Loredo îi tăia funia ce-i legase mâinile.

Un cuvânt de mulţumire era să plece de pe buzele ei, când îşi aminti ce-i spusese Laredo. Nu făcea decât să îndeplinească ordine. Aşa că îşi îndoi degetele, pentru a pune sângele în mişcare, şi nu mai spuse nimic. Punând cuţitul în teacă, Laredo se îndreptă spre uşă.

— Unde pleci ? îl întrebă, încercând să nu-şi arate teama de a rămâne singură cu şeful renegaţilor.

Laredo se opri, plimbând-şi privirea de la Sheila la şef.

— Să mă ocup de cai.

Ieşi afară şi privirea ei se desprinsese de perechea de ochi negri, scăpărători. Avea senzaţia stranie că el îi citeşte gândurile şi-i întoarse spatele. Senzaţia că este privită era atât de puternică încât simţi furnicături prin locurile pe care i le cutreiera privirea lui. Nu fu surprinsă când îl auzi vorbind la doar un pas în spatele ei.

— *Señora.* Tonul calm dar poruncitor, fu însoţit de un gest care îi arăta holul de trecere.

Culoarul se ramifica în două camere. În aceeaşi manieră, îi indică Sheilei să intre în ultima. Se supuse, presupunând că este noua ei închisoare. Semăna cu chilia unui călugăr. Un pat de campanie, o măsuţă de toaletă cu un lighean, un ibric cu apă şi un scaun. O draperie dintr-o ţesătură grosolană, de un portocaliu şters, atârna la singura fereastră.

Cercetă camera cu privirea şi se opri asupra oglinzii pătrate ce atârna deasupra măsuţei de toaletă. Îşi privi şocată imaginea din oglindă. Arăta ca o haimana prăpădită. Faţa-i era brăzdată de murdărie şi sudoare. Culoarea naturală a părului, încâlcit şi răzleţ, era ascunsă sub straturi groase de praf. Poncho-ul mizerabil ce o acoperea, făcea ca silueta ei să pară fără formă. Ca prin vis, Sheila duse o mâna la obraz, vrând parcă să se asigure că imaginea din oglindă îi aparţine. Pipăi crusta care-i acoperea tenul, de obicei atât de moale. Toate simţurile i se înfiorară observând, în sfârşit, murdaria care-i acoperea întreg corpul şi percepu mirosul sudorii de cal, ce emana din hainele şi pielea ei. De abia de mai arăta a fiinţă omenească, drept pentru care se întoarse dezgustată de la oglindă.

— Este vreun loc unde mă pot spăla ? întrebă Sheila repede.

Masca cioplită a feţei lui, nu dădu nici un semn c-ar pricepe dorinţa ei. Sheila oftă nerăbdătoare, întrebându-se cum l-ar putea face să înţeleagă.

— Vreau să mă spăl. Pricepi ? Își frecă palmele una de alta într-un gest grăitor. Baie. Să mă spăl. După ce îi studie pantomima, el se duse la măsuța de toaletă și turnă apă din ibric în lighean. Cu o fluturare a mâinii îi arătă Sheilei că poate s-o folosească.

— Nu, nu, clătina ea hotărâtă din cap. Uite, *señor* — oricum te-o chema. Ezită înainte de a completa spațiul gol cu o ridicare deziteresată, din umeri.

— Ráfaga, o întrerupse el politicos. nu se putea observa nici o undă de emoție pe fața slabă, masculină sau în ochii negri.

Sheila îl privi curioasă, nesigură că-i dăduse numele lui. Luând în considerare felul în care Laredo se ferise să i-l spună, aproape crezuse că avea să rămână un secret.

— *Señor* Ráfaga ? repetă pentru a se convinge. Îi răspunse cu o ușoară, puțin arogantă, înclinare a capului. Señor Ráfaga, reluă Sheila, nu vreau să mă spăl doar pe mâini. Repetă gestul dinainte. Vreau să mă spăl peste tot — părul, hainele, tot. Înțelegi ?

Expresia lui era impenetrabilă. Sigur că înțelesese ce i-a spus, gândi ea iritată. Se întreba dacă nu cumva se prefăcea, dar începu din nou să-i explice.

— E prea mic, țipă ea și se trânti pe podea, în mijlocul camerei, simulând că se spală și împroșcă apă. Vreau să fac baie — într-o cadă mare cu apă. Înțelegi ?

De la ușă veniră râsete.

— Ce faci ? întrebă Laredo cu amuzament evident, ochii albaștri râzând la Sheila.

— Vrei să-i explici acestui imbecil vorbitor de spaniolă că nu vreau să mă spăl în lighean, ci vreau să fac o baie ca lumea ? ceru ea rece.

— Îmi pare rău, dar, furnizorul ne-a tăiat apa caldă, spuse Laredo zeflemitor.

— Trebuie să fie ceva pe aici, mai mare decât ligheanul ăsta afurisit. Tu unde faci baie ? încercă Sheila, și adăugă caustic : Sau poate că nu faci ?

O intervenție în spaniolă nu-l lăsă pe Laredo să-i răspundă la întrebare, răspunzând în schimb șefului său. Schimbul de cuvinte fu scurt și potolit.

— Baia mea ? îi reaminti Sheila, punctul în care se oprise conversația.

— *Baño*, se auzi vocea joasă.

— Asta înseamnă „baie", traduse Laredo.

— Bine că a priceput până la urmă, oftă nerăbdătoare.

— După cum ți-am spus, instalațiile de pe aici sunt destul de primitive, dar e un izvor pe care-l folosim când ne îmbăiăm.

— Pot să-l folosesc și eu ? întrebă ea ironic.

Răspunsul îl primi de la Ráfaga. Acesta deschise un sertar și scoase un prosop nou, aspru, și o bucată de săpun de casă pe care i le dădu Sheilei.

Le luă cu prudență, înfiorându-se la privirea lui distantă.

O îndreptă spre hol, cu un gest, însoţind-o împreună cu Laredo. La intrarea în colibă era un bărbat sprijinit lejer pe unul din stâlpii ce susţineau acoperişul, având în mână o puşcă cu ţeava îndreptată în jos. Când Sheila apăru în uşă, făcu un pas, înaintea ei, pentru a-i bloca ieşirea. Văzând că ceilalţi doi bărbaţi apărură în spatele ei, îi facu loc să treacă. Nu-i părea cunoscut Sheilei. Era aproape sigură că nu făcea parte din grupul cu care venise. Ráfaga i-o luă înainte, făcându-i semn să aştepte în timp ce vorbea cu străinul.

— Ăsta cine e ? Sheila îi privea curioasă pe cei doi, în timp ce Laredo aştepta lângă ea. Ce face aici ?

— E de gardă. Va fi cineva la uşă tot timpul cât eşti aici.

— Pentru protecţia cui ? întoarse ea. Îi e frică lui Ráfaga că fur alt cuţit şi-l atac ? Prinse licărul de surpriză din ochii albaştri la auzul numelui banditului. Mi-a spus că aşa-l cheamă, explică rece.

— Ráfaga ? Da, aşa-l cheamă.

— Pari surprins.

— Pentru că ai reuşit să te-nţelegi cu el, având în vedere dificultăţile pe care le-ai avut, mimând că vrei să faci baie. Amuzamentul îi sclipea din nou în ochi.

— Eu, Tarzan, tu — Jane, e mai uşor de interpretat, dădu Sheila din umeri, ştiind că fusese încă şi mai simplu. Nu cred că ăsta e numele lui adevărat, mai mult decât e Laredo al tău.

— Nu, e numele pe care i-l dau oamenii.

— Ce înseamnă ? Sheila se uită la Ráfaga. O panteră, probabil, gândindu-se la graţia şi detaşarea felină cu nuanţe de cruzime ale unui animal de pradă.

— Cred că se traduce cam aşa... Laredo se încruntă, căutând un echivalent în engleză —o rafală de vânt sau de fulger de lumină.

Termenii îi sugerară ceva năvalnic, ceva amăgitor şi volatil.

Luând în consideraţie ocupaţia lui, numele era probabil potrivit, gândi ea crispată şi se întrebă dacă era adevărat, sau doar vroia să fie semnificativ.

— Care-i numele lui real ? întrebă curioasă.

— Nu ştiu. Laredo îşi scoase pălăria şi-şi trecu degetele prin claia de păr castaniu, apoi şi-o puse la loc, trăgând-o în jos pe frunte. Nu ne place să auzim astfel de întrebări pe aici.

Paznicul ei asculta ce-i spune Ráfaga, dar o privea ţintă pe Sheila. Se părea că ea era subiectul discuţiei. Observă că Laredo evitase iar să-i dea un răspuns desluşit în legătură cu omul de gardă.

— Nu mi-ai explicat pe cine păzeşte omul ăsta, îi aminti ea. Pe mine sau pe Ráfaga ?

— Diego va sta aici, sau altul, ca să fie sigur că nu-ţi vine cheful de vreo plimbare lungă, îi răspunse, privind-o pe sub borul pălăriei.

Privirea ei cuprinse munţii care se înălţau din canion.

— Unde m-aş putea duce ? oftă ea amar.

— Nicăieri, încuviinţă Laredo, dar Ráfaga crede că eşti destul de nebună ca să-ncerci.

— Şi tu ?

— Ai uitat că eu sunt cel căruia i-ai furat cuţitul. Da, dădu Laredo din cap, cred că ai încerca să fugi, dar n-o să ai ocazia.

Sheila înţelese că era prinsă în capcană. Închisoarea era acum completă, cu ziduri, gardieni şi guvernator. Lipseau doar gratiile la fereastră. Simţi că o cuprinsese disperarea şi ştiu că ăsta era doar începutul.

Terminând de dat ordinele gardianului, Ráfaga se întoarse spre ei, apropiidu-se cu un gest scurt, ce nu suporta împotrivirea, îi indică Sheilei drumul pe care s-o ia, neluând în seamă opoziţia ei. Ochii ei arătau destul de clar faptul că ar trece bucuroasă la canibalism, dacă, bineînţeles, făcea safteaua cu Ráfaga.

Simţind că parcă şi aerul se electrizase în jurul celor doi, Laredo atinse borul cu degetele şi-şi luă tălpăşiţa.

— Ai încredere să rămâi singur cu mine ? fulgeră Sheila spre Ráfaga. Ştia că nu înţelege nici-un cuvânt, dar trebuia să-şi verse nervii pe cineva, altfel, simţea că se înăbuşă. Nu ţi-e teamă că am să fac un gest necugetat cum ar fi, de exemplu, să-ţi scot ochii ?

De parcă şi-ar fi dat seama că vorbele ei nu valorează nici cât o ceapă degerată, el nici nu clipi. Se folosea de semne făcute cu mâna pentru a o conduce pe sub copacii umbroşi aflaţi în spatele colibei de culoarea lutului. Vegetaţia abundentă, subtropicală, ascunse până-n ultimul moment, micul iaz îndiguit de sub izvor.

Luciul apei scânteia rece şi ispititor sub sărutul soarelui.

Pasările zburau alarmate, din creangă în creangă, la vederea oamenilor. Sheila uită supărarea, abandonându-se dorinţei de a-şi simţi trupul curăţat de murdăria ultimelor zile.

Lăsă prosopul şi săpunul pe mal şi dădu să-şi scoată poncho-ul murdar, dar, amintindu-şi de bărbatul din spatele ei, se întoarse. El stătea privind-o şi aşteptând.

— Vrei să te întorci cu spatele ? Îl ajută să priceapă descriindu-i un cerc cu mâna.

Privirea lui impenetrabilă o fixa în continuare. Încăpăţânată, Sheila nu făcu nici o mişcare ca să se dezbrace, hotărâtă să nu fie ea prima care va ceda în acest război al privirilor.

— *Baño*, spuse Ráfaga şi-i arătă ochiul de apă.

— Nu intru în apă până nu te-ntorci, insistă Sheila enervată. El se apropie de un copac rezemându-şi leneş, umărul de trunchi. În tot acest timp nu-şi dezlipise privirea de la faţa ei. Vorbind în spaniolă, îi indica din nou iazul, apoi, peste umăr, drumul pe care veniseră.

Sheila prinse cuvinte „baño" şi „casa". Pe ultimul îl cunoştea. Ghici că îi spunea că dacă nu face baie, se vor întoarce acasă. Arzând de supărare, înţelese că

trebuie să aleagă între a rămâne murdară şi a se dezbrăca sub ochii lui.

Totuşi găsi o soluţie. Îi întoarse spatele şi-şi scoase poncho-ul cu degetele tremurând de furie.

— Dacă speri să vezi striptease pe gratis, află că te înşeli, îi spuse scrâşnind sălbatic din dinţi. Ţinându-şi pieptii bluzei cu mâinile, se întoarse şi-i aruncă pocho-ul în faţa impasibilă. El îl prinse cu o mână. Hainele mele sunt la fel de murdare ca mine, îi mai strigă.

Sheila se aşeză să-şi scoată pantofii, apoi intră în apă. Şocul temperaturii apei, rece ca gheaţă, îi smulse un suspin de surpriză. Dar nu dorea, în nici un chip, să-şi arate slăbiciunea. Drept pentru care se avântă cu curaj, dar strângând din dinţi, în apa iazului. Ieşind la suprafaţă cu părul ud, îşi îndepărtă şuviţele de pe faţă, clănţănind crunt.

Plutind în apa puţin adâncă, se scufundă până la gât. Se luptă să iasă din bluza care se lipea de ea şi o aruncă pe mal. Reuşi să iasă şi din pantaloni, rămânând doar în chiloţi. Înaintând, treptat, până la marginea iazului, trânti pantalonii peste bluză şi se întinse după săpun. Apa era prea rece ca să piardă timpul, felicitându-se că l-a păcălit pe Ráfaga, se săpuni iute, simţind cum scapă de murdărie.

Când vru să-şi clătească clăbucul din păr, avea deja mâinile şi picioarele amorţite. Stângace, se duse spre mal şi luă prosopul. Îl despături şi-l ţinu în faţa pieptului cu o mână şi, în timp ce ieşea clătinându-se

din apa ca de gheaţă, şi-l înfăşură pe lângă corp. Aruncă o privire spre Ráfaga. În aceeaşi poziţie neglijentă, cu un umăr sprijinit pe trunchiul copacului, o privea pe Sheila. Prinzându-şi capetele prosopului sub braţe, se aplecă deasupra apei şi-şi spălă bluza şi pantalonii. Dârdâia şi avea pielea de găină. Visând la haine curate şi uscate, Sheila îşi pregăti, în schimb, haine curate dar, ude.

Stând cu spatele la el, îşi trase pantalonii înainte de a arunca prosopul. Bluzei îi lipseau nasturii, aşa că Sheila o înnodă în faţă. Decolteul adânc al noului model îi expunea adâncitura dintre sâni, în timp ce materialul îmbibat cu apă, lipit de ea, îi evidenţia fiecare rotunjime a pieptului. Încercarea ei de-a-şi acoperi farmecele era destul de ineficientă, dar nu mai putea suporta, nici gândul, măcar, de a-şi pune din nou pe ea, poncho-ul jegos. Îşi făcu un turban din prosop, apoi se îndreptă spre Ráfaga. Ţinea umerii drepţi, bărbia mândră, în timp ce încerca să-şi controleze tremuratul.

Desprinzându-se leneş de lângă copac, Ráfaga făcu un comentariu în spaniolă şi se uită lung la pantofii ei. Roşeaţa coloră obrajii Sheilei, când se aplecă să şi-i pună. Simţi atingerea privirii lui şi-şi dădu seama cât de mult i se dezveleră sânii, aplecându-se. Se întoarse repede cu spatele la el.

La înapoiere, apa îi clipocea în pantofi la fiecare pas. Omul de gardă se uită curios la hainele ei îmbiba-

te cu apă, dar Sheila era prea înghețată ca să-i mai pese. Fără să aștepte ca Ráfaga să-i mai arate drumul, se grăbi spre camera ei, începând să strănute. Ráfaga dispăru din ușă.

— Ce s-a-ntâmplat ? strigă în urma lui. Ți-e frică să nu-ți dau răceala ?

Își scoase pantofii uzi și se duse spre pat, cu intenția de a se înfășura în pătura groasă. Ráfaga se întoarse cu o cămașă bărbătească albă, i-o dădu, spunându-i ceva în spaniola lui potolită, curgătoare. Incapabilă să-și rețină frisoanele, ce-o făceau să tremure din tot corpul, Sheila aceptă.

— *Gracias*[1]. Sheila se îndoia că gestul a fost motivat de altceva decât de dorința de a nu avea o femeie bolnavă pe cap.

— *Per nada*[2], răspunse el clar, înainte de a se întoarce să iasă din cameră.

Ezitând doar o secundă, Sheila își scoase hainele ude și-și puse repede cămașa uscată, călduroasă. Degetele tremurătoare de-abia încheiaseră ultimul nasture, când Ráfaga reapăru, privirea lui întunecată lunecând de la capul cu turban la tălpile goale, zăbovind o clipă mai mult pe goliciunea picioarelor ei. Poalele cămășii se sfârșeau la jumătatea coapselor.

1 Mulțumesc (în spaniolă, în original).
2 n-ai pentru ce (în spaniolă, în original).

Nu spuse nimic, doar aruncă un pieptăn pe pat și culese de pe jos hainele ude. Văzându-l ce face, Sheila începu un nou șir de proteste, apoi oftă realizând inutilitatea lor și se apucă să-și descurce părul.

Patul grosolan părea grozav de ispititor. Se strecură sub pătură simțind țesătura aspră pe pielea proaspăt frecată. Dar era cald și-n curând Sheila aținpi.

Auzind ca prin vis o voce feminină, ea se trezi. Soarele era încă sus, semn că nu dormise prea mult. Ascultă câteva secunde vocea care vorbea într-o spaniolă cântătoare ; tonul femeii era fericit și puțin glumeț.

Curiozitatea o făcu pe Sheila să împingă pătura deoparte și să se ridice din pat. Fără să facă nici-un zgomot, cu picioarele desculțe, se aventură în holul de trecere, oprindu-se în arcada camerei principale a căsuței din chirpici. Privirea ei iscoditoare căuta sursa vocii plăcute.

Ráfaga stătea în picioare la bucătărie. Aburi calzi ieșeau din ceașca pe care o ținea în mână. Cealaltă mână era ocupată cu evaluarea farmecelor unei brunete zvelte. Ochii mari, scânteietori, erau provocatori și jucăuși în timp ce privea râzând spre bărbatul de lângă ea. Își întinsese palmele sub cămașa pe jumătate descheiată, pe pieptul lui acoperit cu un nor de păr negru și creț.

Barba neagră și țepoasă îi dispăruse. Fără pălăria cu boruri largi, părul i se ivea bogat și negru ca aba-

nosul. Liniile de pe ficare parte a gurii, se adânciseră ca niște crestături, schițând un zâmbet amuzat. Ochii lui enigmatici priveau la fată, acceptându-i mângâierile de parcă i s-ar fi cuvenit.

Trăsăturile feței, neîndurătoare și puternice, emanau acum o vitalitate dură, masculină. Sheilei îi părea acum mult mai periculos ca înainte și simți cum bătăile inimii i se întețesc. Nu mai făcuse nici-o mișcare de când se oprise în arcadă, dar ceva îi trădă prezența. Privirea lui Ráfaga o țintui pe locul unde stătea.

Bruneta se întoarse să vadă ce anume în distrăsese, lui, atenția. Ochii i se măriră la vederea Sheilei sumar îmbrăcată, într-o cămașă bărbătească, iar părul ei de culoarea mierii i se păru o provocare.

Scăpărând în continuare văpăi negre de ură, se desprinse din brațele lui Ráfaga întorcându-se spre ei furioasă. Un șuvoi de cuvinte spaniole îi țâșniră de pe buze, în timp ce gesticula spre Sheila, cu temperamentul ei latin.

Neafectat de izbucnirea de mânie, Ráfaga dădu o explicație liniștită care nu calmă iritarea fetei. Veni ca o furtună spre Sheila, evident furioasă pe o asemenea musafiră atât de sumar îmbrăcată.

Din tonul disprețuitor și ascuțimea privirii fetei, presupuse că bruneta face comentarii batjocoritoare la adresa ei. Fără să-și dea seama, Sheila lăsă un zâmbet să-i atingă buzele, amuzată de gelozia nejustificată.

Chestia asta a fost prea mult pare-se, pentru nervii fragili, ai brunetei. Oprindu-se un moment, să-și tragă sufletul cu un șuierat ca de viperă, în următoarea secundă o scuipă pe Sheila în față. Tot hazul situației dispăru. Sheila reacționă fără să se gândească, mânia fierbându-i în sânge, și cu palma deschisă lovi fața brunetei. Fata slobozi un strigăt de durere și surpriză, apoi se aruncă pe Sheila, trăgând-o de păr și azvârlind vorbe de ocară în spaniolă caracteristic femeilor fără „studii universitare". Înlemnită doar o secundă, Sheila se replie instinctiv, luptând, apărându-se de degetele brunetei care îi căutau ochii și zgârie și ea cu curaj, în stilul caracteristic femeilor cu „studii universitare".

Comanda tăioasă a lui Ráfaga nu avu efect asupra nici uneia.

— Doamne-Dumnezeule ! se auzi vocea uimită a lui Laredo prin șuvoiul de spaniolă și engleză.

Lupta, cu lovituri de picioare și smocuri de păr, de abia începuse, când cei doi bărbați interveniră și despărțiră femeile. Un braț încercui talia Sheilei, din spate, și o forță să stea departe de rivală. Picioarele i se bălăbăniră în aer, la câțiva centimetri deasupra podelei.

— Lasă-mă jos ! Sheila împinse fără succes brațul musculos care o ținea.

Țipete asurzitoare veneau dinspre adversara ei, ținută de brațele lui Laredo. Sheila deveni rigidă când își dădu seama cine o ține. Vocea lui Ráfaga lătră un

ordin lângă urechea ei şi bruneta încetă să se mai zbată, deşi focul de ură şi gelozie ardea în ochii ei, la fel de strălucitori ca mai înainte.

Sheila fu întoarsă pe jumătate în braţele bărbatului, două degete apucându-i bărbia şi ridicând-o ca să-i vadă faţa. Se strădui să iasă din braţele lui, ochii de chihlimbar dovedind tot dezgustul ei la atingerea lui Ráfaga. Expresia lui era de nepătruns. Doar o uşoară batjocură îi sclipea în ochii întunecaţi.

Spuse ceva în spaniolă brunetei. Tonul lui dădu de înţeles că era vorba de ceva prea puţin măgulitor pentru Sheila. Agitându-se, ea reuşi să-şi scoată bărbia din degetele lui.

— Ce-a spus ? îl întrebă pe Laredo.

— O lămurea pe Elena, îi răspunse după ce aruncă o privire ezitantă către şeful lui. O întreba de ce ar lua în pat o pisică sălbatică, cu gheare ascuţite în locul unei pisicuţe drăgăstoase, care toarce.

Explicaţia rupse firul subţire ce mai ţinea sub control nervii Sheilei.

— Porcule ! Animal scârbos ce eşti ! Vru să lovească faţa imposibilă, dar încercarea îi fu zadarnică de un braţ ridicat. Ca şi cum te-aş lăsă să mă atingi ! Criminalule !

Loviturile căzură, fără efect, pe braţele şi umerii lui, neatingându-i faţa, care era de fapt ţinta. Plictisit de zvâcnirile ei, Ráfaga o răsuci în braţe.

— În patul tău ? şuieră Sheila. Mai degrabă aş dormi într-un cuib de şerpi, decât să mă întind în patul tău.

Privirea lui se îngustă, simţind lama de cuţit ce strălucea în ochii ei. Linia gurii i se subţie în timp ce, ţinând-o în braţe, o duse în camera ei.

Oprindu-se lângă pat, îi dădu drumul neceremonios, rămânând în picioare, deasupra ei, câteva secunde. Nu spuse nici un cuvânt, dar totul în el îi „striga" că dacă dorea, o putea *obliga* să stea în patul lui.

În timp ce sângele fugea din obrajii ei, Ráfaga părăsi camera.

Capitolul 8

După vreo oră, Laredo veni în camera ei s-o cheme la masă. Îi era foame, dar n-avea nici un chef să se-ntoarcă în aşa-zisa sufragerie, unde erau Ráfaga şi bruneta plină de temperament.

— Nimeni n-are de gând să te-aştepte, sau să-ţi aducă mâncarea pe tavă în cameră, îi spuse calm Laredo. Dacă vrei să mănânci, trebuie să vii acum, sau rămâi flămândă.

Şi el se spălase şi se bărbierise, arătând, acum, fără dubii, a american, dar Sheila ştia că el nu simţea vreun ataşament special faţă de ea doar pentru că aveau aceeaşi naţionalitate. Era un membru al bandei. Făcea parte din tabăra duşmană.

Sheila stătea lângă mica fereastră, ţinând draperia deoparte pentru a privi soarele, agăţat pe culmea muntelui, în drumul său spre asfinţit. Lăsând draperia să cadă, se întoarse să-l privească pe Laredo, ochii şi buzele senzuale arătând clar, că nu-i trecuse supărarea.

— Bine, vin la masă, dar s-o ţii departe de mine pe mexicanca aia nebună, avertiză ea.

— A calmat-o Ráfaga.

Sheila îşi aminti zgomotul de oale sparte şi avu oarece dubii.

— Ar fi bine, alminteri s-ar putea trezi dormind cu o brunetă desfigurată.

— Cred că tu ai ieşi mai smotocită din luptă, zâmbi el într-un colţ al gurii. Elena luptă murdar ; n-ai avea nici o şansă într-o încăierare cu ea.

— Ai fi surprins să afli câte-am învăţat în ultimele zile, spuse Sheila, şi-l urmă pe coridor.

Când intră în sufragerie, Ráfaga era aşezat la un capăt al mesei. Cu privirea întunecată, luă notă de prezenţa ei, deşi Sheila îl ingnoră deliberat. Bruneta punea mâncarea în farfurii de lut ars. În jurul mesei mai erau trei scaune. Scheila îl alese pe unul cu spatele la camera de zi, în dreapta lui Ráfaga.

Atmosfera era destul de încărcată. Sheila ştia că mexicanca nu se împăcase cu prezenţa ei. Ochii-i aruncau pumnale de fiecare dată când se uita la Sheila. Animozitatea care emana dinspre fată părea că se materializase. Intrase în mâncare, făcând-o aproape imposibil de mâncat. Exasperată, Sheila îşi puse tacâmurile pe masă.

— Vrei să-i explici femeiuştii ăstela geloase că nu mă interesează iubitul ei ? Aruncă o privire iritată, brunetei. Poţi să-i mai spui şi că dacă-mi dă un cuţit, garantez că nu se va apropia vreodată de mine mai mult decât e acum.

Ascunzându-şi un zâmbet, Laredo îşi privi şeful cu coada ochiului, apoi traduse ceea ce spusese Sheila.

Tonul răspunsului brunetei era un amestec de neîncredere şi antipatie pizmaşă.

— Crede că spui asta doar pentru că ţi-e frică de ea, repetă Laredo în engleză spusele Elenei, cu o privire poznaşă în ochii albaştri. Spune că doar o babă neputincioasă ar da afară din patul său un bărbat ca Ráfaga. Şi că tu nu eşti nici babă, nici neputincioasă.

Preamărirea calităţilor de amant ale lui Ráfaga avu, pentru Sheila, acelaşi efect precum o capă roşie asupra unui taur. Odată ce remarca fusese făcută întâi în spaniolă, era evident că o auzise şi el. Ochii de pisică îi fugiră spre el, văzând lipsa de expresie deliberată în privirea pe care el i-o întoarse.

— Din toate.... Sheila izbucni furioasă, înainte de a reuşi să se controleze, strângând din dinţi. Se întoarse spre Laredo. Spune-i că el mi-a omorât soţul şi singura mea dorinţă este să-l văd având aceeaşi soartă.

Bărbia ascuţită a brunetei se ridică, auzind tălmăcirea lui Laredo. În sfârşit, dădu din cap că înţelege şi scânteia războinică îi părăsi ochii, nemaiconsiderând-o o potenţială rivală la inima lui Ráfaga. Dar mai avea, încă, oarecare scepticism, când se uită la Ráfaga ca şi cum nu avea încredere în el, în ceea ce o priveşte pe Sheila.

Armistiţiul îi permise Sheilei să-şi sfâşească masa relativ în pace. Când termină, se scuză şi plecă în

camera ei. Gândurile i se întorceau mereu la aceleaşi întrebări. Cât va dura până când îi vor fi contactaţi părinţii şi se va face cerere de răscumpărare ? Cât va dura până se vor plăti banii ? Şi cel mai neliniştitor gând — va fi eliberată după primirea sumei ?

Odată cu apusul soarelui, se lăsă întunericul. Ascunzându-se sub pătura de pe patul tare, speră că somnul va veni iute, ca s-o ajute să uite de întrebările la care nu găsea răspuns.

Laredo părăsi coliba la scurt timp după ce Sheila se băgase în pat. Un murmur înfundat de voci continua să vină dinspre camera mare, conversaţia calmă, potolită, întreruptă de momente de tăcere sugerând intimidarea. Sheila încercă să se concentreze la zgomotele din afara casei, dar se trezi ciulind urechile ca să audă din camera principală. Zgomot de paşi aduse vocile mai aproape, în dormitorul lipit de al ei. O căldură stânjenitoare, îi arse pielea auzind cum îşi aruncă hainele... Mângâierea melodioasă din vocea Elenei se întrerupse brusc şi Sheila închise ochii imaginându-şi gura masculină ce invadă gura brunetei.

Peretele dintre cele două dormitoare nu era suficient de gros pentru a nu auzi scârţâitul patului sau gemetele de extaz ale fetei. Sheila îşi acoperi urechile cu mâinile, încercând să nu-i mai audă făcând dragoste. Cu o insistenţă greţoasă, sunetele continuară să-i invadeze urechile. Trecură minute fără sfârşit, înnebunitoare, fără nici un semn că vreunul din ei ar fi

satisfăcut. Sheila suspină la gândul că zgomotul ar putea să dureze toată noaptea, timp în care Ráfaga îşi va demonstra vitejia în pat.

Un strigăt de dezgust îi crescu în gât când se aşternu tăcerea. Îşi apăsă o mână pe stomacul agitat şi aşteptă să vadă dacă furtuna pasiunii s-a sfârşit, sau e doar o pauză. Se auzi un scârţâit de mişcare a patului şi înghiţi în sec la greaţa ce ameninţa s-o înece.

Reluarea aşteptată nu se produse. Se auziră zgomote de haine îmbrăcate, urmate de un comentariu mângâietor, şoptit, al Elenei. Apoi Sheila auzi paşii uşori ai femeii care părăsea camera şi poate casa. Tremurând dezgustată, Sheila se întrebă câte nopţi va trebui să asculte împerecherea lor bestială.

Îşi aţinti privirea în tavan urând violent toţi bărbaţii şi dorinţele lor carnale. Nu puteai avea încredere în nici unul. Erau insensibili, animale egoiste cărora le pasă doar de propriile necesităţi fizice. Dragostea era o cursă întinsă de bărbaţi pentru a subjuga femeile voinţei lor. Sheila se jură să nu mai fie prinsă niciodată.

Tăcerea umplu casa. Un val de nelinişte o agita pe Sheila, nelăsând-o să doarmă. Aruncând pătura la picioarele patului, se ridică şi ieşi uşor în coridor.

Se opri în camera de zi. Luna plină trimitea cascade de lumină argintie prin ferestre, umbrind colţurile încăperii şi restrângând mişcarea Sheilei la zona luminată. Simţi înţepături de avertizare pe ceafă şi se răsuci spre hol. Ráfaga stătea sub boltă, părul de abanos

lucind argintiu. Gol până la brâu, bustul arămiu îi scliPea în lumina lunii, pantalonii negri mulându-i-se pe şolduri şi coapse, scoţându-i în evidentă lungimea picioarelor. Ca paralizată, Sheila se holbă la trăsăturile întunecate.

Sprâncenele lui Ráfaga se ridicară întrebătoare.

— *Señora ?*

Ea rămase pe loc, privindu-l, ştiind că o întreabă de ce nu poate să doarmă. Dar văzându-l aşa, pe jumătate dezbrăcat, Sheila nu-şi putea aminti decât că acum câteva minute el stătuse gol cu o femeie, având cu ea cele mai intime contacte.

Încruntându-se uşor, el îşi înclină capul într-o parte, privind- o atent.

O dorinţă copleşitoare de a se ascunde, o cuprinse pe Sheila. Nu era sigură ce fel de ameninţare reprezenta el. Ştia doar că trebuie să fugă de el şi se grăbi spre uşă.

— Sheila ! Sheila ! Folosindu-se de numele ei, îi ordonă să se oprească. Ea alergă mai repede, ajungând la uşă şi atingând clanţa. Mâna lui o ţinea închisă înainte de a-i prinde braţul şi a o întoarce împrejur.

— Dă-mi drumul ! ţipă luptându-se disperată. Bestie !

Auzi tonul poruncitor din vocea lui dar nu-i dădu nici o atenţie. Lovind cu picioarele desculţe, se zbătea ca un animal prins în capcană, să scape din strânsoare. De parcă ar fi simţit că Sheila e la marginea isteriei,

o apucă de umeri şi o scuturâ atât de puternic, încât Sheila simţi că-i plesneşte capul.

— Porcule ! Sheila respira întretăiat când el încetă s-o mai zguduie. Văzu negru în faţa ochilor şi trebui să se agaţe de carnea tare a umerilor lui goi, pentru a-şi păstra echilibrul. Eşti un monstru depravat ! Elena a fost o cucerire prea uşoară ? Te-ai hotărât acum, să mă violezi pe mine ?

Ochii ei aruncară flăcările galbene pe care el le descrisese Elenei. Gura lui se strânse aspru, un muşchi zbătându-i-se convulsiv în falcă, în timp ce cărbunii încinşi din ochii lui o fixau. Până să mai răsufle încă o dată, avea mâinile răsucite la spate şi era zdrobită la pieptul lui de bronz. Mirosul lui de mosc, masculin, era impetuos şi ameţitor, stârnindu-i simţurile cu puterea sa. Mânată de o teamă disperată, Sheila se zvârcoli inutil, inima bătând să-i spargă pieptul. Lăţimea umerilor săi păru să se reducă, urmând-o când ea se îndoi pe spate în braţele lui. Vocea îi şuieră un ordin răstit în spaniolă lângă ureche. Sheila îşi răsuci capul făcând greşeala să-şi întoarcă faţa spre a lui.

Atingerea involuntară a buzelor lui bărbăteşti o îngheţa. Nu se mai mişca, în timp ce fiori reci o cuprindeau, urmaţi de flăcări fierbinţi. Timpul încremeni cât timp buzele lor rămaseră atinse uşor. Sheila aştepta, fără suflu, posesiunea zdrobitoare a gurii lui.

Amintindu-şi asaltul brutal al lui Brad, închise ochii.

— Nu din nou, suspină într-o rugăminte şoptită de îndurare. Veriga fragilă se rupse. Răfaga îşi îndreptă umerii în timp ce Sheila privi spre ochii de obsidian. O dilatare slabă a nărilor lui, sugera o aroganţă mândră. Braţul lui lunecă pe picioarele goale şi o ridică în braţe.

— Nu, gemu protestând şi luptându-se sălbatic.

Eforturile îi fură repede blocate în timp era dusă pe sus în dormitorul ei. Lăsându-i picioarele să atingă podeaua, o răsuci la piept. Sheila îşi folosi braţele pentru a încerca să pună un spaţiu între ei şi să nu-l lase s-o zdrobească din nou într-o îmbrăţişare neînduplecată. Înţelese prea târziu că el o lăsase să-l împingă, când el îi înlănţui braţele.

Mâna lui îi încercui pe jumătate gâtul, împingându-i în sus bărbia. Sheila se încordă când gura lui o făcu prizonieră pe a ei, închizându-se cald şi ferm peste ea. Rigidă, încercă să dea înapoi, dar presiunea din gât crescu, zădărnicindu-i încercarea. O forţă să-i suporte sărutul până când decise el să-l sfârşească. Când o făcu, o împinse brutal deoparte. Sheila se rostogoli în spate la îndepărtarea neaşteptată, căzând pe pat. Atitudinea lui arăta că ar fi putut s-o aibă dacă ar fi avut chef, dar nu voia, şi teama ei de contrariu era nefondată. Fără un cuvând, se întoarse şi ieşi din cameră. Tremurând din cauza răcelii lui, Sheila se întinse pe pat şi se făcu ghem. Ochii îi ardeau, dar nici o

lacrimă nu alunecă de sub genele sale. Somnul avea să-i vină după mult timp.

Pentru două zile, Sheila se feri de Ráfaga, retrăgându-se în camera ei când el era în casă. Sângele i se înfierbânta până la punctul de fierbere de fiecare dată când îl vedea, urându-l cu o intensitate devastatoare.

Dar Sheila n-avea nici o putere, era prizoniera lui, supusă pedepsei dacă l-ar fi provocat. Nu era nimeni care să intervină pentru ea. Era singură și singurul ajutor pe care putea conta era propriul instinct de conservare.

Pe la amiaza celei de-a treia zi simți că nu mai rezistă în camera ce se micșora, parcă, în fiecare minut (din ce în ce mai lung) care trecea. Înnebunea dacă mai stătea o oră înăuntrul colibei.

Se duse cu pași mari, agitați, la ușă și o deschise. Garda se întoarse imediat, barându-i drumul cu pușca. Sheila se opri, ridicând capul precum o căprioară ce adulmecă pericolul.

Paznicul zâmbi, arătându-i dinții galbeni, stricați. Era Juan, omul care-l ucisese pe Brad și apoi încercase s-o violeze pe ea. Valul de repulsie o inundă când el o măsură cu privirea, din creștet până-n tălpi. Privirea lui părea s-o dezbrace, făcându-i carnea să tremure de dezgust.

— *Baño, señora ?* întrebă cu o lucire desfrânată în ochi.

Sheila încercă să-și înăbușe greața și-și scuturâ capul, negând. Mișcarea îi aduse coama de păr lucios pe umeri, prinzând în șuvițele blonde strălucirea soarelui. El își mișca pușca în mână, îndreptând țeava spre Sheila. Gura țevii împunse nodul bluzei, invitând-o să între înapoi în casă. Se retrase un pas și privirea lui se concentră pe sânii ei, care se mișcau agitați, datorită respirației adânci, sub bluza de mătase. Panica crescu, dar încercă să rămână calmă. Atenția lui fu atrasă de un sunet venit din spatele său. Se uită peste umăr, rânjetul grețos părăsindu-i expresia. Cadrul ușii o împiedica pe Sheila să vadă ce sau cine i-a transfomrat trăsăturile într-o mască respectuoasă și îndatoritoare. Sunetul autoritar al unei voci cunoscute îi dădu răspunsul. Juan replică, întorcându-și privirea spre Sheila. Privirea-i întunecată părea să-i promită că se vor mai întâlni, singuri, fără să mai fie deranjați.

Sheila păli la amenințarea tăcută, de rău augur. Ráfaga apăru în câmpul ei vizual cu Laredo alături. Juan se dădu în lături din ușă, coborând țeava puștii în jos. Străpunsă scurt de privirea lui Ráfaga, Sheila se întoarse bățoasă în casă, cu toate mădularele tremurând datorită întâlnirii cu ucigașul lui Brad.

— Ce vroiai să faci ? întrebă Laredo.

Ce-i putea spune ? Că vroia să ia puțin aer, dar bestia de paznic o oprise ? Trebuia să-i spună că Juan

era pe punctul de a o sili să intre în casă şi s-o atace ? N-ar fi crezut-o. Juan era unul de-ai lor. I-ar fi acceptat mai degrabă cuvântul lui. Sheila bănuia că fuseseră date ordine să nu fie atinsă, aşa că Juan n-ar fi admis că plănuia să-i facă rău, ci doar că n-o lăsa afară din casă.

— O să înnebunesc în casa asta ! ţipă Sheila. Am vrut să iau aer, dar câinele pe care l-aţi pus de gardă la uşă, nu m-a lăsat.

— E mai bine să stai înăuntru, spuse Laredo.

— Cât de mult ? Vocea i se frânse într-o notă de isterie. Nu mă puteţi sili să stau în gaura asta mizerabilă pentru totdeauna ! Deja îmi vine să mă urc pe pereţi !

Ráfaga comentă ceva în spaniolă, atrăgând privirea lui Laredo.

Cei doi schimbară câteva fraze pe un ton potolit, până când Laredo se întoarse iar spre ea.

— Te scot la plimbare, anunţă el.

— Mulţumesc, răspunse Sheila cu amărăciune.

Lăsând-o să iasă prima, Laredo nu răspunse ironiei ei. Huiduma de Juan aştepta afară. Încercă s-o oprească din nou, dar un ordin scurt îl făcu să se dea la o parte.

Plecându-şi capul, Sheila lăsă părul blond să-i vină peste faţă şi să-i pună văl în faţa ochilor, dar chiar şi aşa îl simţi privind-o cu o ameninţare tăcută.

Mâna lui Laredo pe cotul ei se îndreptă spre partea împădurită a văii canionului, dincolo de zona

clădirilor din chirpici. Era din nou izolată de ceilalţi locuitori ai aşezării.

În spatele ei, Sheila putu auzi copii jucându-se. Păsările cântau vesel în copaci şi tufişuri, în timp ce caii şi câteva vite păşteau, pe pajiştea scăldată de soare, alungând muştele cu coada. Totul părea atât de absurd, dacă se gândea la situaţia ei.

Laredo îşi eliberă braţul şi o lăsă să meargă liber. Sheila îşi încrucişă braţele cu un gest ce trăda iritarea. Se uita drept înainte cu o sclipire de neliniştе în adâncul ochilor săi mari.

— Vorbeşte-mi, Laredo, spuse pe un ton stăruitor. Spune-mi cine eşti şi cum ai ajuns aici. Spune-mi minciuni — nu-mi pasă. Doar spune-mi ceva, ca să scap de gândurile mele.

El se opri, studiind-o tăcut, apoi îşi reluă mersul liniştit.

— De unde vrei să-ncep ? întrebă.

— Nu-mi pasă. Sheila scutură indiferentă din umeri. Cum ai ajuns aici — să faci parte din banda asta de renegaţi, sau ce-or fi ?

— Făceam contrabandă cu marijuana peste graniţă. Omul cu care eram în legătură a încercat să ceară peste preţul care eram dispus să-l ofer. Ne-am bătut. A scos un cuţit, eu i l-am luat şi l-am omorât. Din păcate poliţia mexicană a venit înainte de a putea fugi. Avea o voce lipsită de orice emoţie. Era pur şi simplu o enunţare a faptelor, nimic mai mult.

— Sună a autoapărare, şopti Sheila pentru a întreţine conversaţia, sau cel mult omor involuntar. De ce-ai fost acuzat ?

— N-am ajuns la judecată.

— Poftim ?

Gura i se strâmbă într-un fel de zâmbet.

— Sistemul judiciar în Mexic nu-i la fel ca la noi. Este vechiul cod al lui Napoleon, conform căruia eşti vinovat până când se dovedeşte contrariul. Eşti întemniţat până la judecată, ceea ce poate dura o grămadă de timp. Ţine criminalii departe de restul lumii.

— Deci de-asta eşti aici, ascuns în munţi, pentru că eşti căutat de poliţie, trase Sheila concluzia. Se simţea destul de indiferentă în legătură cu faptul că el ucisese pe cineva, oricare ar fi fost circumstanţele. Cum ai scăpat ?

El se opri să-şi aprindă o ţigară, oferindu-i una Sheilei. Ea acceptă, sperând că-i va linişti nervii încordaţi. El scoase un fir subţire de fum şi-l privi cum se încolăceşte şi dispare în aerul limpede.

— A fost un atac ; un atac foarte bine organizat asupra închisorii unde eram ţinut. S-a întâmplat atât de rapid că nici măcar n-am realizat ce se petrece, îşi aminti el absent. Uşile celulelor au fost deschise. Toţi fugeau în toate direcţiile, încercând să scape. Dar am văzut un mexican dintre cei care organizaseră atacul, rece ca gheaţa şi sigur pe el. Avea cu el trei prizonieri americani şi avea aerul că poate să-i scoată din bu-

libăşeala generală. Mi-am închipuit că ştie ce face şi unde se duce —ceea ce era mai mult decât ştiam eu — şi m-am alăturat lor.

— Ráfaga, spuse Sheila, identificând conducătorul.

— Da, Laredo încuviinţă, privindu-şi vârful aprins al ţigării. Îl angajase cineva din afară să-i salveze pe cei trei americani şi să-i treacă peste graniţă. Eu am avut doar noroc, asta-i tot.

— Dar de ce n-ai trecut şi tu graniţa, cu ceilalţi ? se încruntă ea. De ce-ai rămas aici cu el ?

— Ceilalţi erau acuzaţi de nişte mărunţişuri, cu trafic de droguri. La mine era omucidere, îi aminti el. Aş fi fost extrădat în Mexic pentru a fi judecat. În plus, am omorât un gardian în timpul evadării, aşa că, dacă scăpam de prima acuzare, o primeam pe a doua. Guvernul american putea să-nchidă ochii la ceva minor, dar pentru a întreţine bunele relaţii internaţionale, ar fi căutat un ucigaş. Şi ar fi urmat tot tacâmul — ştii, familia anunţată, titluri mari în ziare. Aşa, ei nu ştiu unde sunt, ce-am făcut sau dacă trăiesc. E mai bine să stau pe partea asta a graniţei.

— Dar n-au anunţat familia când te-au arestat prima dată ?

— Am fost închis sub nume fals, de pe paşaport fals. Laredo trase adânc din ţigară şi-şi scutură capul dând afară un nor de fum. Poliţia mexicană a aflat

cine sunt de fapt, dar la consulatul american este tot numele fals. Aşa că familia mea nu ştie.

— Cum poţi fi atât de sigur ?

— Am informaţiile mele.

Sheila îl privi mergând iar, rătăcind fără o destinaţie precisă, spre păşunea pe care păşteau caii.

— De când eşti cu Ráfaga ?

— Sunt aproape trei ani.

— Se pare că petrece o grămadă de timp cu tine, mai mult decât cu ceilalţi, comentă ea leneş.

— Presupun că vrei să spui că i-am devenit mâna stângă, zâmbi Laredo.

— Mâna stângă ? Se uită la el curioasă. Dar cine e mâna dreptă ?

— Nimeni. N-are încredere în nimeni atât de mult. Laredo se opri, ca să strivească mucul de ţigară sub tocul cizmei.

Un fior rece o cuprinse pe Sheila. Îşi azvârli ţigara fumată pe jumătate în iarba de sub picioare.

— Ce se va întâmpla cu mine, Laredo ?

— Nu ştiu la ce te referi.

Îl privi cu prudenţă.

— Au fost contactaţi părinţii mei ?

Peste trăsăturile vag băieţeşti, apăru o altă faţă, dură şi impenetrabilă.

— Nu-ţi pot răspunde la asta, doamnă Townsend, replică rigid.

— Pentru numele lui Dumnezeu, spune-mi Sheila ! spuse agitată. Nu vreau să mi se aducă aminte de Brad.

— N-am intenţionat asta, Sheila. Laredo se relaxă uşor.

— După ce se plătesc banii, voi fi eliberată ? întrebă, profitând repede de nuanţa de compătimire din vocea lui.

— Nu văd de ce n-ai fi, dacă se plătesc banii. Dădu din umeri şi îşi reluă plimbarea.

Cu greu putea să fie considerat un răspuns satisfăcător şi Sheila oftă deprimată. Din depărtări veni un zgomot ciudat. Se opri ascultând cu atenţie.

— Ce-a fost asta ?

Laredo privi spre sud ?

— Un tren, linia Chihuahua — Pacific. Când bate vântul încoace poţi să-i auzi fluieratul.

— Cât de departe este ? Vocea ei trăda interesul subit.

— Cât zboară cioara, nu ştiu, poate nu-i departe, dar oricum, peste o sută de mile de teren accidentat, dacă încerci să ajungi acolo pe jos. N-ai reuşi, Sheila, remarcă sec.

Gura ei se strânse. Refuză să recunoască faptul că într-adevăr, asta-i trecuse prin minte. Să încerce să ajungă acolo, dac-ar avea ocazia să evadeze.

— Hai să schimbăm subiectul, sugeră el, încercând să înviorеze atmosfera. Spune-mi, ai fraţi sau surori ?

— Sunt singurul copil, ceea ce e bine pentru noi. Părinții mei vor plăti oricât să mă știe acasă întregă.

Laredo lăsă ironia să zboare pe lângă el.

— Eu am un frate mai mic. E un sportiv desăvârșit — baschet, atletism. Era la liceu când am plecat și era foarte bine cotat. Antrenorul spunea că are școlarizarea asigurată la orice facultate. Laredo căzu pe gânduri. Mă întreb dacă a reușit.

— Îți lipsesc ai tăi, așa-i ? întrebă Sheila moale, simțind subit o undă de înțelegere pentru el.

Timp de o clipă, se gândi să nege. Apoi zâmbi, cu o lumină jucăușă dansând în ochii albaștri.

— Știi de ce mi-e dor ? Păru să se ia singur în râs. De un profiterol mare, cu munți de frișcă, alune și o cireașă în vârf. Îl visez și noaptea. Uneori mi se face așa poftă, de cred că o să-mi ies din minți dacă nu mănânc unul.

— Ți-e tare poftă de dulciuri, presupun.

— Mda. Laredo încuviință din cap, ochii-i strălucitori prinzându-i privirea. E și mai rău de când ești aici. De parcă și-ar fi dat seama brusc de ceea ce a spus, se îndepărtă la câțiva pași de ea. Acum se plimbau printre cai și Laredo își puse palma pe crupa unuia. Deci ești unicul copil ?

Sheila ezită, apoi îl lăsă să schimbe subiectul.

— Așa-i. Răsfățată și răzgâiată, una din alintăturile alea bogate, cum obișnuia Brad să-i spună. Numele lui îi scăpase, până să apuce să-l oprească.

— Cu afecțiune, bănuiesc, zâmbi Laredo.

— Nu. Prinse sclipirea verighetei de pe deget. Mai degrabă cu invidie, cred.

— E unul din motivele pentru care nu ești prea afectată de moartea lui ?

— Pe Brad îl interesau mai mult banii mei, decât eu însămi. Îi plăcea sentimentul puterii pe care i-l dădeau, răspunse Sheila sec.

— De ce-mi spui mie asta ?

Când Sheila ridică ochii, el o privea cu o undă de scepticism.

— Nu știu. Poate din cauză că mi-ai povestit despre familia ta. Sau poate pentru că a trebuit să spun asta cu voce tare, răspunse încet. Poate că vreau să fim prieteni.

— De ce ? insistă Laredo

— Pentru că îți amintesc de profiterol, presupun. Încercă să-i ia întrebările în zeflemea. Contează de ce ?

— Ar putea conta. Îi aruncă o privire. Ai putea încerca să mă învârți pe degete.

— Aș putea ? Sheila își lăsă capul într-o parte, deliberat provocatoare.

Laredo ridică amuzat o sprânceană înainte de a răspunde.

— Ai muniții cam în toate locurile necesare.

În spatele tonului sec, Sheila simți admirația lui timidă. Nu era surprinsă că o găsește atrăgătoare.

Dar era ceva, doar de sugerat de el, care o interesa pe Sheila. Deşi Laredo încercase să se elibereze de toate legăturile pe care le avusese cu familia şi cu ţara sa, nu reuşise să taie chiar toate firele. Sheila reprezenta o verigă de legătură cu căminul lui, indiferent cât de mult ar fi spus Laredo că locul lui e aici. Cum ar putea întări legătura şi să-l convingă să-şi transfere loialitatea pentru Ráfaga, spre ea ? „ Folosind sexul," era răspunsul cel mai probabil, dar îndepărtă violent gândul.

Plimbarea îi dusese în capătul cel mai îndepărtat al pajiştei. O mişcare la stânga Sheilei îi atrase privirea. Un băieţel o zbughise pe picioruşele mici, cu o claie de păr negru căzut în ochi. Poncho-ul cărămiziu pe care-l purta, părea să-l tragă la pământ. Ezitant, dădu din cap într-un salut nesigur.

— *Buenas tardes, senora, senor.*[1]

— *Buenas tardes,* repetă Sheila cu un zâmbet uşor curios.

Laredo salută şi el.

— Am ajuns destul de departe, spuse, schimbând direcţia pentru a traversa pajiştea înapoi. Ar fi bine să ne întoarcem.

— Sunt mulţi copii pe aici ? I-am auzit jucându-se pe afară.

1. bună seara doamnă, domnule (în spaniolă, în original.)

Privi spre colibele răsfirate, văzând mişcare, dar neputând distinge siluetele de la acea distanţă.

— Vreo zece, sau cam aşa ceva, din care unul indian, ridică Laredo din umeri.

— Indian ? se încruntă Sheila.

— Când am venit aici locuiau câteva familii de indieni Tarahumara. Sheila rămase tăcută pe drumul de întoarcere. Îi spusese cât de mult putuse. Se gândi că ar trebui să se felicite că reuşise să-l facă pe Laredo să se confeseze, deşi informaţiile aflate n-aveau cum s-o ajute, din păcate.

Capitolul 9

Era altcineva de pază când ajunseră acasă. Sheila fu salutată cu o înclinare respectuoasă din cap, când trecu pe lângă el. Era primul gest de curtoazie pe care-l primise de când ajunsese în ascunzișul din canion.

Lumina uimită din ochii el atrase un comentariu al lui Ráfaga când intră în casă. Ca o pisică cu blana zbârlită, se întoarse spre Laredo.

— Ce-a spus despre mine ? îl întrebă ea.

— A comentat că arăți mai bine după plimbare, răspunse Laredo.

— Poți să-i spui că toți prizonierii au nevoie de exercițiu, replică Sheila. Și mai spune-i că vreau să fac o baie azi, cât mai e încă soarele sus, să încălzească iazul. Îmi iau săpunul și prosopul și poți veni cu mine. Sunt sigură că se teme prea tare de mine, ca să meargă el.

Plecă țanțoșă spre camera ei, momentul de bună dispoziție dispărându-i când intră iar în contact cu Ráfaga. Trăgând sertarul măsuței de toaletă, auzi un

zvon de glasuri în cealaltă cameră. Schimbul de fraze spaniole încetă la întoarcerea ei.

— Sunt gata, anunță ea.

— Am ceva de făcut, replică Laredo, punându-și pălăria pe cap. Merge Ráfaga cu tine.

Ieșindu-și din fire, Sheila tună.

— De cine se teme ? De mine sau de tine ?

— Poate de nici unul, rânji Laredo. Știe că e al dracului de mult timp de când n-am mai fost cu o blondă.

— Nu-i de ajuns că trebuie să suport prezența cuiva când fac baie ? Măcar să pot alege pe cel care mă privește.

Laredo aruncă o privire spre fața lipsită de expresie a lui Ráfaga și dădu din umeri spre Sheila.

— Ordinele nu se discută, fu singura explicație.

Laredo salută scurt, privind-o ironic și plecă. Sheila privi masca de bronz care-i ascundea gândurile lui Ráfaga, străbătută de valuri de furie sălbatică.

— Bine, băiețaș, ești gata ? întrebă sarcastic.

Cu buzele strânse, Sheila se întoarse și ieși pe ușa lăsată deschisă de Laredo. Ráfaga o urmă la doi pași, lăsând-o să o ia înainte pe drumul spre iaz.

Ajunși acolo, se duse la același copac care-i sprijinise înainte și-și rezemă un umăr de trunchiul său. Respirația Sheilei era întretăiată din cauzc iritării. N-avea nici un chef să se îmbrace iar cu haine ude

după baie. Întorcându-i spatele, începu să tragă de nodul bluzei.

— Ai cumva vreun gen pervers de libido care ţi se trezeşte când vezi o femeie dezbrăcată ? întrebă acid. Sau doar îţi place să mă umileşti ?

Îşi scoase bluza şi o aruncă pe pământ. Simţi furnicături în umărul alb la atingerea privirii lui care coborî apoi pe talia suplă. Degetele i se încurcară nervoase în fermoarul pantalonilor.

— Eşti un monstru sadic pentru că mă pui să trec prin toate astea. Vocea îi tremura. Ar trebui să fi tăiat bucăţi şi lăsat să te mănânce furnicile. Tare-aş vrea să poţi înţelege ce spun, ca să afli cât de inuman te consider — scârbos, vulgar, dezgustător şi... Sheila nu mai avea cuvinte pentru a-şi descrie ura.

Fermoarul se desfăcu, în sfârşit şi pantalonii îi alunecară jos, peste glezne. Ieşi din ei, goliciunea făcându-i obrajii roşii ca focul. O secundă mai târziu, Sheila se cufundă adânc în apă. Ieşi la suprafaţă aproape imediat, răceala de gheaţă a apei tăindu-i răsuflarea. Dându-şi deoparte şuviţele ude de păr din ochi, Sheila aruncă o privire spre copac. Răfaga se aşezase lângă el, cu pălăria cafenie trasă peste frunte. Sheila îi putea simţi privirea fixă, în timp ce se deplasa spre mal să ia bucata de săpun.

Când termină baia, ieşi cu curaj din apă, fără a încerca să-şi acopere nuditatea cu mâinile. Apucă

prosopul şi începu să se frece repede, simţind căldura stâjenelii, dar refuzând să o arate.

— Uită-te bine. Simţea o dorinţă presantă să-i arunce prosopul în faţă. Poate te stimulează pentru vizita Elenei de la noapte.

La auzul numelui amantei sale, Răfaga se ridică în picioare, cu ochii sclipind de amuzament, dar nu se apropie de ea. Luptându-se cu un atac subit de nervozitate, Sheila îşi trase pantalonii, pe jumătate întoarsă spre el.

Mătasea bluzei se lipi de pielea udă. Când el se apropie, autocontrolul Sheilei începu să se clatine. Degetele făcură efoturi disperate de a strânge materialul într-un nod.

Până să izbutească, el îi dădu calm mâinile deoparte şi trase pieptii bluzei cu degete sigure. În timp ce lega nodul, încheieturile degetelor îi atinseră în treacăt rotunjimile pieptului. Sheila tresări la atingerea lui. Cutele de lângă gura lui se adânciră batjocoritoare.

— Ce să fac, murmură încordată Sheila, cu aerul de bravadă umbrit de apropierea lui, dacă atingerea ta mă face să-mi doresc să mă spăl din nou ?

Simţea furnicături de la contactul cu mâinile lui. Neluând în seamă tonul ei acid, Răfaga studia limbile galbene de foc care-i luminau ochii. Rămaseră tăcuţi, Sheila aproape provocându-l să o atingă iar.

Ar fi vrut să-l împingă în bazinul îngheţat. El părea să-i citească gândurile, şi-şi trecu privirea de la supra-

fața oglindă a iazului, înapoi la fața ei, amuzamentul licărindu-i din nou în adâncimile ochilor de abanos. Aproape clocotea de nervi când plecară înapoi spre căsuța solitară din chirpici. Sheila mergea înainte, conștientă de prezența din spatele ei, chiar dacă pașii lui nu făceau nici un zgomot.

Sheila își controlă iritarea. Știa că el era periculos.

Plimbările de amiază cu Laredo deveniră un obicei zilnic. Le aștepta cu nerăbdarea unui copil care așteaptă o ciocolată. Îi ofereau o alternativă la plictiseala sufocantă a statului în casă și la prezența neliniștitoare a lui Ráfaga.

Nu fusese în viața ei atât de leneșă. Întotdeauna avusese ceva cu care să-și umple minutele. Aici nu avea nimic de făcut, decât să rătăcească prin casă, când era singură și să aștepte plimbările cu Laredo. După o săptămână, existența monoton de goală îi întinsese nervii la maximum.

La sfârșitul unei plimbări, Laredo comentă :

— Pari epuizată, Sheila. Nu dormi bine noaptea ?

— Nu tocmai, răspunse ușor încordată.

Vizitele Elenei în patul lui Ráfaga nu erau neapărat zilnice, era aproape și mai rău când auzea doar respirația lui ritmică prin peretele subțire al dormitorului.

— De ce nu te-ntinzi puțin să tragi un pui de somn ? sugeră Laredo. Arăți de parcă ai avea nevoie de așa ceva.

— N-am nevoie de nici un pui de somn, se răsti Sheila, ieșind prin ușa pe care el i-o ținea deschisă.

Aerul din jur păru să vibreze. Agitația ei crescu și mai mult când îl văzu pe Ráfaga stând la masă și curățându-și pușca.

— N-am nevoie decât să ies de-aici. Cât mai e până primiți vești de la părinții mei ? Sau ați primit deja? întrebă Sheila, întorcându-se spre Laredo.

— Nu pot să-ți răspund la asta.

— Nu poți să răspunzi la asta. Puse mâinile în șold, într-o atitudine batjocoritoare. Nu poți să răspunzi la nimic până nu te trage el de șoricică. De ce nu-i ceri permisiunea să-mi găsești niște câini cărora să le tai frunze ?

— Ești plictisită, asta e ?

— Plictisită ? Dumnezeule, asta-i constatatea anului. Sheila pufni dezgustată și se întoarse, întâlnind privirea distantă din ochii întunecați.

— Plimbările... începu Laredo.

— ...îmi ocupă doar două ore din zi, întrerupse Sheila. Ce-ar trebui să fac cu celelalte douăzeci și două ? Să le dorm ?

Gura lui căpătă un aspect aspru când se uită la Ráfaga, de parcă i-ar fi cerut sfatul. Sheila ascultă nerăbdătoare schimbul de replici în spaniolă.

— Ce propunere a făcut Solomon — regele hoților și ucigașilor ? întrebă Sheila. Un zâmbet ușor atinse buzele lui Laredo, care îi găsea amuzante gheruțele de pisică.

— A fost de acord că ai prea mult timp liber. Dacă tot trebuie să stai în casă, a decis să te ocupi de curățenie și s-o ajuți pe Elena la gătit.

— El a decis. Se sufocă Sheila indignată. Nu-i suficient că sunt prizonieră aici, acum vrea să fiu și slujnica lui.

— Trebuie să admiți că așa mai trece timpul, rânji amuzat Laredo. Și, oricum, locuiești și tu aici. E normal să contribui la treburile casnice.

— E normal, e normal ? țipă furioasă. Dacă aș face locul ăsta lună, tot o gaură împuțită ar rămâne. Cât despre gătit, nu mă pricep, cel puțin nu în condițiile astea primitive. Ca să nu mai vorbim de faptul că porția lui ar fi condimentată cu otravă.

— Își asumă riscul, îi anulă Laredo amenințarea cu o mișcare din umeri.

— Elena n-o să mă primească în bucătărie.

— Hotărârea e luată. O s-o ajuți, închise el discuția.

Când Elena află de schimbarea statului Sheilei, temperamentul ei latin explodă. Ráfaga refuză să-i asculte protestele furtunoase și o reduse la tăcere cu un ordin scurt.

Armistițiul fragil care existase între cele două femei fu distrus. Din nou, ochii brunetei erau încărcați de ură

și gelozie, în timp ce o punea pe Sheila la treabă, zbierând în spaniolă când ea nu înțelegea.

În timpul preparării mesei de seară, cei doi bărbați se așezară în jurul mesei din bucătărie. Laredo privea cu amuzament nedisimulat, în timp ce Ráfaga doar observa, dezinteresat.

Fierbând la tonul agresiv care o biciuia fără încetare, Sheila trânti farfuriile pe masă, fulgerându-l cu privirea pe Laredo care râdea în barbă.

— Dacă țâfna asta nu încetează cu țipatul, îi bag urletele pe gât. Mai bine i-ai spune șefului tău să facă ceva să-i închidă gura, până nu i-o închid eu.

— Calm, calm, o potoli Laredo ironic.

— În două minute o să-mi poți găsi calmul în mâncare, că sunt pe cale să-l pierd.

Un torent de cuvinte neinteligibile țâșni dinspre Elena. Un cuvânt aspru al lui Ráfaga o amuți brusc pe brunetă. Ochii răuvoitori erau plini de ciudă când îi aruncă o farfurie cu carne fiartă și un cuțit.

Sheila apucă mânerul cuțitului.

— Nu mă pot hotărî pe cine să-l încerc, murmură ea.

— Cred că Elena n-a aflat că nu trebuie să-ți dea așa ceva pe mână, comentă Laredo cu un zâmbet fals.

Sheila îi întoarse zâmbetul cu dulceață prefăcută.

— Dacă mă gândesc mai bine, știu *exact* pe cine să-l folosesc ; pe nemilosul tău șef. Mi-ar plăcea să-i

scot inima şi s-o pun aici, pe farfurie, în locul cărnii. Lama plană ameninţătoare deasupra cărnii cu aspect aţos. Aş tăia-o în felii subţiri, sau poate e aşa tare că mai bine aş ciopârţi-o în bucăţi mari.

— Eşti însetată de sânge, râse Laredo când Sheila puse lama cuţitului pe carne, tăind-o întâi subţire, apoi în bucăţi din ce în ce mai groase.

Degete bronzate o apucară de mână. Sheila se încordă când Ráfaga îi deplasă mâinile, îndicându-i cum să taie —în bucăţi subţiri.

— *Gracias.* Îi trimise un zâmbet fermecător. Ai dreptate. Mai bine ţi-aş tăia inima în mii de bucăţele. Ar dura mai mult. Începând să taie carnea, se uită spre Laredo. De ce mai traduci ?

— Să-ţi stric amuzamentul, râse el tăcut.

— Sunt sigură că ştie deja că-l consider un bastard ticălos şi nevrednic.

— Mai cu grijă, o avertiză Laredo.

— De ce ? contră ea. Nu înţelege un cuvânt din tot ce spun. Pot să-i spun cum vreau.

— Dar acel cuvânt nu sună foarte diferit de cel din limba lui. Zâmbetul care-i curbase gura îşi pierduse mult din voioşie.

— Chiar aşa ? Sheila lărgi ochii cu falsă inocenţă şi uimire. Îşi întoarse privirea spre Ráfaga, ascunzându-şi ura sub vălul genelor. N-am vrut să-l fac bastard, în cazul ăsta. Sunt sigură că e mult mai potrivit să-l numesc „pui de curvă".

Deveni un joc amuzant să-l insulte, sub ascunzişul unui ton politicos. Nu văzu niciodată vreun licăr de interes pe faţa lui de nepătruns şi Laredo nu se oferi să traducă.

Capitolul 10

După ce noutatea trecu, jocul începu s-o plictisească. Cam în a treia seară, insultele învelite în dulceaţă nu-i mai aduceau nici o satisfacţie. În schimb, lăsau un gust amar datorită neputinţei lor. Fusese o încercare copilărească de revoltă, pricepută doar de Laredo. Nu se schimbase nimic. Sheila era tot prizonieră, supravegheată tot timpul. Elena era tot geloasă nebuneşte pe ea. Revolta ei fusese doar verbală, odată ce se apucase să ajute în bucătărie şi să facă treburi mărunte în casă. Alternativa era să piardă timpul, ore nesfârşite pe care Sheila nu le mai putea îndura.

Afară, burniţa alterna cu ploaia, ţinând-o pe Sheila în casă. Limbile galbene ale fulgerelor brăzdau culmile munţilor, luminând cerul.

În toiul unei revărsări de nori, Sheila auzi copitele unui cal înaintând cu greu pe pământul noroios în timp ce se apropia de colibă. Zgomotul încetă şi se auzi un ciocănit la uşă. Nu se putu abţine să nu se întrebe cine s-o fi aventurat afară pe vremea asta.

Curiozitatea îi crescu când îl auzi pe Ráfaga dând un ordin omului de gardă. Acesta abandonă adăpostul streaşinii şi plecă grăbit spre grupul celorlalte colibe.

Pentru câteva minute se auzi doar un murmur potolit de voci în camera principală, unde erau Ráfaga şi călăreţul. Sheila dădu draperia într-o parte pentru a privi ploaia. Nu era nimeni de pază la uşă. Toată lumea era înăuntru, adăpostindu-se de furtună.

Numai unui nebun i-ar veni cheful de plimbare pe o vreme ca asta, se gândi Sheila, un nebun sau cineva care vroia să se furişeze sub acoperirea ploii. Se căţără repede pe pervaz şi sări afară.

Picioarele îi aterizară într-o băltoacă şi Sheila căută cu mâna zidul casei pentru a-şi recăpăta echilibrul. Un fulger despică întunecimea şi Sheila se grăbi spre copacii din spatele casei.

Nici nu ajunsese bine la ei, că era deja udă leoarcă până la piele. Ploaia îi lipise părul de cap şi apa care-i intra în ochi îi îngreuna vederea.

Ramurile groase ale copacilor mai diminuau forţa ploii. Sheila se opri să privească înapoi spre casă. Doi oameni veneau în fugă, cu capetele aplecate sub rafala de ploaie. Înlemni, crezând că au văzut-o şi se făcu mică lângă trunchiul copacului. Dar nici unul nu se uita în direcţia ei. Recunoscu în silueta mai înaltă, într-o pelerină galbenă, pe Laredo. Celălalt părea a fi garda, trimis, evident, pentru a-l chema. În orice moment cineva putea să-i descopere lipsa. Începu să

alerge, ţinându-se în ascunzişul copacilor. Când fu suficient de departe de casă pentru a nu mai putea fi văzută, se simţi mai în siguranţă şi încetini pasul.

Un alt fulger rupse cerul, urmat imediat de un sunet înspăimântător. Pământul de sub ea părea să se cutremure din cauza sunetului. Sheila fu tentată să renunţe la adăpostul copacilor şi să taie drumul, peste păşune, spre trecătoarea din canion. Un nou torent de ploaie o făcu să se răzgândească.

Aplecându-şi capul, se grăbi înainte. Sunetul paşilor care împroşcau apa se pierdea în vuietul vijeliei.

— Sheila !

Aproape asurzită de ploaia torenţială, nu fu sigură că şi-a auzit numele. Se opri, cu o mână streaşină la ochi. Un cal necheza lângă ea.

Inima Sheilei zvâcni alarmată, când se întoarse spre locul de unde se auzea zgomotul. Laredo îşi mâna calm calul pe sub copaci, cu pălăria trasă pe frunte.

Auzul i se ascuţise brusc, prinzând şi alte sunete. Privirea îi fugi spre copacii subţiri din stânga lui Laredo. Alţi trei călăreţi erau răspândiţi, căutând-o probabil. Unul din ei era Ráfaga. Sheila ştiu asta încă înainte de a-i desluşi figura ameninţătoare sub borul pălăriei.

Caii se opriră formând un semicerc în jurul ei. N-avea nici în rost să mai fugă, aşa că rămase pe loc. Îndreptându-şi capul într-o ţinută mândră, refuză să-i lase să vadă ce gust amar avea eşecul ei.

— Ce faci aici ? Laredo cunoştea răspunsul la întrebare. Se vedea în batjocura rece din privirea lui albastră.

Sheila îi dădu răspunsul pe care-l merită o asemenea întrebare, în acelaşi stil :

— Am ieşit la o plimbare. Din nefericire, nu mi-am dat seama că plouă aşa tare.

— Nu-i aşa că-i ciudat ? Laredo se aplecă în şa. Când te-am văzut fugind spre copaci, primul meu gând a fost că încerci să evadezi.

Deci, o văzuse şi alegase să-i spună lui Ráfaga.

— Ce prostie să crezi aşa ceva, comnetă ea fără chef.

— Nu face decât să demonstreze cât de uşor te poţi înşela, zâmbi el zeflemitor.

— Dar, chiar aşa, fu Sheila de acord, fierbând de ciudă dar încercând să n-o arate.

Fulgera din nou şi Laredo deveni brusc conştient de potopul din jur...

— În orice caz, spuse —aducând calul lângă Sheila — e un noroc că s-a întâmplat să te văd. Puteai să faci o pneumonie dacă ajungeai mai departe. Cu un braţ o ajută să urce în şa. Am fi ajuns aici mai repede, dar ne-a luat ceva timp să înşeuăm caii. Nu puteam fi siguri cât de departe va trebui să mergem până te găsim. Spre deosebire de tine, nici unul din noi nu ţinea neapărat să facă o plimbare prin ploaie.

Sheila era murată până la oase şi tremura când Laredo o dădu jos în faţa casei de chirpici. Se grăbi înăuntru, nemaiaşteptând să fie invitată. Laredo, Ráfaga şi al treilea călăreţ o urmară iute. Paznicul putu fi auzit cum se duce cu caii la adăpost.

— Ar fi bine să te schimbi în nişte haine uscate, imediat, o sfătui Laredo.

Sheila era lângă arcada holului. Se opri, întorcându-se, cu dinţii clănţănindu-i necontrolat şi-şi petrecu braţele în jurul pieptului.

— În caz că ai uitat, garderoba mea este foarte limitată. Constă în ceea ce am pe mine şi o cămaşă pe care am spălat-o azi dimineaţă. N-am ce haine uscate să îmbrac.

Mare parte din ironia ei era voalată de frigul care-i făcea vocea să tremure. Întorcându-se pe călcâie, o luă iar spre dormitor, bătoasă şi furioasă, plină de milă pentru ea însăşi. Îl auzi pe Laredo spunându-i ceva lui Ráfaga în spaniola lui fluentă şi primind un răspuns.

Cum intră în cameră, auzi paşi pe hol, cei familiari pe care-i auzea în fiecare noapte. Încordându-se, se întoarse ca să-l înfrunte pe Ráfaga.

Poncho-ul greu care-l apărase de ploaie dispăruse. Cămaşa, descheiată se lipea umedă de muşchii pieptului şi de umeri. Avea pantalonii uzi de la genunchi până la cizme. Privirea din ochii lui era la fel de biciuitoare ca o noapte îngheţată de iarnă.

Apa şiroia din hainele Sheilei, făcând o băltoacă pe podea.

Materialul îmbibat al bluzei se mula pe fiecare curbă a pieptului ei, inclusiv pe sfârcurile întărite de umezeala îngheţată. Privirii lui scormonitoare nu-i scăpă nimic.

— Ce vrei ? Sheila îşi dădu seama că furia ei nu însemna mai mult decât stuchitul unei mâţe. El gesticulă semnificativ spre hainele ei. Evident, vroia ca ea să se dezbrace.

Sheila îşi ieşi din fire.

— Dacă sunt obligată să fac baie în faţa ta, nu înseamnă că o să mă dezbrac când vrei, că să poţi tu să mă priveşti.

Liniile dure ale gurii lui se subţiară ameninţător. Paşi sprinteni îl aduseră lângă ea, înainte ca trupul ei înţepenit de frig să poată reacţiona. Degetele lui subţiri începură să tragă de nodul bluzei şiroind de apă. Îi dădu mâinile deoparte.

— Mă descurc şi singură. Îi aruncă printre dinţi.

Încuviinţând distant, Ráfaga se duse la măsuţa de toaletă şi scoase prosopul din sertar. Aşteptă până ce pantalonii Sheilei se alăturară bluzei, pe duşumea. Era dureros conştientă de nuditatea ei când întinse mâna după prosop, dar privirea lui nepăsătoare nu trecea dincolo de paloarea feţei ei ude. În timp ce începu cu mâinile tremurătoare să-şi şteargă pielea, el se duse spre pat şi trase pătura. Prosopul de-abia absorbise

puţin din umezeala excesivă, când el începu să-i înfăşoare pătura peste mijloc, trăgând-o strâns peste piept. Îi aruncă un capăt peste umărul stâng, într-un strai improvizat. Privirea i se abătu spre părul ei, amintindu-i cât e de ud. Uşor uimită de ingeniozitatea lui, Sheila ridică prosopul spre şuviţele îmbibate cu apă. Prinsă strâns, pătura nu alunecă de loc la mişcarea ei. Se simţi înfăşurată călduros, ca într-un cocon aspru.

Sheila începu să-şi frece bine părul când Ráfaga părăsi camera. Se auziră iar paşi pe coridor. Nu mai era Ráfaga, de astă dată. În uşă apăru Laredo.

— Nu s-a întors garda de la cai ? Bănuiesc că Ráfaga se teme că sar din nou pe fereastră, dacă nu mă lasă singură, nici un minut.

— Vrea să vii în cealaltă cameră.

— Unde să mă aibă sub ochi, spuse.

— Nu, unde te poţi încălzi. Arde focul în sobă, explică Laredo cu răbdare.

— Incredibil cât e de grijuliu. Sunt sigură că e un ordin şi că n-am de ales.

— Exact, aprobă el.

Un oftat îi alunecă de pe buze.

— Am sperat aşa de mult. Să-mi iau pieptenele.

— Sheila ? Pe jumătate întrebare, pe jumătate ordin, cuvântul o făcu să se oprească lângă măsuţă.

— Ce s-a mai întâmplat ?

— Să nu mai încerci încă odată, spuse Laredo.

— Ce să încerc ? întrebă Sheila, prefăcându-se că nu pricepe.

— Să fugi — parcă nu ştiai.

— *Oh* ? Şi de ce, mă rog ?

— Pentru că ai fost foarte norocoasă azi.

— Norocoasă ? Un râs lipsit de veselie îi ieşi din gât. Cât de norocoasă ?

— N-ai ieşit din canion. N-ar fi fost prea plăcut dacă ieşeai, spuse serios.

— De ce ? Pentru că m-aş fi pierdut în furtună ? Sau poate m-ar fi mâncat animalele sălbatice ? Iartă-mă dacă nu-ţi pot aprecia grija la justa valoare.

Laredo îi ignoră comentariile batjocoritoare.

— Nimeni nu iese din canion fără permisiunea lui Ráfaga, Sheila, *nimeni*, sublinie el.

— Sună ca o ameninţare. Îşi înălţă capul într-o poziţie sfidătoare.

— Spune-i ameninţare, avertisment, spune-i cum vrei, replică el. Este o regulă pentru siguranţa tuturor celor din tabără. Locul ăsta n-ar mai fi secret dacă toată lumea s-ar perinda de colo-colo. Ar putea fi descoperit de cineva din afară. Deci, nimeni nu pleacă de aici fără permisiunea lui Ráfaga — şi mai ales, tu.

Mâna ei se strânse pe pieptene şi simţi cum dinţii i se înfig în degete. Înţelegea logica explicaţiei lui Laredo, dar în ceea ce o privea, nu vedea de ce ar fi obligată să respecte regulile.

— Vă conduce cu o mână de fier, nu-i aşa ?

— Dacă n-ar face-o, canionul ar fi fost de mult descoperit.

— Ce păcat că n-a fost, oftă Sheila. N-aţi mai fi nici unul aici ; şi nici eu.

— Ştiu că tu eşti în altă situaţie, spuse. Dar pentru noi, trebuie să înţelegi că e altfel. Ne preţuim libertatea la fel de mult ca tine. Aici suntem liberi şi în siguranţă. Ráfaga face tot ce-i stă în putinţă ca să rămânem la fel.

— Nu mă îndoiesc.

Laredo [illegible].

— N-ai cum să înţelegi.

— Ba înţeleg. Ochii îi trădau disperarea. Înţeleg că sunt prizonieră aici... că nu mi se permite un moment de intimitate... că sunteţi cu toţii nişte tâlhari şi nişte ucigaşi şi că nu meritaţi să fiţi liberi.

Gura lui se întinse într-o linie aspră.

— Haide, să mergem lângă foc.

Pentru un moment, Sheila rămase împietrită în loc. Cu o mişcare mândră a capului, păşi, în sfârşit, înaintea lui Laredo, spre coridor.

Capitolul 11

Focul trosnea vesel în sobă, luându-se la întrecere cu răpăiala ploii pe acoperiş. Ráfaga sta la masă cu al treilea om, necunoscutul a cărui venire prilejuise încercarea de evadare a Sheilei. Ambii o priviră când intră în cameră şi o urmăriră ducându-se spre foc.

Îngenunche în faţa focului, despicătura păturii lăsând să se vadă o gambă şi puţin din goliciunea coapsei. Îndoindu-şi picioarele într-o parte, Sheila se aşeză pe podeaua caldă.

Laredo se duse să-şi ia un scaun şi se aşeză lângă ea. Tăcerea cu care fu întâmpinată se destrămă. Se întrebă de ce vorbeau aşa încet. Oricum nu pricepea un cuvânt din ce spuneau. Începu să-şi şteargă părul cu prosopul, împrăştiind stropi de apă. Cei care căde-au pe pietrele încinse ale căminului, sfârâiau şi dispăreau iute. Când părul se uscă, Sheila începu să-şi pieptene şuviţele lungi, blonde.

Străinul părea să le dea nişte informaţii. Răspunsu-rile celorlalţi doi erau „da", „nu", sau puneau întrebări.

Se întrebă despre ce discutau. Fără îndoială, era important, de vreme ce omul venise în toiul unei ase-

menea furtuni şi Ráfaga disponibilizase gardă cu ocazia asta. Se întoarse cu spatele la foc, lăsând căldura să-i usuce coama bogată de păr. Pieptenele continua separarea ritmică a şuviţelor, ajutând uscarea. În pâlpâiala focului, părul ei avea culoarea aurului topit. Un fel de forţă magnetică o făcu să se uite spre Ráfaga. Privirea lui părea să treacă peste ea, aţintită în foc, hipnotizată de dansul flăcărilor. Sheila îşi dădu seama că el urmărea jocul luminii focului pe goliciunea moale a umărului ei.

Cu o concentrare tulburătoare, privirea lui traversă tăcută curba suplă a gâtului ei. Întunecimea ochilor îi studie forma graţioasă a obrajilor, linia clasică a nasului, apoi se mută pe lungimea genelor dese. Schimbându-şi direcţia, privirea lui făcu drumul înapoi, oprindu-se pe buzele Sheilei. Posesiunea aproape fizică, îi făcu inima să bată nebuneşte. Pe neaşteptate, ochii lui irezistibili prinseră privirea ei. Sheila avea senzaţia copleşitoare că o forţă o împinge în spate, întinzând-o lângă foc pentru a fi posedată.

Şocată de viziune, Sheila îl auzi răspunzând unui comentariu al lui Laredo, deşi atenţia lui nu părea s-o fi părăsit. Cu efort, se rupse de privirea magnetică, răsuflând întretăiat. Laredo se ridică de pe un scaun şi veni lângă cămin. Sheila îşi aplecă repede faţa spre foc, sperând că dacă el îi observă împurpurarea o va pune pe seama flăcărilor. Aşezându-se pe vine, el mai

puse un butuc pe foc şi răscoli în grămada de lemne care ardeau. Îi aruncă o privire calmă şi interogativă.

— Te-ai uscat ?

— Da, încuviinţă rece şi aruncă o privire prudentă spre masă. Avu, deodată, senzaţia ca vorbeau despre ea, poate că vorbiseră tot timpul, Laredo ?

El stătea cu mâinile pe genunchi, gata să se ridice, dar aştepta, privind-o cu atenţie.

— Da ?

Privirea ei zbură o clipă spre necunoscutul de la masă.

— Cine e omul acesta ?

— Un prieten, răspunse evaziv.

Sheila privi spre mexican.

— E una din legăturile voastre ?

— E un prieten, fu tot ce voi Laredo să spună.

Sheila se întoarse să-l studieze.

— avenit aici în legătură cu mine, nu-i aşa ?

— Ce te face să crezi asta ?

— E senzaţia pe care o am. Aşa este ?

— Sheila — începu cu răbdare în ton, calm şi controlat — pui întrebări la care ştii că nu-ţi pot răspunde.

— De ce nu ? Mă privesc pe mine, de aceea este şi treaba mea, argumentă ea. Dar Laredo ridică din umeri şi nu mai spuse nimic. Precis l-aţi contactat deja pe tatăl meu. Din cauza asta a venit omul ? Să vă transmită ce-a zis tata ?

Laredo respiră adânc, ca un licăr de neliniște în privirea pe care i-o întoarse.

— Nu încerca să grăbești lucrurile, Sheila. Părea foarte calm. Când va veni timpul, vei fi anunțată. Se ridică în picioare pentru a pune capăt conversației.

— Spune-i șefului tău că acum aș prefera să mă duc în camera mea, ceru ea, luptându-se cu senzația de neajutorare, de parcă ar fi fost prinsă în capcană.

Privirea lui albastră se mută la Ráfaga și ricoșă înapoi la Sheila.

— Restul casei este friguros și umed. Stai aici lângă foc, unde e cald și bine.

— Și dacă totuși mă duc ? Încercă ea.

— Vei fi adusă înapoi, o informă Laredo și se îndepărtă.

Absentă, începu să-și pieptene iar părul. Simți din nou, neliniștită, privirea lui Ráfaga, dar nu-l lăsă să i-o prindă pe a ei.

După câteva minute, străinul se ridică de la masă. Ráfaga îl conduse la ușă, dând un ordin gărzii. Omul își părăsi postul pentru a-l însoți pe străin în ploaie. Fără paznic, Sheila știa că nu i se va permite să meargă singură în camera ei. Plecarea necunoscutului dădu semnalul unei alte discuții între Laredo și Ráfaga. Sigură că era în legătură cu ea, Sheila ascultă, prinzând o notă de dezacord în tonul lui Laredo. Era în mod evident împotriva unei hotărâri deja luate.

Când veni Elena să pregătească masa de seară, Sheila nu se ridică s-o ajute și nimeni nu obiectă. Apariția brunetei întrerupse discuția bărbaților. Judecând după expresia nemulțumită a lui Laredo, Sheila bănui că nu reușise să-l facă pe Ráfaga să se răzgândească. Mușcându-și buza, se întrebă dacă tatăl ei oferise mai puțini bani decât i se ceruseră pentru răscumpărare. Probabil, Laredo vroia să cadă de acord cu mai puțin. Sau poate era altceva.

Tot timpul cinei, Sheila analiză posibilitățile. Dacă îngândurarea îi fu observată, nu stârni nici un comentariu. De fapt, nimeni nu părea să fie prea dornic de conversație, deși Sheila observă că Elena făcea încercări subtile de împăcare cu Ráfaga.

Când se sfârși masa, Elena aduse cafea. Sheila văzu cum se rezema bruneta de Ráfaga, atingându-l intenționat cu pieptul pe umeri și brațe. Un fior de dezgust o străbătu la vedea acțiunilor ei ostentative. Imediat simți privirea lui Ráfaga. O învălui, ascuțită și totuși ciudat de distantă. Sheila se concentră pe suprafața ca o oglindă a cafelei, la fel de neagră și de nepătruns ca ochii lui.

Ráfaga își întoarse privirea și-i spuse ceva Elenei. Orice-ar fi fost, o făcu să-și iasă din minți. Aruncă spre el un torent de ocări gesticulând, între timp, disprețuitoare în direcția Sheilei. Nu știa cum, dar era din nou subiectul certei lor. După două replici calme care n-avură nici un efect, Ráfaga trânti un ordin. Aruncându-i

o privire otrăvită, Elena se răsuci pe călcâie şi ieşi ca o furtună pe uşă.

Sorbind din cafea, Sheila se uita la farfuriile murdare de pe masă. Cu un oftat de resemnare, se ridică şi se duse să le spele, lăsând bărbaţii să-şi termine cafeaua.

Nu terminase cu spălatul vaselor când uşa se trânti de perete şi Elena intră, cu părul negru acoperit de un şal. Aruncă legătura, pe care-o avea în braţe, lui Ráfaga şi ieşi. Sheila se uită la hainele viu colorate din legătură. „ Rufele lui murdare ?" se întrebă şi un zâmbet răutăcios îi rotunji colţurile gurii.

După ce uşa fu închisă, Ráfaga se ridică de la masă şi veni, cu hainele în mână, spre Sheila. Se încordă iritată. Dacă-şi închipuia că o să-i spele rufele, urma să aibă o surpriză neplăcută. El le scutură înainte de a i le înmâna. Sheila privi lung la pieptul brodat al unei bluze şi purpuriul aprins al unei fuste. Aveau semne evidente de purtare, materialul fiind subţiat la tivuri. Erau haine de-ale Elenei, date în silă şi cu supărare. Nu-i păsa. Perspectiva de a purta haine care nu au nasturi rupţi sau se sfârşesc provocator la mijlocul pulpelor, era prea îmbietoare pentru a le refuza din motive de mândrie personală.

Pătura aspră a straiului improvizat începu deodată să-i zgârie pielea goală. Luă nerăbdătoare hainele din mâna lui şi se grăbi spre dormitor, uitând de vasele nespălate.

Bluza o strângea puţin la umeri şi fusta era totuşi, prea scurtă. N-avea nici o importanţă. Pentru ea, reprezentau ultimul răcnet al modei.

Starea de spirit i se schimbă în timp ce proba hainele. Se simţi deodată plină de viaţă şi fără nici o grijă. Întoarcerea în sufragerie, era motivată în mod incoştient de dorinţa de a-şi arăta noua ţinută. Îi dădea încredere în sine, pe care de-abia acum observa că o pierduse.

Ráfaga fu primul care o văzu când reintră în cameră. O inspectă din creştet până-n tălpi, fără interes, departe de reacţia scontată de Sheila. Îl văzu pe Laredo lângă uşă, cu pelerina pe el.

— Nu poţi pleca, Laredo, protestă şi se repezi spre el.

El îi zâmbi indulgent.

— Se face târziu.

– Mai stai puţin, insistă ea.

Nu-şi dădea seama de imaginea fermecătoare pe care o crease. Faţa îi era iluminată de entuziasm, un zâmbet natural despărţindu-i buzele, ochii strălucind de plăcere. Părul arunca sclipiri de aur vechi în lumina focului. Albeaţa pielii cotrasta perfect cu purpuriul fustei care-i flutura peste picioare.

— Eu... Laredo ezită, ochii albaştii cuprinzând-o cu încântare vădită şi în plus cu o sclipire ciudată.

— Haide. Cu dezinvoltură, îi prinse braţul cu ambele mâini. Am o toaletă complet nouă şi vreau să

sărbătoresc ocazia, înainte să se ponoseaască hainele mele de căpătat.

— Bine. Laredo zâmbi şi-şi scoase pelerina.

Sheila o luă şi-o agăţă în cârligul de lângă uşă. Când se întoarse, fusta i se învolbură. Învăluită de lumina focului, cu mâinile pe cingătoare, avea o alură uşor provocatoare.

— Nu mi-ai spus cum arăt, îi aminti Sheila. Admit că nu e chiar ultima modă, dar... Lăsă fraza neterminată, zâmbind cald, cuprinsă de o stare prietenoasă şi jucăuşă.

— Nu te schimbă prea mult, comentă cu tristeţe prefăcută, dar în mod sigur eşti mai suportabilă aşa.

— Nemernicule, râse ea.

Ochii lui se întunecară, luând o nuanţă intensă de albastru.

— Eşti uluitor de frumoasă, Sheila, spuse încet.

Nu-şi propusese deliberat să-l farmece, dar era într-adevăr încălzită de admiraţia din privirea lui.

— În mod sigur mă simt mai confortabil. Îşi netezi fusta cu palma, studiind contrastul dintre albeaţa pielii şi roşul viu al materialului.

— Spune-mi — o întrerupse Laredo — cum ai de gând să-ţi sărbătoreşti hainele noi? Ironia blândă îi voală focul albastru din privire.

— Am chef să dansez, declară ea.

— Îmi pare rău. Un zâmbet de regret simulat îi curbă buzele. Mă tem că muzicanţii şi-au vândut instrumentele.

Zgomotul unui scaun o făcu pe Sheila să se întoarcă, brusc, conştientă că era privită şi de altcineva. Trăsăturile lui Ráfaga formau o mască rece, întunecată şi periculoasă. Sheilei nu trebuia să-i spună că sângele cruzimii îi alerga prin vene. Se vedea în linia nemiloasă a gurii, uşor arogantă şi nobilă. Se îndreptă spre fereastra întunecată de ploaie şi Sheila îl urmări din ochi.

Amintirea nedoritei prezenţe îi atenua din plăcerea momentului. Se uită din nou la Laredo. În ochii ei strălucea hotărârea.

— Putem dansa şi fără muzică, spuse Sheila.

— Să nu uiţi.

Punându-şi mâna stângă pe umărul lui, îl obligă să-i ia mâna dreaptă în a lui şi începu să fredoneze o melodie. Ezitând o fracţiune de secundă, Laredo zâmbi indulgent şi-şi odihni o mână pe talia ei. Primii lui paşi fură neîndemânatici, dar Sheila insistă până ce ei intră în ritm.

— Vezi? surâse Sheila, oprindu-se din fredonat. N-ai uitat.

— Aşa se pare. Cel puţin tu ai încă degetele de la picioare întregi. Zâmbi. Ai riscat mult dansând cu mine desculţă.

— N-am fost nici un pic îngrijorată, îl asigură Sheila.

Străbătură, dansând, mica zonă liberă din camera principală. Lumina pâlpâitoare crea o atmosferă magică, desprinzându-i de realitate. Laredo o învârti pe Sheila într-o piruetă şi ea râse şi se rezemă de el. El îşi încetini paşii, zâmbindu-i.

— Şi încercai să mă convingi că nu mai ştii să dansezi, îl tachină ea.

— Cred m-am înşelat.

— Cred că da.

— E o prostie, dar ştii de ce îmi aminteşte asta ? Laredo o ţinea în braţe, încetinind până la o mişcare de balans absent.

— Nu. De ce ?

— Dansurile, balurile la care mergeam. Mâna lui îi mângâia absent spatele. Când te ţin aşa, mi se pare că n-a trecut aşa mult timp. Sheila îşi dădu capul pe spate ca să-i vadă faţa, frumoasă şi cu un anumit farmec tineresc. Văzu cum privirea i se fixează buzele ei. N-avea de făcut decât cea mai mică mişcare ca să-l invite s-o sărute. Dar nu asta voia. Felul în care se referise la vechea lui casă şi modul în care evoluau lucrurile o făcură să nu mai simtă încântarea ultimelor momente. Hainele noi nu mai avură, deodată, nici o importanţă. Vroia doar să scape, să se întoarcă la casa ei, la un trai lipsit de pericole. Poate că Laredo i-ar putea furniza mijloacele, la urma urmei.

— Când va plăti tata răscumpărarea ? întrebă.

Laredo deveni brusc rigid.

— Nu ştiu.

— Cine o să ia banii ? Încercă să dea un ton banal, lipsit de importanţă întrebării. Vor fi împărţiţi, bănuiesc şi fiecare veţi primi o parte.

— Aşa-mi închipui. O mască se aşternu pe faţa lui, dar Sheila ştia că e fragilă şi poate fi spartă.

— Asta-i foarte rău. Pentru un singur om ar fi o grămadă de bani.

— Da, o aprobă el.

— Ştii că ai putea să-i iei tu pe toţi, nu ? murmură Sheila.

Muşchii lui se contractară, respingând spusele ei. Vru să se retragă, să pună distanţă între ei, dar Sheila rămase lipită de pieptul lui.

— Sheila... încercă să protesteze, dar ea îl întrerupse.

— Nu, ascultă, insistă ea. Ar putea să fie toţi ai tăi, până la ultimul bănuţ. M-ai putea duce acasă. Banii s-ar înmulţi. Tatăl meu ar avea grijă de asta.

— Nu se poate. Laredo scuturâ din cap cu fermitate.

— Ba da. Am fi amândoi acasă, unde ne dorim să fim. Am putea pleca amândoi să ne plimbăm, într-o după amiază şi să nu ne mai întoarcem. Se grăbi să-l convingă de fezabilitatea planului. Tu ai putea pregăti dinainte doi cai, i-am lua şi am fi la multe mile depărtare, până să ne observe cineva lipsa.

— Nu pot să mă-ntorc. Ţi-am explicat.

— Dar așa poți. Nu vezi ? Sheila argumenta persuasiv. Ai fi un erou. Salvatorul meu. Familia și prietenii tăi ar fi mândri de tine și tata ar fi recunoscător. Cunoaște mulți oameni influenți. Ar găsi ceva care să te asigure că nu va mai trebui să te întorci aici.

— Eu... se încruntă, rezistența părea să-i slăbească.

Sheila îi puse degetele de buze, amuțindu-i protestul. Apoi își lăsă mâna să alunece pe obrazul lui puternic, spre părul mătăsos, castaniu, de lângă tâmplă. Își trecu degetele prin el, ușor, într-o mângâiere dulce. Brațul din jurul taliei ei se strânse automat, trăgând-o mai aproape.

— Ai avea o mică avere dacă m-ai duce înapoi — plus ajutorul și recunoștința tatălui meu. Își lăsă vocea să devină mai mângâietoare. Și pe mine, Laredo. Știu că mă găsești atrăgătoare. Și n-aș avea nimic împotrivă să-mi petrec restul vieții alături de tine, plătindu-ți din nou că m-ai scos de aici. Bani, respectabilitate și pe mine, promise, toate trei, dacă le vrei. Tot ce trebuie să faci este să mă duci de-aici, să mă duci acasă.

— Nu... Vocea lui Ráfagа, joasă și amenințătoare, ca un tunet, îi făcu să se retragă. Îi înfruntă pe amândoi, cu ochii reci scânteind de furie. N-o să-l seduci nici cu vorbe, nici cu contracte, *señora*. Laredo știe ce pedeapsă-l așteaptă dacă pleacă de aici fără permisiunea mea. Și știe că dacă te ia cu el, îl voi găsi și-l voi ucide. Când un bărbat are de ales între bani, o

femeie și viața lui, va alege viața. Laredo n-o să te ducă nicăieri până nu spun eu că poți să pleci.

Culoarea îi dispăru din față. Sheila se uită la el, cu gura deschisă de uimire — nu din cauză a ceea ce spusese, ci pentru că înțelesese fiecare cuvânt. Vorbise într-o engleză foarte corectă.

— Ce... cum ? În confuzia ei, nici măcar nu-și mai putea formula întrebările. Vorbești engleza, reuși să îngaime.

— Da, vorbesc engleza, încuviință rece.

— Puteai să-mi fi spus și mie. Sheila își mai redobândi din siguranță.

— Te-ar fi oprit să mă mai numești „bastard" ? o întrebă disprețuitor, sau să dorești să-mi smulgi inima și să mi-o tai în felii subțiri ? Nu cred.

Sheila își amintea prea bine toate insultele pe care i le azvârlise atunci când își închipuia că nu pricepe.

— Nu, n-ar fi fost nici o diferență, îl aprobă mânioasă. Așa că de ce nu mi-ai spus ? De ce te-ai prefăcut că e nevoie de Laredo ca să traducă tot ce vroiam să-ți spun ? Ți-a făcut plăcere să mă faci să par tâmpită ?

— N-aveam nici un chef să vorbesc cu tine, nici să te aștepți să-ți răspund la întrebări. Și în plus — ridică o sprânceană într-o acuzație rece — dacă ai fi știut că înțeleg engleza, nu i-ai fi vorbit niciodată lui Laredo în fața mea, așa cum tocmai ai făcut-o.

Privirea ei trecu la Laredo, care stătea liniştit deoparte. Ştiuse că Ráfaga vorbea engleza curgător şi nu făcuse nici un efort s-o avertizeze. Furia ei se lărgi, incluzându-l şi pe el.

— Puteai să mă previi, îl acuză ea.

— Nu era treaba mea, dădu Laredo din umeri.

— Nu, ai dreptate, încuviinţă Sheila caustic. Tu eşti de partea lui, nu-i aşa ?

— Doar ţi-am spus de la început, răspunse el calm.

Ura şi disprețul o înecară pe Sheila.

— Nu ştiu pe care dintre voi îl disprețuiesc mai mult. Tu, Laredo, care eşti trădătorul celor apropiaţi ţie, sau tu...

— Nu dau doi bani pe părerea ta despre mine, o întrerupse Ráfaga. Vreau doar să înţelegi că încercări de genul celei din seara asta nu vor reuşi. Nimeni de aici nu te va ajuta să evadezi.

— N-aş fi aşa de sigură. Sheila îşi înălţă capul sfidătoare. Banii pot cumpăra un munte de loialitate.

Privirea lui de obsidian se îngustă.

— Eşti foarte pripită, *señora*. Vorbeşti fără să gândeşti. Voi afla de orice încercare pe care o vei face. Dacă insişti... Lăsă ameninţarea nerostită în aerul deja încărcat. N-aş vrea să-ţi interzic micile libertăţi pe care le ai acum.

— Libertăţi ? Ce libertăţi ? Sheila păşi supărată spre el. Sunt prizonieră aici împotriva voinţei mele.

Ráfaga rămase neclintit de mânia ei.

— Ţi-am permis libertate în această casă şi alte libertăţi în afara ei, sub supraveghere. Ai prefera să fii ţinută închisă în camera ta ?

— N-ai să-ndrăzneşti, şopti Sheila, tremurând sub violenţa emoţiilor.

— Poate-o voi face — o înfruntă el calm, cu expresia dură şi necruţătoare — dacă limba ta ascuţită se dovedeşte a fi o pacoste prea mare.

Nu se gândi o clipă la ce face. Mâna ei plecă spre trăsăturile lui reci, de patrician, ghidată doar de instinct. Fu prinsă în aer de degetele de fier. Reflexul îi ridică mâna stângă, pentru a duce la bun sfârşit ceea ce începuse dreapta. Fu şi ea prinsă ca în menghină, înainte de a-şi atinge ţinta.

— Dă-mi drumul. Sheila refuza să se zbată, lăsându-l să-i ţină mâinile în faţă, ca încătuşate de strângerea lui.

Ráfaga o privi crunt înainte de a-şi muta atenţia spre Laredo.

— Poţi să pleci, îi spuse. Cred că sărbătorirea *señorei* s-a terminat.

La sunetul paşilor supuşi, Sheila întoarse capul, văzându-l pe Laredo ducându-se spre pelerina galbenă care atârna în cârligul de lângă uşă. O mânie disperată o năpădi la gândul că a fost lăsată singură cu Ráfaga.

— Nu pleca, Laredo, protestă, chemându-l înapoi. Nu poţi să mă laşi singură cu bestia... cu sadicul ăsta.

Ţipetele ei nu avură nici un rezultat. Laredo nu şovăi când se îmbrăcă şi ieşi.

— Ce putere ai asupra lui ? şuieră ea, încordându-şi încheieturile în strânsoarea lui.

— Îmi datorează viaţa, replică el, fără emoţie. Ţie nu-ţi datorează nimic.

— Şi cât timp vrei să-ţi plătească ? Toată viaţa ?

— Trebuie doar să-mi spună că vrea să plece şi e liber, o înfruntă Ráfaga. Stă pentru că aşa vrea. Îmi dă loialitatea lui din proprie voinţă. Poate pleca oricând — dar fără tine.

— Da, ai jurat că-l omori dacă încearcă. Gustul amar din gură i se transmise în voce cu aceeaşi virulenţă.

— A fost o promisiune — una pe care oricine de aici ştie că mi-o voi ţine. Mai bine urmează-mi sfatul, *señora*, şi nu mai încerca să convingi pe careva să te ajute să pleci de- aici. Nu cred că ţi-ar place să ai o viaţă pe conştiinţă. Pe neaşteptate, o eliberă şi plecă. Du-te în camera ta, señora Townsend.

Avu un impuls să-i sfideze ordinul. Dar rotindu-şi fusta, se răsuci şi plecă mândră spre camera ei.

Capitolul 12

Zgomotul tunetelor pătrundea în casă, în acord cu propria-i dispoziţie furtunoasă. Aprinzând lumânarea de lângă pat, camera păru şi mai mică.

O deranja faptul că mica libertate pe care o avusese fusese numai din voinţa lui Ráfaga. Prinse o reflectare a propriei imagini în oglindă şi se întoarse. Uitându-se la fusta de culoarea focului şi la bluza brodată pe care le purta, Sheila îşi aminti cum se bucurase când le-a primit, dar acum îi făcea rău numai să le privească.

I le dăduse Ráfaga. Deodată, nu mai putu să le suporte pe pielea ei. Le scoase şi apucă pătura pe care o avusese mai înainte.

Înfăşurând-o în jurul ei, culese hainele şi le prinse într-o legătură neglijentă. Cu capul sus, Sheila păşi în camera principală.

Ráfaga stătea în faţa focului, privind flăcările. Umbrele aruncate de foc îi accentuau unghiurile feţei.

Când intră Sheila, ridică încet capul. Ochii negri o priviră impasibili, observând pătura pe care o purta şi legătura din mână.

— Ce mai este acum ? o întrebă amabil, apoi continuă ironic. Ai găsit câteva insulte noi, acum, că ai descoperit că îţi înţeleg limba ?

— Poftim hainele amantei tale. Poţi să i le înapoiezi. Îi aruncă legătura la picioare. Aterizară pe jumătate în foc. Nu le vreau.

El le salvă din flăcările lacome şi le luă neglijent în mână.

— Mai devreme îţi plăceau.

— Mai devreme. Vocea îi tremura. Nu mi-am dat seama cât de mult urăsc tot ceea ce are o legătură cât de neînsemnată cu tine.

O sclipire prevestitoare de rău îi apăru în ochi. Cu încetineală deliberată se mişcă spre ea, făcând o pauză pentru a arunca hainele pe un scaun, apoi îşi urmă drumul. Intimidată, Sheila rămase neclintită.

— Dacă aşa simţi, şi pătura este a mea. O idee de satisfacţie îl răzbătea în voce. Dă-mi-o.

— Nu, se încruntă ea. Mâna i se încleştă instinctiv pe pătură, de parcă se aştepta ca el să i-o smulgă.

— Dar e a mea, sublinie Ráfaga. Dacă tot nu vrei să simţi pe piele ceva care-ţi aminteşte de mine, o vreau înapoi.

— Foarte bine. Sheila avea dificultăţi să respire normal. Mă schimb în hainele mele şi ţi-o aduc.

Până să se întoarcă, el spuse ferm :

— O vreau acum.

— Nu, se rugă ea, fiori de spaimă alergându-i prin corp.

— De ce nu ? argumentă el batjocoritor. Pentru că nu ai nimic pe sub ea ? Dar nuditatea ta îmi este familiară. Te-am văzut de mai multe ori goală. Îţi cunosc ţâşnirea sânilor rotunzi şi fermi, supleţea taliei şi felul în care coapsele tale sunt făcute să primească un bărbat.

Obrajii Sheilei se aprinseră în timp ce se întoarse să fugă, terorizată de situaţia provocată de nesăbuinţa ei. Mâna lui o apucă deasupra cotului, degetele lui săpând în carnea moale pentru a o răsuci. Pătura îi alunecă de pe umăr, ajutată de cealaltă mână a lui. Sheila de-abia reuşi să o ţină să nu cadă pe podea.

— Eu cunosc aceste lucruri pe care Laredo doar le bănuieşte.

Ráfaga o trase mai aproape de corpul lui musculos, vorbindu-i cu o voce joasă şi netedă ca mătasea, dar în spatele căreia Sheila simţi sălbăticia. Ţinându-şi pătura peste piept, avea doar un braţ liber pentru a-l împinge. Ar fi fost la fel de inutil şi cu două. Capul lui se plecă spre al ei şi Sheila încercă să-l evite. Gura lui îi urma linia suplă a gâtului, arzându-i pielea cu flacăra ei. Sheila ridică mâna spre conturul dur al bărbiei lui, încercând fără succes să-l împingă.

— De ce nu mă mângâi ca pe Laredo ? Respiraţia lui îi înţepa gâtul. Îi luă mâna şi i-o răsuci la spate, ridicând capul pentru a-şi lăsa privirea neagră să-i

ironizeze lupta zadarnică. Poate mă poţi convinge să-ţi dau drumul.

— Porcule ! Te urăsc ! ţipă Sheila.

Braţul de la spatele ei se încordă, gata să-i zdrobească pulpele pe muşchii rigizi ai coapselor lui. Arcuindu-se ca să evite contactul cu pieptul lui, sânii i se ridicară, sub răsuflarea agitată. Pătura alunecă, dându-i la iveală alte rotunjimi.

— Da, leoaica mea, mă urăşti. Răfaga zâmbi rece. Ai vrea să-mi scoţi ochii. Tot timpul te opui şi-mi ignori ordinele, chiar dacă ştii că tot le vei îndeplini. Ai fi dus-o mai bine dacă ai fi fost supusă şi cuminte, în loc să fii atât de hotărâtă să mă sfidezi.

— Dacă eram supusă şi cuminte, tu şi banda ta de ucigaşi m- aţi fi violat şi omorât atunci când l-aţi asasinat pe Brad, îi aminti Sheila într-o răbufnire sălbatică.

— Acum eşti la mila mea.

— Mila ? Tu nu ai nici o milă. Nici inimă ! spuse, încercând să se elibereze, dar el o ţinu cu uşurinţă.

Văzu cum i se încordează muşchii fălcilor şi ştiu că l-a provocat din nou. Îl acuzase că n-are milă şi Răfaga nu arătă nici un pic, strivindu-i buzele cu gura lui. Căzută într-un vârtej violent, îi ameţiră toate simţurile sub asalt. Cercul de oţel al braţelor lui nu permiteau plămânilor să mai respire în timp ce gura lui o înăbuşea pe a ei. Sheila era pe punctul de a-şi pierde cunoştinţa. Cu ultimele puteri, se lupta să nu cadă în vârtejul furiei lui.

Virilitatea lui agresivă o făcea să piardă contactul cu realitatea. Presiunea zdrobitoare a gurii lui deveni mai puţin puternică, dar mai persuasivă. Iar Sheila era prea confuză ca să mai reziste explorării limbii lui. Era pe jumtate conştientă că el nu-i mai strângea braţele. Mişcările aţâţătoare ale mâinilor pe şoldurile şi spatele ei, care o mulau mai aproape de tăria de granit a corpului lui erau porunci explozive, şi ea se lipi de el, cu voinţa paralizată.

Doar o şoaptă de protest ieşi din gâtul ei când o ridică în braţe, ca pe un copil. Gura lui menţinea sărutul distrugător, în timp ce o ducea spre coridor. O dorinţă insidioasă, animalică, creştea în ea şi Sheila nu era în stare s-o oprească. Îl ura disperat, în timp ce lua cunoştinţă de felul în care el stăpânea arta seducţiei. În comparaţie cu Răfaga, Brad fusese un biet amator.

O aşeză pe pat, dezvelind-o din pătură. Sheila se întinse instinctiv după ea, dar el o aruncă departe. Atunci, simţurile ei răvăşite realizară că nu era în patul ei. Nu era dormitorul ei.

Pentru un moment, Sheila fu prea şocată de descoperire ca să mai poată mişca. Trupul lui sări pe saltea înainte ca ea să-şi revină. Mâinile lui le găsiră instinctiv pe ale ei în semiobscuritate. Atingerea lor fermă o făcu pe Sheila să dea din picioare şi să zgârie ca o fiară. El râse, ferindu-şi braţele şi picioarele în timp ce o ţintuia de saltea.

— Ţipă cât vrei, leoaică mică, spuse Răfaga. Nimeni n-o să te audă pe furtuna asta. Şi chiar dac-ar auzi, tot n-ar veni.

Căldura gurii lui îi găsi catifeaua moale a gâtului. Sheila îşi înfipse degetele în pielea lui, simţind senzaţia excitantă a cărnii sfâşiindu-se sub unghiile ei, în timp ce-i zgâria umerii. În ciuda blestemului înfundat de durere, mâinile lui nu se clintiră.

Violenţa nebunească îi secase energia. Sheila se opri să-şi tragă răsuflarea. Imediat, el îi luă buzele întredeschise în stăpânire, dându-i capul pe spate. Mâinile lui îi cuprinseră sânii pentru a se bucura de fermitatea lor rotundă.

Sheila simţi cum i se întăresc sfârcurile sub atingerea lui şi ţipă în sinea ei la neputinţa de a-şi controla răspunsurile cărnii. Capul i se agita neputincios sub torentul de dorinţe care-i copleşeau trupul. Sentimentele acestea frivole de abandon îi erau străine şi totuşi era incapabilă să le stăpânească. Ele o stăpâneau, făcând-o să dorească voluptatea posesiunii lui. Senzaţiile se intensificară când gura lui îi parcurse gâtul, spre sâni. Atingerea gurii lui pe sfârc îi smulse un geamăt de plăcere de pe buze.

Nu era nici o grabă în pasiunea tandră a mângâierii lui, dar focul mocnit din pieptul ei se făcea din ce în ce mai fierbinte. Mâinile lui neliniştite descoperiră locuri intime, secrete, atingând, incitând şi eliberându-i toate inhibiţiile şi temerile.

Mirosul bărbătesc impetuos era un stimulent erotic, excitând-o. Oricât ar fi vrut, nu putea fi indiferentă sub atingerea lui. Era ca o frunză, răsucindu-se în vânt. Îşi pierduse deja virginitatea sub barbaria lui Brad. Acum îşi pierdea cu repeziciune autocontrolul sub stăpânirea senzuală a lui Răfaga.

Simţi în palme muşchii goi, vălurigi ai umerilor lui şi umezeala caldă a sângelui, acolo unde-i zgâriase pielea. Dar acum, degetele ei nu mai vroiau să-i rănească ; în schimb se bucurau, aproape, simţind carnea lui tare.

Cu o răbufnire de voinţă, Sheila îi împinse umerii, forţându-l pe Răfaga să-şi ridice capul şi să înceteze joaca dementială cu sânii ei. Mai puternic, îşi înclină capul spre buzele ei, dar ea îl evită.

— Ce mai aştepţi ? murmură Sheila, disperată. De ce nu mă violezi, să terminăm odată ?

— Dar asta ar fi prea rapid, leoaica mea, replică el. Vreau să prelungesc momentul, tortura.

Îi simţi răsuflarea pe obraz, înainte ca gura lui să i-o acopere pe a ei într-o căutare flămândă. Şi era tortură, o dulce tortură. Durerea din coapse făcea ca fiecare fibră a Sheilei să strige nevoia posesiunii. În mângâieri tremurătoare, mâinile îi rătăciră pe spatele şi şoldurile lui. Trupul ei se zvârcolea în agonia pasiunii.

Dar mai trecu câtva timp până ce întreaga greutate a corpului lui suplu se lăsă pe al ei. Pulsul lui bătea sălbatic şi fierbinte, la întrecere cu inima ei. Pielea lui

era arzătoare şi căldura părea să-i topească împreună. Sheila îi simţi duritatea masculină şi îşi dădu seama că nevoia lui era la fel de imperioasă ca a ei. Un suspin de plăcere îi ieşi de pe buze când picioarele lui se strecurară intim între ale ei, despărţindu-i-le. Mai era doar un moment până la împlinire şi o undă de extaz o făcu să se cutremure din tot corpul. Când veni, Sheila se simţi învăluită într-o pâclă de senzaţii, catifelată, ameţitoare. Fiorii alternau cu uimirea entuziastă, până căzu istovită, copleşită şi însingurată.

Vârtejul de emoţii noi, stranii, se risipi, lăsând-o pe Sheila ameţită de posesiunea lui senzuală. Treptat se limpezi şi o cotropiră ruşinea şi dezgustul de sine, că a putut găsi plăcere în braţele lui.

Răfaga se mişcă ; umărul frecându-i-se de braţul ei. Un fior de luciditate dansa peste pielea ei. Strânse buzele la răspunsul involuntar al corpului, mânioasă că a fost incapabilă să îl controleze. Sheila trebuia să scape de atingerea lui. Dându-şi picioarele peste marginea patului strâmt, dădu să se ridice, dar mâna lui îi prinse braţul, imobilizând-o.

— Unde te duci ?

— În camera mea, răspunse indispusă.

— De ce ? întrebă Răfaga, acum detaşat şi impersonal.

— Am avut impresia că toate târfele care-ţi ţin companie te lasă să dormi singur, îi răspunse caustic, fără să admită că avea nevoie de timp ca să-şi recapete controlul simţurilor şi să uite de satisfacţia nefirească pe care-o simţise.

— Te referi la Elena ?

— Dar la cine ? izbucni Sheila. Ochii lui cu adâncimi de nepătruns erau imuni la ura din privirea ei. Crezi că nu vă auzeam din camera mea ? Acele sunete dezgustătoare ? Cum îţi şoptea „ noapte bună" când pleca ?

— Dacă găseai totul atât de dezgustător, n-ar fi trebuit să asculţi, o înţepă Răfaga.

— N-aveam de ales, cu doi câini în călduri în camera de alături. El o trase alături, forţând-o să stea întinsă pe saltea. Sheila renunţă la luptă, alegând o opoziţie rigidă la atingerea lui.

— Aranjamentele noastre erau convenabile pentru mine şi Elena, chiar dacă nu-ţi plăceau ţie.

— Ce mi-ar plăcea mie, îşi potrivi Sheila tonul îngheţat după al lui, ar fi să nu dorm cu tine în pat.

— Asta-i regretabil, spuse el arogant.

— De ce ? se înfurie ea. Elena nu dormea cu tine. De ce trebuie să mă obligi pe mine s-o fac ?

— Situaţia nu este aceeaşi. Elena dorea să se ducă acasă, la familia şi la soţul ei. Pe tine nu te aşteaptă altceva în afară de un pat gol.

Sheila îşi întoarse faţa spre el.

— Poftim ? Soţul ei ? Dezgustul îi încreţi buzele. Vrei să spui că e măritată şi vine aici... la tine ?

Jarul privirii lui îi parcurse dispreţuitor faţa.

— Ce repede condamni pe alţii, fără să cunoşti situaţia. César, soţul Elenei este paralizat. Este un fel de mort-viu, nu mai e cu mintea pe lumea asta. E aşa de patru ani, lăsând-o pe Elena doar cu amintirea lui şi cu copiii. E tânără şi are necesităţile fizice ale unei femei normale. Deşi dorea dragostea unui bărbat, nu vroia să-şi părăsească soţul. Eu aveam nevoie de o femeie, dar nu de o soţie. Aşa că am ajuns la o înţelegere reciproc avantajoasă.

— Nu contează cum o deghizezi sau ce motive ai avut, ea tot amanta ta rămâne, şi tot măritată, replică Sheila.

Mâna lui îi lunecă pe gât. Rămase uşoară, pe curba sensibilă şi graţioasă ; o atingere aproape ca o mângâiere.

— Crezi că e ipocrită pentru că stă cu soţul ei şi caută satisfacţie fizică de la mine, nu ? Dar tu, care tot vorbeşti de asasinat şi n-ai vărsat o lacrimă pentru soţul tău ?

— Nu ştii ce simt eu, se apără Sheila.

— Când stau întins în pat şi eu pot auzi sunetele din cealaltă cameră, îi spuse zeflemitor. Nu te-am auzit nici măcar o singură dată plângând pentru el sau pentru tine.

— Dacă aş fi plâns, se schimba ceva ? întrebă amar. Pentru nimic în lume, Sheila nu voia să admită în faţa lui Ráfaga că nu simţea nimic în legătură cu pierdea soţului ei. Ţi-ar părea rău de mine ? Mă îndo-

iesc. Răspunse sigură la întrebare. N-ai nici un fel de milă. Nici nu cunoşti înţelesul acestui cuvânt. Poate că nu plâng acolo unde ai putea auzi sau vedea, pentru că nu vreau să ai tu de ce- ţi bate joc.

— Poate că nu plângi pentru că nu te-a iubit, sau nu l-ai iubit, contracară Ráfaga.

Sheila trase aer în piept, înţelegând cât de amănunţit controla el tot ce se petrecea în ascunzişul din canion. Doar o singură persoană i-ar fi putut da informaţia.

— Ţi-a raportat Laredo, spuse acuzator.

— E adevărat ? insistă el. Vorbeşte-mi despre el. Vreau să ştiu.

Încăpăţânată, ezită, nevrând să se supună, dar ştia că el îi putea forţa răspunsul, într-un fel sau altul. Aşa că îi dădu unul menit să rănească.

— Nu e prea mult de spus, spuse încet. Tu şi cu el aţi fi făcut un cuplu remarcabil. Sunteţi foarte asemănători. Şi Brad era interesat de banii mei. Şi el m-a luat pentru că eram disponibilă şi credea că are dreptul să mă folosească pentru a-şi satisface poftele.

— Ai fost virgină când te-a luat. Era mai mult o afirmaţie, decât o întrebare.

Mâna lui se mişca spre faţa ei, degetul lui mare desenând conturul buzelor ei. Nervii Shelei vibrară la apropierea lui, cum stătea lângă ea, gol, atât de viril şi puternic.

— Am fost ? murmură ea, incapabilă să mintă convingător, când ştia că el îi putea simţi orice schimbare în bătaia inimii.

— Ai spus că erai în luna de miere când te-am luat noi. Şi eu aş putea spune că nimeni nu te-a învăţat să iubeşti. În noaptea asta ai fost surprinsă şi speriată de plăcerile pe care le poate simţi o femeie. Dar este destul de natural, mică leoaică. Poate că pe măsură ce vei ajunge să înveţi asta, o vei înţelege şi pe Elena, murmură Ráfaga.

Vei ajunge să înveţi asta : cuvintele îi dădeau fiori pe şira spinării. Ochii cu stropi de aur se măriră, amestecând teama cu mânia în timp ce îl privea.

— Ce vrei să spui ? întrebă Sheila încercând să ţină panica departe de vocea ei. Sper că nu intenţionezi să mă înveţi ?

— Cred că vei învăţa repede, spuse cu o privire de cunoscător. Un fulger despică întunericul camerei, iluminând conturul aspru, ferm al feţei lui.

— Chiar dacă sunt prizoniera ta, nu-ţi voi deveni amantă, afirmă hotărâtă, dacă la asta te gândeşti.

— Poate nu de bună voie.

Încercă să-i alunge mâna care-i mângâia faţa, dar atingerea blândă-se transformă în oţel.

— Lasă-mă-n pace. Nu te-ai apropiat niciodată de mine, tot timpul ăsta. De ce acum ? întrebă ea.

— Este natural pentru un bărbat să dorească o femeie frumoasă şi atrăgătoare ca tine. Când mi-ai

provocat mânia în seara asta, n-am mai văzut nici un motiv să-mi interzic ceea ce vreau, replică Ráfaga pe un ton neutru. Nu-ţi pare rău pentru propunerea pe care i-ai făcut-o lui Laredo în faţa mea ?

— Nu te cred, murmură Sheila rece. E un lucru pe care l-am aflat de când stau închisă în casa asta cu tine. Nu te laşi purtat de emoţii şi nici de mânie sau dorinţă.

Râsul său la afirmaţia ei era uşor forţat.

— Ai capul frumos, dar nu şi gol, nu-i aşa, *señora* ? Degetele lui îi răsuceau şuviţele de lângă ureche. Îţi găsesc frumuseţea tentantă. Poate şi alţii simt la fel. Dacă le-o oferi, împreună cu bani, poate nu vor fi capabili să reziste. Mâine dimineaţă vor afla că eşti femeia mea. De-acum, nimeni nu te va mai ajuta sau nu va mai îndrăzni să se apropie de tine, încheie Ráfaga satisfăcut.

— La dracu. Dezamăgirea îi umplea vocea, făcându-i blestemul să sune mai mult ca un suspin de disperare. Explicaţia aceasta era credibilă.

Cuvinte mai dureroase, mai amare îi stăteau pe vârful limbii, dar capul îi fusese deja ridicat pentru a întâlni gura lui. Sheila rezistă încordându-se. Gura lui îi deschise buzele într-o serie de sărutări lungi, ameţitoare. Ar fi fost capabilă să rămână impasibilă şi indiferentă dacă el ar fi fost brutal, ca înainte, dar această seducţie leneşă, ameţitoare, o hipnotiza.

Carnea ei se lăsă, din proprie voinţă, mulată pe contururile lui barbăteşti. Sheila capitulă în faţa inevitabilului, flăcări sălbatice alergându-i prin sânge. Ceaţa catifelată o cuprinse din nou.

Târziu, mult mai târziu, Ráfaga trase pătura peste amândoi şi-i spuse Sheilei să doarmă. O parte a minţii ei încercă să se opună, să-i repete că nu vrea să doarmă în patul lui. Dar trupul îi era cuprins de o epuizare voluptuoasă. Nu obiectă nici măcar când el îşi puse posesiv un braţ peste pieptul ei.

De-abia aţipise când un val de ocări spaniole o trezi. Rămânând întinsă în pat, Sheila nu putea să-şi amintească unde se afla sau care e cauza căldurii pe care o simţea pe spate, şolduri şi picioare. O greutate se ridică de pe talia ei, cu ea plecând şi o căldură delicioasă.

Încă adormită, se întoarse să caute sursa. Ochii i se deschiseră brusc când auzi vocea lui Ráfaga în apropiere. Îi trecu orice urmă de somn, toate simţurile îi intrară în alertă şi mintea i se limpezi.

Elena stătea în picioare, la câţiva paşi. Ochii negri păreau ochii unui animal rănit, înnebunit de durere. Faţa ei arămie devenise ca de ceară văzându-l pe Ráfaga în pat lângă Sheila. Ceea ce-i spusese Ráfaga în spaniolă n-o potolise deloc. Vocea îi era ascuţită când îi răspunse, tonul de o furie amară şi acuzator.

Sheila îşi trase pătura mai strâns în jurul goliciunii, dezgustată de scena de gelozie jucată de Elena. De

ce nu se trezise noaptea să plece în camera ei? Răspunsul era evident. Fusese epuizată fizic de dragostea virilă a lui Ráfaga şi complet zăpăcită de propria ei reacţie.

Ultimul lucru pe care-l dorea era să se lase târâtă într-o dispută cu Elena pentru Ráfaga. Putea să şi-l păstreze, ea era bucuroasă să renunţe la orice pretenţie pe care Elena şi-ar fi închipuit că o are. Cel mai rapid mod de a demonstra asta era, desigur, să părăsească patul şi să se retragă în camera ei.

— Stai unde te afli. Ráfaga lăsă o mână poruncitoare pe braţul ei, de parcă i-ar fi citit gândurile.

— Ea te vrea, şi eu, cu siguranţă, nu, şuieră Sheila.

— Nu contează ce vrea una sau cealaltă, răspunse el tăios. Aşa trebuie să rămână.

Probabil că îi spusese cam acelaşi lucru şi Elenei, pentru că următoarele ei cuvinte dezlănţuiră o altă furtună. Pe Ráfaga nu părea să-l mişte durerea mânioasă a Elenei. Trăsăturile lui bronzate erau mascate de indiferenţă.

„Brută fără inimă şi fără bun simţ", gândi din nou Sheila.

O a treia voce în spaniolă din camera mare a colibei o întrerupse pe Elena. Inima Sheilei se opri când Laredo apăru în cadrul uşii. El se opri scurt, expresia pe jumătate amuzată de pe faţă ştergându-i-se la vederea Sheilei, întinsă în patul îngust.

Toată culoarea îi fugi de pe față, apoi reveni pentru a deveni roșie ca focul. Nimic din claritatea ochilor albaștri nu arăta ce gândește, dar Sheila se simți ca un gândac și-și dori să se poată ascunde în vreo crăpătură întunecoasă. Senzația se accentuă amintindu-și felul cum își pierduse mințile la mângâierile lui Ráfaga.

Elena se întoarse spre Laredo, cerându-i, evident, să intervină în favoarea ei. Laredo își scutură capul într-un refuz hotărât și dădu să plece, nevrând să se implice în afacerile triunghiului.

— Nu-i nevoie să ieși, Laredo, spuse Ráfaga. Elena va pleca. La auzul sentinței, Elena îi trimise o privire rece și mândră și-i răspunse cu o voce joasă, strict controlată. Ráfaga nu-i mai replică nimic. Cu fața lipsită de expresie, Elena se răsuci umilită pe călcâie și plecă.

Netulburat, Ráfaga aruncă pătura și sări în picioare. Sheila reuși să rămână acoperită, cum ținea pătura strânsă la piept. Își îndepărtă ochii de la nuditatea lui, în timp ce el își trăgea pantalonii aruncați pe podea. Un val proaspăt de rușine îi pătă obrajii. Accidental întâlni privirea lui Laredo.

— Te-am rugat să nu mă lași singură aseară, spuse Sheila acuzator. Se propti într-un cot cu o atitudine sfidătoare. Bănuiesc că n-are nici o importanță pentru tine faptul că m-a violat după ce-ai plecat. La urma urmei, e șeful tău, zeul tău. Ascuțimea limbii încerca să-i mascheze rușinea.

Laredo o privi tăcut. Pătura o învelea strâns, lăsând afară doar brațele și umerii goi. Părul blond închis îi cădea în cascadă, ca aurul topit, peste un umăr. Ochii de pisică îi luceau mândri.

— Nu-l condamna pe el pentru ce ai provocat singură, îi spuse fără ocolișuri. N-a fost viol. Sheila trase aer în piept ; cuvinte supărate de protest țâșnind de pe buze, dar nu avu șansa să le pronunțe. Nu nega că, aseară, erai ca o pisică în călduri.

Privirea ei alunecă pe sângele coagulat de pe umerii lui Ráfaga și liniile roșii, lungi, unde-l zgâriase.

— Așa ai de gând să-ți explici semnele de pe umeri ?

Ráfaga o ignoră, ca și cum semnele de pe umeri erau atât de banale că nu meritau o explicație.

— Ar trebui să îți cureți rănile astea, observă Laredo.

Calm, Ráfaga turnă apă în ibric în ligheanul de pe măsuța de toaletă și umezi o cârpă.

— Sheila le-a făcut. Ea o să le curețe.

— La dracu' am să le curăț, țipă furioasă. Sper să faci o septicemie și să crăpi.

— Vezi ce însetată de sânge e ? îi spuse Ráfaga lui Laredo, batjocoritor. Se duse spre pat cu un licăr aspru în ochi. Dar îmi vei curăță rănile, leoaica mea.

— Nici gând, declară Sheila. Dacă vrei să ți le curețe cineva, n-ai decât să-l pui pe Laredo sau pe altcineva s-o facă, pentru că eu n-o voi face.

— O vei face. Aplecându-se înainte, degetele lui se prinseră de încheieturi, înfingându-se în oasele subțiri. Pătura alunecă periculos de jos. Cu o mână imobilizată și cu cealaltă ținând pătura, Sheila realiză că se afla într-o poziție precară. Prinse în ochii lui o sclipire malițioasă, jucăușă.

Sheila știa că el n-o să stea mult pe gânduri ca să o scoată din învelișul protector al păturii, dându-i la iveală nuditatea în fața lui Laredo, dacă ea continua să se încăpățâneze.

— Bine, e-n regulă, se dădu bătută Sheila. Dar nu pot face nimic dacă mă strângi așa de braț. Va trebui să-i dai drumul, dacă nu intenționezi cumva să-l rupi.

El râse moale, cu o satisfacție arogantă și-i eliberă brațul. Înfășurându-se bine în pătură, Sheila se întinse spre locul în care stătea el în picioare. Când îi oferi cârpa udă, i-o smulse din mână. Gura lui se încreți și se așeză pe marginea patului, oferindu-i fiecare umăr.

În genunchi, cu pătura pe lângă ea, Sheila rămase cu privirea ațintită la desimea părului negru ca abanosul și pielea bronzată care-i acoperea mușchii umerilor și spatelui. Dacă ar fi avut în locul cârpei un cuțit, i l-ar fi implântat în spinare, până-n prăsele.

— Zgârieturile, *señora*. Vocea lui leneșă îi aminti Sheilei de ceea ce are de făcut, în timp ce avea impresia că îi citea gândurile.

Atingerea ei fu deliberat brutală când începu să-i șteargă sângele uscat de pe carnea tare. Îi simți

mușchii încordându-se la asprimea ei, dar Ráfaga nici nu se clinti, nu scoase nici cel mai mic sunet care să arate că îi provoca dureri. Controlul lui nu era mai prejos decât cruzimea atingerii ei.

Când fu rândul zgârieturilor paralele, Sheila descoperi că erau mai rele decât crezuse. Nu rănise doar pielea. Unghiile ei săpaseră adânc în carne. Rănile păreau inflamate și extrem de dureroase. Privirea ei alunecă spre Laredo care-i urmărea lucrul. Expresia de pe fața lui îi dădea dreptate să considere rănile periculoase.

— Aveți pe-aici niște alcool, ca să le dezinfectăm? întrebă Sheila, nelăsând nici o emoție să-i răzbată în voce.

Își spuse că nu-i pasă că l-a rănit pe Ráfaga. O merita cu vârf și-ndesat. Dar, totuși simțea o undă de compasiune și se consola gândindu-se că, ea cel puțin, nu era la fel de barbară ca răpitorii ei.

Laredo încuviință.

— Îl aduc imediat. Peste câteva secunde se întoarse cu o sticlă aproape plină.

Scoțându-i dopul, i-o înmână Sheilei și-i luă cârpa udă. Ea ezită uitându-se la liniile dăltuite din fața lui Ráfaga și la aroganța patriciană a profilului său.

— O să doară.

— Probabil că o să-i aplici în picături, ca să prelungești tortura, îi spuse el zeflemitor.

Compătimirea îi dispăru ca prin farmec. Fără nici un avetisment Sheila răsturnă sticla, umplându-i zgârieturile cu alcool, dar nu simţi nici o satisfacţie când ei tresări de usturime. Imediat, Ráfaga se sculă şi se duse spre dulap să ia o cămaşă. Sheila se întrebă dacă n-ar fi necesar un bandaj pe rană, dar nu era ea cea care să sugereze asta. Fără un cuvânt, îi înapoie sticla lui Laredo.

— Ai învăţat să găteşti, *señora* ? Protejându-şi umerii, Ráfaga îşi puse cămaşa, aruncându-i o privire indiferentă.

— Nu. Nu mâncarea *lor* cu ingredientele *lor* dubioase, îşi spuse Sheila. Presupun că va trebui să vă descurcaţi singuri la micul dejun sau să flămânziţi până la prânz. Nervii Elenei probabil că se vor potoli până atunci, remarcă Sheila rece.

— Elena nu se mai întoarce, o informă Ráfaga şi se întoarse spre Laredo. Arajează cu soţia lui Juan să vină zilnic să gătească. Spune-i că poate veni după ce îşi hrăneşte familia, şi dacă vrea poate să-l ia şi pe cel mic cu ea. Un zâmbet uşor îi apăru pe buze când se uită la Laredo. Juan a zis întotdeauna că e cea mai grozăvă bucătăreasă din Chihuahua... Vom vedea, nu ?

Laredo îi aprobă cu un zâmbet uşor şi plecă să îndeplinească ordinul. Când uşa din faţă se închise, Ráfaga îşi întoarse atenţia la Sheila.

— Îţi muţi lucrurile în camera asta, îi spuse, băgându-şi cămaşa în pantaloni. De-acum dormi aici.

— Chiar aşa ? Încercă ea, fără vreo speranţă că el s-ar putea răzgândi.

Cutele din fiecare parte a gurii lui se adânciră, ironic, dar nu-i răspunse şi ieşi din cameră, ca şi cum ar fi simţit că prin protestul ei nu vroia decât să-şi salveze mândria. Sau ce mai rămăsese din ea.

Capitolul 13

După cele întâmplate, Sheila se aştepta ca Ráfaga să-şi retragă permisiunea pentru plimbările zilnice cu Laredo, nemaiavând încredere să-i lase singuri. Dar, spre surpriza ei, el sugeră să le continue.

Acum, plimbându-se pe pajiştea verde unde păşteau caii, Sheila îşi dori să fi refuzat. Tăcerea dintre ei era stânjenitoare. Sheila era conştientă, sau mai bine zis — în mod ruşinos conştientă de schimbarea statutului ei în casă.

— Pentru numele lui Dumnezeu, spune ceva, îl rugă încordată. Spune că-ţi pare rău sau că am meritat-o — spune *orice*.

— Nu e sfârşitul lumii, Sheila, o împăcă el blând.

Ea se opri.

— Crezi că e cazul să fiu încântat că Ráfaga a hotărât să-i fiu metresă ?

— Sheila, oftă Laredo cu o nuanţă de exasperare.

Ea porni din nou, rigidă.

— De ce nu vă duceţi să jefuiţi vreun alt nenorocit de automobilist şi să-i răpiţi nevasta ? Poate uită de mine.

— Nu jefuim şi nici nu răpim automobilişti.

— Oh, nu ? Sheila îl luă peste picior. Te rog să mă scuzi dacă te fac mincinos.

— Acela a fost un accident. Laredo privea supărat înainte. Lucrurile au scăpat de sub control, pur şi simplu. Cazurile de oameni jefuiţi şi omorâţi pe autostrăzi sunt la fel de frecvente în State ca şi în Mexic. Se întâmplă, dar rar.

— Într-adevăr ? Sheila era deliberat sceptică. Dacă nu faceţi rost de bani furând, atunci cu ce plătiţi mâncarea, îmbrăcămintea, muniţia şi tot restul ?

— Nu locuim tocmai în lux, evidenţie el. Şi trebui să ţii cont că în Mexic costul vieţii este considerabil mai redus decât în State, mai ales la lucrurile esenţiale — care sunt tot ce avem aici. O bună parte din hrana noastră este produsă chiar aici.

— Atunci ce faceţi cu banii pe care-i furaţi ? Se crede cumva Ráfaga vreun Robin Hood, şi-i dă săracilor ? Sau e ca Pancho Villa, cu lista lui de femei şi de bandiţi care-şi ascund fărădelegile sub deviza *„la revolución"* ?

— Ţi-am mai spus că noi nu furăm. Ochii îi deveniră nişte linii înguste, albastre. De câteva ori pe an, Ráfaga face un raid la vreo puşcărie. Poţi spune că e angajat pentru asta.

— Înţeleg. Sheila dădu rece din cap, amintindu-şi povestea lui Laredo despre cum se alăturase el grupului. Deci un grup de comando mercenar. Nu jefuiţi sau

furați. Doar descindeți în câteva închisori, omorâți ceva gardieni și strângeți taxa. Nu faceți ceva așa de urât cum e furatul.

— La dracu'. Ce-ai vrea să facem ? o întrebă Laredo enervat. Ar fi mai bine să ne ducem și să ne angajăm într-o fabrică ? Sau poate să muncim pe ogoare ? Toți cei de-aici suntem căutați de poliție. Nu pretind că tot ce facem e drept sau legal. Știu că eu am intrat, sau sunt pe cale să intru în propriul meu iad. Dar poate unii din copiii ăștia pe care-i creștem pe-aici vor avea altă șansă până să sfârșească la fel ca mine.

— Sunt sigură că motivele tale sunt foarte nobile, îi spuse ea pe un ton ironic.

— Nu dau doi bani pe ce crezi tu despre motivele mele. Trăsăturile i se înăspriră de mânie rece. Dar nu cred că ai dreptul să mă judeci pe mine, pe Ráfaga sau pe oricare altul de-aici. Încercăm doar să rămânem liberi și să ne descurcăm cum putem mai bine.

Sheila își dădu seama că discuția putea să degenereze. Dacă ar fi continuat să-l ia pe Laredo în derâdere, îl înstrăina complet. Mai avea încă șanse să-l poată convinge să evadeze împreună, în ciuda celor spuse de Ráfaga.

— Cum a ajuns Ráfaga să facă asta ? schimbă subtil subiectul, într-o direcție mai puțin personală. El ce-a făcut ?

— Nu știu.

— Nu se poate să nu știi câte ceva despre el, insistă Sheila. Are familie ? A fost orfan ? Unde a învățat să vorbească atât de bine englezește ? Spui că ești cu el de trei ani. În tot acet timp, trebuie să fi aflat ceva despre el.

Laredo clătină din cap a negație.

— Ráfaga nu răspunde la multe întrebări, mai ales despre trecut. L-am întrebat odată și mi-a spus că nu trăiește în ziua de ieri.

Sheila ezită, cu curiozitatea stârnită de aparenta lipsă de informații a lui Laredo. Hotărât lucru, Ráfaga era enigmatic, dar Laredo trebuia să știe ceva.

— Trebuie să fi auzit câteva istorii despre el — poate de la ceilalți.

— Am auzit o grămadă, încuviință el. Nu știu cât sunt de adevărate.

— De pildă ?

Era rândul lui Laredo să ezite.

— Unele spun că mama lui era amanta unui american bogat. Altele, că este fiul mai mic al unei familii mexicane de vază. Altă poveste spune că a trecut frontiera când era copil, pentru a locui la un unchi din Statele Unite, dându-se drept fiul unchiului peste câțiva ani. Făcu o pauză câteva minute plimbându-se agale. Și mai sunt povești care zic că a fost închis pentru participarea la niște acțiuni antiguvernamentale, sau pentru că a procurat arme, prin contrabandă, unor revoluționari. E clar că a comis vreo crimă. Toate po-

veştile au în comun faptul că are educaţie, ţinând cont de cât de fluent vorbeşte engleza. De asemenea, că ştie foarte bine amplasamentul închisorilor şi ce pot să facă ele dintr-un om care stă prea mult timp în ele.

— Tu pe care o crezi ?

— Pe niciuna. Laredo îşi justifică răspunsul. Îmi închipui că una dintre ele este probabil mai aproape de adevăr, dar numai Ráfaga ţi-ar putea spune care.

— Când ? întrebă ea amar. Când suntem singuri noaptea în pat ?

— Uite ce-i, Laredo se opri, luând-o pe Sheila de umeri şi întorcând-o spre el, În fond n-ai fost tratată prea rău. Puteai fi violată şi omorâtă, să-ţi fi rămas cadavrul lângă cel al soţului tău. Ai găsit o cale să scapi de asta. Ráfaga a fost cel care a intervenit pentru a nu-i lăsa pe ceilalţi să te violeze.

— N-a făcut-o ca să mă protejeze, întoarse ea. A făcut-o pentru că se temea că tatăl meu nu va mai plăti răscumpărarea dacă aş fi fost vătămată.

— Fii realistă, Sheila. Părinţii tăi ar plăti suma indiferent în ce stare te-ai afla. Eu ştiu asta... Şi Ráfaga la fel. La drept vorbind, puteai fi violată şi ucisă dar noi tot mai avem şanse să luăm banii.

Pălind, Sheila îşi dădu seama că putea să fie adevărat. Încă se mai putea întâmpla. Era ciudat să descopere că persoana care-i schimbase soarta fusese Ráfaga. Dar Laredo mai avea ceva de spus :

— Ai avut noroc să ai atâta libertate. Sigur, e cineva întotdeauna cu tine. Dar, sublinie el, ai fi putut fi închisă în camera ta, sau — făcu o pauză — puteai să stai legată tot timpul. Deci Ráfaga a hotărât că veţi împărţi patul de-acum înainte. Eşti al naibii de norocoasă că nu-i vreo matahală grasă şi disgraţioasă ca Juan. N-ai fost bătută sau înfometată. De fapt, ai fost al naibii de bine tratată — aproape ca o regină. Lucrurile puteau sta de mii de ori mai rău. Şi ar cam fi timpul să încetezi să-ţi plângi de milă şi să înţelegi asta.

Mâinile îi căzură de pe umerii ei, în lături. Laredo începu din nou să se plimbe prin cameră, privind drept înainte. Zguduită de prelegerea lui, Sheila intră în pas cu el, cu capul uşor plecat.

— Eşti o supravieţuitoare, Sheila, îi spuse Laredo pe un ton blând dar ferm. Nu sugerez să-ţi placă, doar să-ţi faci situaţia cât mai bună cu putinţă.

Situaţia pusă în lumina celor spuse de Laredo, semăna foarte mult a capitulare, dar Sheila nu era sigură ca era gata să admită aşa ceva. Dar trebuia să recunoască înţelepciunea celor spuse de Laredo.

— Mă voi mai gândi la asta, spuse.

Un ropot de copite o făcu pe Sheila să-şi întoarcă capul. Ţinuta dreaptă a călăreţului şi graţia în şa îl dădură de gol imediat pe Ráfaga. Calul lui murg se îndreptă spre ei. Cu o mişcare a frâului încetini calul care se opri apoi, mişcând din cap în faţa Sheilei.

Ráfaga îl salută scurt pe Laredo şi apoi întoarse intensitate neagră a privirii spre ea.

— N-ai vrea să faci o plimbare, *señora* ? Calul se foia nerăbdător sub el.

— Ba da, dar pe un cal al meu, spuse Sheila.

— Haide. Îi oferi un braţ, ca s-o ajute să urce în şa. O să găsim unul.

Ezitând, Sheila aruncă o privire lui Laredo. Expresia lui părea să spună : „ Nu uita ce ţi-am spus". Îi întinse mâna lui Ráfaga. Braţul lui bronzat îi încercui ferm antebraţul. Sheila simţi muşchii braţelor lui tari ca oţelul, încordându-se când o trase în şa în faţa lui.

Trecându-şi frâiele la loc în mâna stângă, întoarse calul, atingându-i uşor Sheilei trupul. Umerii ei se frecară de zidul pieptului lui, când calul sări nervos din cauza greutăţii suplimentare pe care o avea de dus, înainte de-a o rupe la fugă spre colibe. Coapsele lui musculare îi ardeau picioarele. Mirosul lui îi trezi simţurile, producând o recţie pur fizică şi incontrolabilă. Răsuflarea lui caldă îi agita puful din spatele gâtului.

— Eşti sigură că vrei să călăreşti singură ? îi vorbi lângă ureche.

— Sunt foarte sigură. Dar tremurul uşor din voce îi trăda starea de nelinişte, fiind conştientă că Ráfaga i-o sesizase.

Apropiindu-se de sătuc, Ráfaga lăsă calul la trap lejer. Era prima dată când Sheila vedea căsuţele de

aproape. Încercă să ignore contactul fizic cu el şi se uită interesată în jur.

— Ce discutaţi aşa înfocaţi tu şi Laredo, până să viu ?

— Complotam cum să evadăm, minţi pentru a-l irita.

— Glumeşti, *señora*. Râse amuzat şi o uşoară aroganţă din tonul lui arăta cât este de sigur că ţine situaţia sub control.

— *Señora* ? Nu crezi că astfel de formalităţi sunt deplasate în aceste circumstanţe ? încercă să-l ia peste picior.

Întorcându-se în şa pentru a-l privi în ochi, rece, Sheila îi găsi faţa, deconcertant de aproape. Privirea îi alunecă amuzată pe gura lui şi cutele feţei. Se întoarse repede înapoi, simţind alarma pulsului accelerat.

— Da, desigur, ai dreptate. După o scurtă pauză, adăugă : „Sheila". Ceva în felul cum îi pronunţase numele se adăugă la confuzia erotică a simţurilor ei. O mişcare uşoară aduse calul la pas, când ajunseră în dreptul primei colibe de chirpici. Călărind încet printre şirurile de colibe, mâna lui alunecă în jurul taliei ei, odihnindu-se pe goliciunea taliei ei, sub nodul bluzei. Muşchii ei se contractară la atingerea intimă, respiraţia devenindu-i întretăiată.

Îl detesta total pe Ráfaga în mintea ei, şi totuşi el avea această putere ciudată de-a-o stăpâni fizic. Nu trebuia decât s-o atingă, ca s-o facă să-l dorească. Era

conştientă de capetele care se întorceau să-i privească, bărbaţi şi femei. Unii înclinau din cap sau ridicau o mână pentru a-l saluta pe Ráfaga, cu respect evident în atitudinea lor. Chiar şi cei câţiva copii care se jucau pe lângă colibe, se opriră să se uite curioşi. Sheila ştia că părul blond şi pielea ei deschisă erau o privelişte neobişnuită, care dădea un contrast perfect alături de culoarea întunecată a lui Ráfaga.

Un câine le sări înainte lătrând şi repezindu-se spre copitele calului. Acesta nu-şi schimbă pasul de plimbare, deşi ciuli urechile la hărmălaia făcută de câine. În faţa unei case, un bărbat stătea pe un scaun, cu o pătură pusă peste picioare. Nu se clinti şi nici nu le aruncă vreo privire când ajunseră în dreptul lui. Sheila îşi aminti că Ráfaga îi spusese despre soţul Elenei că e invalid. Privirea îi fugi curioasă spre casă şi o găsi pe Elena stând în uşă, în umbră. Ura şi gelozia îi ardeau ochii, privind-o pe Sheila.

Trecuseră de casă şi se apropiau de micul ţarc, când Sheila realiză adevăratul motiv al geloziei Elenei. Nu era doar faptul că o văzuse călărind împreună cu Ráfaga. Era din cauza braţului posesiv care-i înconjura mijlocul.

Revelaţia aceasta, atrase imediat alta. Invitaţia lui Ráfaga la plimbare nu fusese făcută pentru că-i dorea compania ei, sau pentru a-i oferi o variaţie. El îşi punea în practică afirmaţia făcută cu o seară înainte :

„Mâine —spusese —toate lumea va şti că eşti femeia mea."

Zvonul despre schimbarea statutului ei se şi împrăştiase probabil printe membrii comunităţii şi Ráfaga îl confirma în mod oficial, plimbându-se cu ea prin centrul micii enclave.

Când Ráfaga opri calul în dreptul ţarcului cailor, Sheila îşi trecu imediat un picior peste şa, gata să sară. Era nerăbdătoare să scape de contactul stânjenitor cu el, care o deturnase temporar de la adevăratul scop al plimbării.

Dar braţul îi rămase neclintit pe talia ei, coborând-o pe pământ, deşi ştia că n-are nevoie de ajutorul lui. Porni bătoasă spre ţarc, unde caii se adunaseră să salute murgul lui Ráfaga.

— *Buenos días, señor Ráfaga. Hello, señora.*

Salutul în engleză o opri pe Sheila. Un mexican venea grăbit dinspre un adăpost. Trăsăturile lui foarte blânde aveau o expresie de respect sincer, fără a părea că vrea să-l linguşească pe Ráfaga. Îl mai văzuse înainte, de gardă în faţa uşii ei.

— Ce pot face pentru tine ? întrebă într-o engleză stricată.

— Vreau un cal înşeuat pentru *señora*, răspunse Ráfaga.

Mexicanul se uită la cei cinci cai adunaţi lângă gard.

— Care anume ? o întrebă pe Sheila, dar Ráfaga fu cel care răspunse.

— Surul cu stea.

Privirea Sheilei trecu peste cal, găsind surul cu o stea în frunte şi cu aspect placid. Nu găsi ceva deosebit la el, care să-i stârnească interesul.

— Surul ? Nu, nu, *señor*. Omul părea să împărtăşească opinia ei faţă de alegerea lui Ráfaga. *Roano*. Imediat traduse pentru Sheila : „Iapa e mai bună".

O iapă maronie stropită cu pete albe îşi întindea gâtul peste gardul ţarcului. Picioarele lungi, rasate trădau o oarecare descendenţă nobilă, chiar dacă îi lipsea graţia pe care o văzuse la caii din crescătoriile americane.

— Nu, nu iapa, refuză Ráfaga propunerea.

Încruntat, omul îi aruncă o privire năucită, ştiind că ei a ales cel mai bun cal din grup şi neînţelegând de ce Ráfaga îl prefera pe cel sur.

— Cred că se gândeşte, îi explică Sheila, să nu iau un cal care poate fugi prea repede cu mine, sau invers.

— Să fugă ? Oh, nu, *señor*, iapa este tare blândă. Fiul meu, Pablo, călăreşte pe ea tot timpul, insistă el.

O sprânceană neagră se arcui gânditoare spre Sheila. Ajungând la o concluzie, Ráfaga o comunică în spaniolă. Zâmbetul satisfăcut care curbă gura omului, îi dădu Sheilei de înţeles că totuşi va călări iapa.

— Nu ţi-e teamă că voi încerca să fug ? îl înţepă Sheila încet, ca să n-o audă decât Ráfaga.

El o studie cu ochi leneşi, întredeschişi.

— Te vei gândi la asta. Avea vocea voalată, dar dură, catifea peste oţel. Dar nu vei încerca.

Avea dreptate. Sheila n-ar fi încercat să fugă când era cu el. Ráfaga era mult prea nemilos. Era iritant felul în care părea să ştie tot timpul ce are ea în minte.

Înciudată, Sheila se întoarse şi se duse spre locul în care Juan înşeua iapa. Rămase lângă ea, mângâindu-i botul catifelat, conştientă că Ráfaga o privea, dar ignorându-l. El se rezemă neglijent de un gard, în spatele ei. Ceafa o furnica, în timp ce privirea lui se odihnea pe ea.

Sheila bătu iapa pe gât.

— Are un nume ?

— *Sí*. O chemă Arriba !

— Arrriba ! repetă Sheila şi iapa ciuli urechile.

— *Sí*. Mama ei era foarte bătrână. Foarte mult timp, iapa nu avea copii. Apoi a avut-o pe aceasta şi noi spunem când vine cineva : „Arriba ! Arriba !"[1] Deci noi o numim aşa, explică mexicanul cu un zâmbet larg, prietenos.

Când iapa fu înşeuată, Juan o ţinu ca să o lase pe Sheila să o încalece. Ráfaga fu cel care o ajută şi îi potrivi scările la o lungime confortabilă.

1 Soseşte ! — în spaniolă în original.

Sheila se trezi studiindu-i trăsăturile, atât de agresiv masculine şi de o frumuseţe atât de severă. De ce îl găsea atât de atrăgător ?

Iapa zvârli din cap, nerăbdătoare să plece, dar aşteptă docilă comanda ei. I-o dădu de-abia după ce Ráfaga fu şi el în şa, pe calul său. Călărind unul lângă celălalt, ocoliră sătucul. Întinderea pajiştii îi chema, terminată brusc în peretele abrupt al canionului. Cei doi cai se mişcară prin iarba înaltă, la pas.

— Unde mergem ? întoarse Sheila capul pentru a întâlni privirea lui Ráfaga.

Nu i-o întâlni. El privea balansul sânilor, ridicarea şi coborârea lor alternativă sub bluză. Imediat, Sheila trase frâul calului cu obrajii în flăcări. Ráfaga îşi opri şi el calul, privirea întunecată alunecându-i spre faţa ei.

— Nu fii stânjenită, îi spuse calm. Este o privelişte plăcută.

— M-ai invitat la o plimbare călare, îi aminti Sheila cu dispreţ rece, nu ca să-ţi suport privirile libidinoase.

În ochii lui apăru o scânteie răutăcioasă, dar nu făcu decât să dea din cap şi să-şi mâne calul.

— Ne vom duce până la capătul canionului, răspunse în sfârşit primei ei întrebări.

La atingerea frâului, iapa porni imediat, pentru a se alătura murgului.

— N-am putea ieşi din canion ? Sheila aruncă o privire spre trecătoarea prin care intrase cu zile în urmă.

Ráfaga clătină din cap negativ.

— Poate altădată.

Cu jumătate de promisiune, Sheila trebuia să fie mulţumită. Dar plimbarea călare îi dădea un gust aţâţător de libertate. Simţi plăcerea iepei de a alerga şi, poate, abilitatea ei de a depăşi murgul.

După ce străbătu toată pajiştea până la capătul cel mai îndepărtat al canionului, Rafaga îşi întoarse calul spre mica pădurice. Sub copaci, aerul era excesiv de umed de la ploaia recentă. Curând, Sheila simţi cum îi intră umezeala în bluză, sub duşurile minuscule ale crenguţelor îmbibate de apă pe care le atingeau în trecere.

Privind printre copaci, Sheila zări peretele din spate al unei colibe de chirpici. Era cea pe care o împărţise Elena cu Ráfaga. Plimbarea îi adusese aproape într-un cerc complet. În faţă, o sclipire argintie răzbătea printre frunze. După câteva secunde, ajunseseră la luminişul de lângă iaz şi-şi plimbară încet caii în jurul lui.

Sheila îşi scutură părul, lăsând briza să-i răcorească pielea.

— Iazul arată aşa de minunat, murmură fără să vrea.

— Ţi-ar plăcea să faci o baie după plimbare ? o întrebă Rafaga blând.

— Poftim ? Se uită absentă la el, până să-şi dea seama că vorbise tare. Da, mi-ar plăcea, răspunse iute.

Semnul lui de încuviinţare îi dădu permisiunea. Sheila se zbârli la atitudinea lui autocratică, dar el nu observă ; îşi îndemna deja calul înapoi.

Curând ieşeau din pădurice, chiar în dreptul ţarcului. Omul fugi din nou de sub adăpost ca să-i întâmpine.

— Aţi avut o plimbare plăcută ? întrebă, ţinând capul iepei când descălecă Sheila.

— Foarte plăcută, îl asigură Sheila, mângâind gâtul iepei. Arriba a fost o doamnă manierată.

— S-a purtat bine, nu ? zâmbi el. N-a vrut să fugă?

— Nu, a fost perfectă, îi întoarse zâmbetul.

— Îţi place, nu ?

— Îmi place foarte mult, râse Sheila.

— Atunci este a ta. Cu mâna ridicată îi arătă iapa. Ţi-o dau ţie.

— Nu poţi vorbi serios ! protestă Sheila. Se uită la Ráfaga, care stătea deoparte, privind cu amuzament distant. Doar n-ai de gând chiar să mi-o dai, nu-i aşa ?

— *Sí, sí,* insistă el. Arriba este a ta. Ţi-o dau ţie.

Năucită, Sheila îl privi din nou pe Ráfaga, neştiind ce să facă. Ochii lui sclipeau amuzaţi. Dădu aproape imperceptibil din cap. Sheila înţelese că era de presupus că ea trebuia să primească darul.

Cu un zâmbet confuz, Sheila acceptă.

— *Gracias.* Nu ştiu cum aş putea să-ţi mulţumesc. E o iapă atât de frumoasă.

— Dacă îţi place, e de ajuns, spuse el.

Sheila încă ezita, întrebându-se dacă se mai aştepta ceva de la ea. Calul era acum al ei. Ar fi trebuit să-l îngrijească ea ?

O mână se închise peste cotul ei.

— Trebuie să mergem, spuse Ráfaga, oferindu-i indirect un răspuns.

— Chiar vorbeşte serios cu cadoul ăsta ? întrebă când omul nu-i mai putea auzi.

— *Sí,* vorbeşte foarte serios. Cutele de lângă gură i se adâncirâ de parcă ar fi ascuns amuzamentul. Totuşi, ar fi surprins dacă ai lua-o în serios.

— Nu înţeleg. Sheila îşi scutură capul şi mai confuză.

— Este un gest de curtoazie, pentru a-şi arăta generozitatea, îi explică indulgent Ráfaga. I-ai fi rănit demnitatea dacă nu acceptai, dar pe de altă parte el se aşteaptă să ai tactul să laşi cadoul neluat, sau să-i dai în schimb unul de valoare egală.

— Înţeleg, murmură Sheila.

— Este un obicei al ţării mele, un fel de ospitalitate. Spunem : „ Casa mea este casa ta", şi suntem foarte sinceri, dar nu ne aşteptăm s-o iei şi s-o vinzi.

Sheila râse, privindu-l la timp ca să vadă cum un zâmbet uşor îi cuprinse linia dură a gurii. Pulsul i se accelerâ văzând cum surâsul îi schimbase trăsăturile aspre. Sheila îşi dădu seama cât de relaxată devenise cu el şi se încordă imediat trăgându-şi braţul din strânsoarea mâinii lui. Cum putea, oare, să-l găsească atât de fermecător ?

Capitolul 14

Cu prosopul şi săpunul luate de acasă, ajunseră la iaz. Sheila ştia că nu mai are nici un rost să-i ceară lui Ráfaga să se întoarcă în timp ce se dezbrăca, aşa că îi întoarse ea spatele dezbrăcându-se în grabă, ca să ajungă mai repede în apă, unde ochii lui nu-i mai puteau vedea goliciunea.

Un sunet îi atrase atenţia. Se uită peste umăr, ochii rotunjindu-i-se de uimire. Ráfaga era fără cizme şi cămaşă, cu bustul bronzat sclipind în lumina soarelui.

— Ce faci ? îl întrebă alarmată.

— Crezi că am de gând să fac baie îmbrăcat ?

Nemaiaşteptând răspunsul ei la întrebarea retorică, începu să-şi deschele pantalonii. Sheila întoarse iute capul, căldura furiei şi stânjenelii colorându-i obrajii. Timp de o secundă fu incapabilă să se mişte. Trebuia să se aştepte, îşi spuse. După noaptea trecută, trebuia să se aştepte la orice. Prosteşte, totuşi, nu o făcuse.

Se întinse după hainele care zăceau pe pământ, la picioarele ei.

— Faptul că m-ai obligat să mă culc în patul tău, nu însemnă că o să fac şi baie cu tine.

Până să poată face vreo mişcare, să-şi îmbrace hainele, braţe puternice o ridicau. Nuditatea şoldurilor ei fine simţi muşchii tari ai abdomenului şi sfârcurile i se afundară în norii întunecaţi de pe pieptul lui. Protestul ei înăbuşit nu fu luat în seamă şi el o ridică ferm în braţe. Sheila se uita la trăsăturile lui ferme.

— Lasă jos hainele, ordonă Ráfaga, dacă nu vrei să ţi se ude.

— Nu ştii cât de mult te dispreţuiesc ? şuieră Sheila.

— De-asta mă provoci tot timpul ? Sclipirea arogantă din ochii reci, negri, era batjocoritoare, aproape îndemnând-o să-l înfrunte.

N-avea nici un rost să se lupte cu el. Ráfaga ar fi dus-o pur şi simplu în apă, cu haine cu tot. Poate chiar asta îi plăcea ; să-i înfrângă rezistenţa, se gândi supărată. Dacă era aşa, de data aceasta îl va dezamăgi. Aruncă hainele, nerelaxându-se în braţele lui, dar nici zbătându-se. El o duse la iaz şi de-abia când apa îi acoperi mijlocul, îşi retrase braţele puternice de sub coapsele ei, lăsându-i picioarele să se sprijine pe fundul iazului.

Sheila simţi o nevoie copilărească să-i împroaşte cu apa rece trăsăturile patriciene, dar rezistă tentaţiei, ştiind că i-ar da doar motiv să se revanşeze.

Era mult mai scundă decât Ráfaga şi apa rece o învăluia până la sâni. Braţul de pe spatele ei se retrase şi mâna lui îi oferi săpunul. Îl privi încordată câteva

momente până-l luă, evitând cu grijă orice contact cu pielea lui.

Ráfaga se întoarse cu spatele la ea. Surprinsă, Sheila nu înţelesese reacţia neaşteptată. Îşi dăduse oare seama că a dat greş în încercarea lui de a o seduce în mijlocul naturii ? Nici o clipă nu-i trecu prin minte că el vroia doar să se spele şi nimic altceva.

— Spală-mă pe spate, comandă el fără ezitare.

Simţi că se clatină iar ochii ei aruncau pumnale în spinarea lui. Avea pe vârful limbii o replică tăioasă a ordinului. Îşi înfipse dinţii în buza de jos pentru a o reţine. Asta era ceea ce aştepta Ráfaga şi ştia că ar fi fost încântat s-o supună cu forţa. Înăbuşindu-şi ciuda, începu să-i săpunească metodic spatele. Clăbucul dădea netezime mătăsoasă cărnii lui tari. Devenea din ce în ce mai greu să-şi ţină simţurile sub control. Degetele ei sensibile simţiră uşoara încordare a bicepsului când mâinile ei se mişcară peste braţul lui stâng. Sheila cunoştea puterea braţelor şi mâinilor lui, puterea de a pedepsi şi de a face dragoste. Pe ultima n-o putea uita, cu urmele roşii de pe umerii lui care i-o aminteau.

Se mută la braţul lui drept pentru a evita vederea celei mai urâte răni pe care i-o provocase. Zgârieturile păreau nevindecate şi dureroase. Se întrebă, fără să vrea, dacă săpunul nu le făcea rău. Încercă să se convingă că asta spera, dar mintea îi era prea ocupată cu controlul simţurilor (din ce în ce mai active) pentru a fi capabilă să-şi ducă războinarea până la

capăt. Răsucindu-se în apă, Ráfaga îi prezenta pieptul pentru a-l spăla. Ţinuta lui semeaţă o făcu să se simtă ca o sclavă spălându-şi stăpânul. Frumseţea lui bărbătească şterse altă imagine din mintea ei. Privirea tot încerca să-i fugă sub nivelul apei, spre talia lui. Sheila tremură de efortul de a-şi ţine atenţia îndreptată pe părul creţ de pe pieptul lui.

Ráfaga îi luă bucata de săpun din mână.

— Este rândul meu. Vocea îi era moale — catifea, răguşit — mângâietoare.

Era complet lipsită de voinţă când mâinile lui îi atinseră umerii goi. Clăbucul întins pe pielea moale îi stimula erotic simţurile deja stârnite de virilitatea lui.

Când mâinile lui se rotunjiră peste sâni, Sheila simţi cum sfârcurile se întăresc în palmele lui. Atingerea mângâietoare a degetelor lui puternice îi aprinse un foc în coapse, o dorinţă înflăcărată de a cunoaşte deplinătatea posesiei lui. O mână lunecă de-a lungul spatelui ei suplu, sub linia apei, în timp ce cealaltă continua mângâierea senzuală a sânilor ei. Valuri uşoare o făcură pe Sheila să simtă că pluteşte spre el. Mâna lui alunecă mai departe, în jos, cuprinzând rotunjimea plină a feselor. Arcuindu- se spre el, Sheila simţi cât de mult era dorită. Cu o rămăşiţă de împotrivire îşi apăsă palmele pe pieptul lui. Gura lui se deschise peste buze, gustându-le dulceaţa. Era asurzită de bubuitul ca de tunet al inimii, sub stăpânirea sărutului. Totusi reuşi să-şi păstreze rezistenţa fragilă. În timp ce buzele i se dezli-

pină, la comanda limbii lui, își menținu corpul rigid sub atingerea lui. Sub palme îi simțea bătăile inimii și mușchii care-o puteau birui atât de ușor, dar n-o făceau.

— Nu strânge picioarele, Sheila, îi șopti răgușit peste buze.

Vorbise atât de lipsit de emoție, atât de detașat de orice altceva în afara propriei lui pasiuni, încât Sheila se simți datoare să obiecteze la ce-i cerea.

— Nu ! Protestul îi era înăbușit de presiunea crescândă a buzele bărbătești.

— Desfă-le, ordonă Ráfaga.

Brațul care-i încercuia spatele, întări comanda. Se supuse de bună voie și fu ridicată în sus pentru a-l primi în ea. Suspinul slab de plăcere fu oprit de limba lui exploatatoare. Apa dansa pe pielea ei dar era incapabilă să stingă focul pasiunii lor, care ardea acum într-o singură flacără. Degetele i se înfundară în desimea neagră a părului lui, când fiorii orgasmului îi zguduiră trupul. Era ca și cum te-ai scufunda în adâncuri pentru a te ridica din nou pe culmi noi, amețitoare.

Fără să-i pese, inconștientă de timp sau loc, Sheila îl lăsă s-o ducă spre sfere necunoscute de dorință. Renunțase să-l considere pe Ráfaga răpitorul nemilos. Nici nu visase vreodată că se va găsi într-o stare de abandon atât de complet, atât de nerăbdătoare să se ofere cu totul și să primească totul înapoi, înzecit.

Când reuși să-și revină, deschise ochii drogați de pasiune și-l văzu pe Ráfaga privind-o leneș. În mintea ei își dădu seama că el îi poseda trupul și sufletul și realiză fatalist că nimeni altul n-ar putea vreodată să exercite o asemenea putere asupra cărnii și spiritului ei.

Mișcându-și capul într-un protest tăcut, descoperi uimită că era întinsă pe iarbă. Nu-și amintea când a adus-o Ráfaga pe mal. O înfricoșă felul în care atingerea lui o făcea să uite de orice.

El stătea lungit alături, cu mâna odihnindu-i-se intim pe abdomenul ei. Sheila observă licărul ascuns de satisfacție din ochii negri. Îi amintea de o felină din junglă care tocmai se delectase cu o pradă aleasă și acum era sătulă.

— Te urăsc, izbucni slab, știind că nu era tocmai adevărat. Un fulger alb luminâ zâmbetul lui Ráfaga, în timp ce sărea în picioare.

— Ce bine-ar fi ca toți dușmanii mei să mă urască în felul ăsta, mai ales dacă ar arăta ca tine, râse învăluind-o cu privirea înainte de a pleca să se îmbrace.

Faptul că el îi găsise cuvintele amuzante o umplu de furie, dar și mai rău era că știa că îi dăduse motive puternice s-o ia peste picior. Cu buzele strânse, se îmbrăcă în grabă. Disperată, își jură că nu se va mai trăda vreodată, dar avea dubii că își va putea ține promisiunea.

Se auzi vocea lui Laredo strigându-l pe Ráfaga şi paşi grăbiţi care se apropiau. Întoarseră amândoi deodată capul şi-l văzură ivindu-se din umbra copacilor. Privirea lui Laredo o fixă un moment pe Sheila. Şiroaie de sudoare îi alunecau pe tâmple şi pe gât, scurse din părul auriu. Laredo ţinea două puşti în mână. Aruncă una lui Ráfaga, cu o scurtă explicaţie în spaniolă.

Cu reflexe fulgerătoare, Ráfaga prinse arma şi o trecu într-o mână, apucând-o cu cealaltă pe Sheila şi împingând-o înainte. Ea se împiedică, gata să cadă în genunchi dar Ráfaga o trase sus iute şi o grăbi pe potecă.

— Nu mă mai împinge ! protestă Sheila şi încercă să-şi scoată braţul din strânsoarea lui.

Pantofii îi rămaseră lângă iaz. Era imposibil să alerge pe terenul accidentat, cu mâna lui împingând-o înainte.

— Nu pot să alerg desculţă !

Nici unul din cei doi nu dădu atenţie protestelor ei. Un bărbat călare îi aştepta în faţa colibei, ţinând frâiele altor doi cai înşeuaţi.

— Juan ! Ráfaga îi dădu Sheilei un ultim brânci spre casă şi spre gardianul din faţa ei. Adăugă un ordin în spaniolă, evident o comandă pentru gardă, s-o supravegheze.

Pentru o secundă înspăimântătoare, numele Juan îi invocă imaginea ucigaşului lui Brad, respiraţia lui rău mirositoare, dinţii galbeni şi ochii libidinoşi. Când reuşi

să-şi capete echilibrul, Sheila oftă uşurată la vederea mexicanului liniştit, vag respectabil, care-i luase locul. Era omul de la ţarc. Îndepărtându-şi o şuviţă udă din colţul ochiului, privi peste umăr la cei trei călăreţi care dădeau pinteni cailor spre intrarea canionului. Se uită după ei, nedumerită şi curioasă.

— Ce se petrece ? Absentă, gândise cu voce tare.

— Nu fi îngrijorată, *señora*, o consolă el în engleză cu accent puternic.

— Ce s-a întâmplat ? Privi cum călăreţii încetineau apropiindu-se de trecătoare. Unde se duc ?

— *Soldados* — soldaţi, se corectă. Aproape de aici.

— Mă caută pe mine ? Sheila inspiră adânc, răsărindu-i o rază de speranţă.

— *Quien sabe ?* Cine ştie ? Omul clătină din cap. Noi aşteptăm.

— Da, aşteptăm, oftă nerăbdătoare. Ezitând, îi aruncă o privire. Te cheamă Juan ?

— *Sí, señora*, încuviinţă respectuos.

— Mai e un om numit Juan, nu-i aşa ? îl întrebă precaută.

— *Sí* — Juan Ortega. Ochii lui negri se lărgiră expresiv. El este *loco* — rău.

Mai erau câteva adjective mai tari, pe care le-ar fi folosit Sheila, dar preferă să tacă. În schimb, îşi concentră toate gândurile într-o rugă ca soldaţii să ajungă curând la intrarea canionului. Găsiseră maşina şi cada-

vrul lui Brad, decise ea. Poate că părinții ei înștiințară autoritățile când ea și Brad nu se mai întorseseră, și acum soldații veniră s-o caute.

O oră și ceva mai târziu, cei trei călăreți apărură la intrarea canionului, cu caii în trap lejer. Toate speranțele Sheilei se prăbușiră în țărână.

Își abandonă postul de observație și intră în casă. Rămase în camera ei când Laredo și Ráfaga intrară. Ráfaga supraveghease mutarea celor câteva lucrușoare ale ei în cameră lui, de dimineață.

După întoarcerea lui Ráfaga, mai veniră câțiva oameni în colibă. Întinsă pe pat, Sheila se uită în tavan, ascultând glasurile din camera principală. Când vorbea Ráfaga, îi recunoștea imediat timbrul jos al vocii. Închise ochii, încercând să se gândească la altceva în afară de el. Dar era inutil. Când fu gata cina, pregătită de nevasta lui Juan, Ráfaga o chemă pe Sheila din camera ei. Bărbații rămaseră, refuzând mâncarea, dar acceptând cafea de la Consuelo, Sheila putu doar să ciugulească, conștientă de faptul că bărbații o studiau. Simți săgețile pe care i le trimiteau ochii lui Ráfaga, dar nu-i întoarse nici una, ținându-și capul plecat în timp ce învârtea mâncarea în farfurie. S-ar fi retras în camera ei, dar Ráfaga îi ordonase să rămână.

Mândria aproape c-o făcuse să renunțe, dar Sheila își dăduse seama că el n-ar fi tolerat să fie sfidat în fața oamenilor săi. Tăcută, o ajută pe Consuelo să spele vasele și se așeză la loc, lângă Ráfaga. Se discuta

în mod evident ceva important, puteai vedea asta după fețele serioase ale tuturor. Din păcate, Sheila nu înțelegea un cuvânt. Ráfaga făcea note pe o hârtie gălbenă, dar erau tot în spaniolă. Se băuse și al doilea rând de cafele și luna era sus pe cerul nopții când întrunirea și oamenii plecară. Laredo fu ultimul, rămânând să vorbească singur cu Ráfaga câteva minute, apoi plecă și el salutând-o din cap pe Sheila. În timp ce Ráfaga revedea notițele, făcând adnotări pe margine, Sheila luă cănile de cafea de pe masă.

Apoi încercă să se strecoare pe furiș din cameră, dorind să fie în pat și eventual adormită când vine el. Dar fu oprită înainte să facă trei pași spre destinație.

— Unde te duci ?

— În dormitor. Unde altundeva ? se apără Sheila.

— Așteaptă, ordonă el. Termin în câteva minute.

— Sunt obosită și vreau să mă culc. Nu văd de ce-ar trebui să te aștept.

— N-aș vrea să te trezesc din somn mai târziu.

Își ieși din fire, intuind ce înseamnă răspunsul lui.

— Dumnezeule, gemu Sheila, o dată pe zi nu-i de ajuns pentru tine ? Trebuie să îndur din nou ?

Ráfaga se lăsă neglijent pe spate, în scaun. Privirea lui adumbrită întâini săgețile furiei din ochii ei strălucitori.

— Vino aici. Primul ei impuls fu să-l ignore și să iasă din cameră. Ráfaga interpretă cauza indeciziei ei de moment și repetă ordinul : Vino aici.

Degetele i se încleştară în pumni, unghiile înfingându-se în pielea sensibilă. Sheila veni lângă scaunul lui, sfidându-l în tăcere, chiar dacă se supusese ordinului. Mâna lui apucă un braţ ţinut rigid pe lângă corp şi o trase mai aproape de scaun.

— Îmi suporţi atingerea, deci ? spuse uşor batjocoritor.

— Da ! se răsti Sheila, dar pulsul deja i-o luase la fugă din cauza apropierii lui tulburătoare.

— Şi crezi că dacă facem dragoste o dată pe zi este suficient ?

Răfaga continua s-o ia peste picior, ochii lucindu-i enigmatic, cu trăsăturile dure şi inflexibile.

— E *prea* mult !

— Crezi că nu ţi-ar plăcea, hmmm ?

— Ştiu că nu mi-ar plăcea ! Deja simţurile ei făceau o minciună din afirmaţie.

Cu o răsucire a încheieturii, o aduse în dreptul scaunului, genunchii ei atingând o coapsă musculoasă. Sheila îşi impuse să ignore arsura atingerii lui. Strânsoarea încheieturii o sili să se îndoaie uşor pentru a micşora durerea.

Privirea lui coborî de pe faţă, pe sânii ei, oprindu-se pe mătasea care-i ascundea şi pe nodul care lega bluza. Mâna liberă i se ridică spre decolteul adânc. Sângele începu să-i alerge ca nebun în vene când degetele lui se strecurară sub bluză pentru a-i încon-

jura un sân, dând materialul deoparte pentru a-i lăsa la vedere rotunjimea delicată. Când gura lui atinse sfârcul, Sheila gemu, protest şi dorinţă. Închizând ochii, încercă să ignore felul în care el îi transforma sfârcul în piatră.

Era o tortură delicioasă să reziste la sărutatul aţâtător al sânului. Sheila reuşi să nu se prăbuşească sub valurile de dorinţă care-i ameţeau simţurile, până când mâna lui alunecă în jos, pe talie, pentru a se strecura între coapsele ei.

Genunchii i se muiară şi ştiu că e pierdută. Simţindu-se ca într-un vârtej de apă, Sheila se lăsă trasă în poala lui. Răfaga îi scoase hainele cu încetineală deliberată, înainte de a o duce în dormitor cu mâinile ei înnodate după gâtul lui şi buzele lipite de gura lui lacomă.

Era un ciclu care se repetă timp de două săptămâni cu variaţii de început, de loc sau de dialog. Sheila continua să încerce să-şi controleze simţurile, uneori reuşind să-şi ţină dorinţele în frâu pentru ceva timp, dar întotdeauna — inevitabilul, se părea — Răfaga obţinea răspunsul căutat. Fiecare repetare a scenei îmbunătăţea climatul finalului, lăsându-i Sheilei puţine lucruri de care se mai putea agăţa, în afara mândriei ei. Răfaga îi luase totul, puţin câte puţin. Viaţa ei

dinaintea venirii în canion îi părea atât de îndepărtată, de parcă nici n-ar fi existat. Adeseori Sheila se trezea în frigul nopții de munte, pe jumătate înghesuită în Răfaga, profitând de căldura trupului lui. În aceste momente încărcate de somn, părea atât de natural să stea întinsă lângă el. Era ca și cum nu dormise niciodată singură.

Sheila se foi neliniștită în pat, neplăcându-i gândurile care îi năpădiseră starea de semi-trezire. O mână îi atinse brațul. Se răsuci departe de ea, într-o încercare de a-și afirma mândria.

— Nu. Protestă la atingerea lui Răfaga și la cererea pe care credea că i-o face.

— N-am timp să-ți schimb „nu"-ul în „da" în dimineața asta. Vocea lui potolită, cu accent ușor, avea o notă de amuzament, trădându-i încrederea pe care o avea în puterea lui de seducție. Haide. Trebuie să te scoli și să te îmbraci.

Încruntându-se, Sheila deschise ochii. Flacăra lămpii arunca un cerc de lumină peste centrul camerei, dar prin perdeaua ferestrei putea să vadă că încă nu se făcuse ziuă. Contrariată, se uita la Răfaga, complet îmbrăcat, stând pe marginea patului și trăgându-și cizmele.

Asigurându-se că pătura îi acoperea goliciunea, Sheila se propti într-un cot.

— Nu s-a făcut încă dimineață.

Privirea lui flutură scurt spre ea.

— Se va face curând. Își trase și cealaltă cizmă. Consuelo pregătește micul dejun.

Sheila ascultă și auzi sunetele care confirmau că mai e cineva în casă.

— Dar de ce așa devreme ? insistă ea.

Răfaga sări în picioare și o privi.

— Plec în zori.

— Pleci ? Afirmația lui o luase prin surprindere. Se așeză în capul oaselor, trăgând pătura pe ea, ținând-o strâns peste piept. N-ai spus nimic aseară. Unde pleci? De ce ?

Gura i se curbă într-un amuzament cinic.

— „Unde pleci ? Ce ai de gând să faci ? Când vii înapoi ?" Răfaga îi maimuțări șuvoiul de întrebări. Parcă ești o nevastă cicălitoare. Nu știam că ești atât de preocupată de ce fac și unde mă duc.

Sheila își regretă imediat curiozitatea.

— Nu dau o ceapă degerată pe ce faci ! îi trânti și-și dădu jos picioarele din pat.

— Asta sună mai mult a leoaica mea ; râse ușor. Zgârie și scuipă atunci când nu îmi toarce în brațe.

Sheila își înfășură bine pătura împrejur, înainte de a se ridica să se ducă, înțepată, spre dulap. Luându-și bluza și pantalonii, îl auzi pe Răfaga în spatele ei :

— De ce insiști să te acoperi cu pătura ? Crezi că nu-i cunosc deja, fiecare părticică din trup ?

— Nu țin să defilez goală în fața ta. Sheila se încordă când mâinile lui i se lăsară pe umeri.

El îi dădu părul deoparte de lângă gât, pentru a lăsa căldura de foc a gurii să-i exploreze zona sensibilă. Sheila simţi cum se topeşte sub mângâierea lui tulburătoare, dar ştia prea bine că măsurile ei de apărare nu vor folosi la nimic dacă nu-l distrage rapid.

— Presupun că te duci să spargi vreo închisoare, să mai scoţi afară ceva criminali, îi spuse acuzator.

— De ce spui asta ? întrebă cu o voce aproape prea blândă.

— Laredo mi-a spus că te ocupi cu aşa ceva. Sheila se întrebă dacă nu cumva ea n-ar fi trebuit să afle asta. Bănuiesc că apăreţi acolo pe cai şi luaţi gardienii prin surprindere.

— Caii ne duc şi ne aduc din munţi, doar atât.

Ráfaga se îndepărtă de ea. Deci, în afara Sierrei foloseau alte mijloace de transport. Sheila realiză că el nici nu admisese, nici nu negase că destinaţia era o închisoare.

— Vă duceţi la vreo închisoare ? întrebă din nou.

El o studie un moment.

— Ne ducem să vedem dacă e posibil, şi în caz că este, care ar fi momentul cel mai potrivit. Vom fi plecaţi trei zile, cel mult patru.

— Ce-ai de gând să faci cu mine cât eşti plecat ? Ai de gând să mă încui în cameră şi să pui gardă la uşă ?

— E necesar ? contră Ráfaga.

— Nu ştiu, dădu Sheila din umeri. Crezi că este ?

— Consuelo va veni în fiecare zi să-ţi facă mâncare. Poţi ieşi din casă doar cu Juan. El va răspunde de tine. Am lăsat ordine să fii oprită dacă ieşi fără Juan. Va fi tot timpul cineva de gardă, chiar dacă Juan este aici sau nu, sfârşi el pe un ton tăios, autoritar.

— Vrei să spui că n-ai încredere în mine ?

— Exact, o aprobă rece. N-am încredere în tine. Se răsuci pe călcâie şi se îndreptă spre hol. Îmbracă-te şi să luam micul dejun.

— Nu mi-e foame, se încăpăţână ea.

Ráfaga se opri la uşă, cu un zâmbet batjocoritor pe buze, care-i adâncea cutele de lângă gură.

— Biata Sheila. Pe cine o să-şi mai ascută ea ghearele cât sunt plecat ? Probabil că vei descoperi că-ţi lipsesc.

— Niciodată ! şuieră ca o pisică înfuriată.

În ochii lui sclipi amuzamentul, înainte de a ieşi, lăsând-o pe Sheila să se îmbrace fără asistenţă.

Mâncarea era pe masă când Sheila intră în bucătărie. Ráfaga nu mai făcu nici o încercare de conversaţie şi Sheila mâncă în tăcere.

Când îşi dădu farfuria deoparte, se auzi zgomotul unor cai care se apropiau de colibă, urmat de deschiderea uşii din faţă. Laredo intră, oprindu-se lângă masă.

— Suntem gata.

Ráfaga o privi lung pe Sheila, cu o expresie impenetrabilă. Se ridică şi se duse spre uşă, oprindu-se să-şi

ia poncho-ul dintr- un cârlig şi să-l tragă peste cap. Tăcută, Sheila îl urmări punându-şi pălăria, trăgând-o peste frunte şi luându-şi puşca pusca sprijinită de perete. Apoi se întoarse către Sheila.

— Ai să vii afară, îi comandă pe un ton sec, lipsit de emoţie.

Era ultimul ordin venit direct de la el pe care îl avea de îndeplinit în următoarele zile, aşa că Sheila se ridică să-l însoţească.

— *Señora.* Vocea blândă a lui Consuelo o opri.

Nevasta lui Juan se grăbea spre ea, spunând ceva în spaniolă şi oferindu-i un şal greu, mexican. Sheila îl acceptă zâmbindu-i drept mulţimire pentru grija ei şi şi-l înfăşură peste umeri.

Ráfaga stătea la uşă, ţinând-o deschisă pentru ea. Murmurul slab de voci se opri când ieşiră împreună din casă. Afară erau mai mulţi oameni adunaţi în mici grupuri.

Cinci cai înşeuaţi aşteptau, cu doi oameni deja călare, unul dintre ei fiind Laredo. Ceilalţi doi călăreţi îşi luau rămas bun de la familiile lor.

O mână fermă prinse cotul Sheilei, trăgând-o lângă calul ţinut de Juan. Pentru un moment, se gândi că Ráfaga se hotărâse s-o ia cu el.

Dar el se întoarse şi o luă în braţe.

— Asta-i pentru cei care ne privesc — îi şopti Sheilei, Ráfaga, la fel de liniştit — ca să ştie că eşti femeia mea şi dacă-ţi fac ţie rău, înseamnă că-mi fac mie rău.

Sheila nu protestă când o trase mai aproape. Îşi ridică automat capul, buzele întâlnindu-i gura lui. O sărută posesiv, dulce, şi scurt ca durată.

Buzele-i tremurau când se dezlipiră de ale lui. Dar Ráfaga nu-i dădu drumul imediat din braţe, ţinând-o la pieptul lui solid şi studiindu-i faţa.

— După ce plec, rămâi aici cu Juan şi mă urmăreşti cu privirea. Nu intri în casă până ce nu pleacă ceilalţi spre casele lor, ordonă el.

Încuviinţă din cap şi Ráfaga îi dădu drumul şi se urcă în şa.

Sheila se duse lângă Juan în timp ce Ráfaga dădea frâu liber calului. Ceilalţi călăreţi i se alăturară, într-un grup răzleţ. Laredo îşi flutură pălaria către ea şi dădu pinteni calului.

Zorii începeau să brăzdeze cerul când călăreţii ajunseră la trecătoarea canionului. Sheila îi urmări, dar Ráfaga nu se mai întoarse să vadă dacă mai era acolo.

Capitolul 15

Coliba din chirpici părea goală fără Răfaga. În tăcerea ce-o învăluise, Sheila aproape-şi auzea bătăile inimii. Se duse la fereastră, simţindu-se ca o stafie care-şi zdrăngăne lanţurile.

Afară, soarele amiezii îşi începea cursa spre culmile vestice. Orele împurpurate ale dimineţii păreau aşa de îndepărtate. Dacă ziua trecea atât de încet, cum va fi noaptea ? se întreba Sheila. Se încojură cu braţele şi închise ochii.

„Probabil că o să-mi simţi lipsa", o tachinase Răfaga. „Niciodată ", negase ea. Dar îşi amintea puterea trupului său întins lângă al ei şi mângâierile experte ale mâinilor lui pe carnea ei aţâţată, senzaţia minunată pe care i-o dădea gura lui apăsată pe a ei.

Şi mai mult decât toate, era momentul senzual când el o poseda. Un foc flămând i se aprinse în vintre la amintirile vii pe care i le stârnise gândul la el. Simţi deodată în inimă, ca o durere, dorinţă de a-l vedea.

Îl acuzase că este o bestie, un animal. Dar era ea, oare, mai bună, cum tânjea după satisfacţia fizică pe care i-o oferea ? Sheila îşi plimbă degetele prin păr.

Devenise o nimfomană ? Îi putea satisface orice bărbat dorinţa cărnii ?

Îşi aminti cum o dezgustaseră mâinile grosolane ale lui Brad şi posedarea bestială a trupului ei. Nici atingerea lui Laredo nu-i provocase vreo senzaţie excitantă. Răfaga părea să fie singurul care avea această putere specială asupra simţurilor ei. *De ce ? De ce ?* striga mintea ei, dar nu vroia cu adevărat să afle răspunsul.

— Alchimie fizică, raţionă Sheila cu voce tare.

Respirând adânc, Deschise ochii. Inima i se opri şi spaima îi îngheţă muşchii. Afară, rezemat de un stâlp, era bărbatul care-l ucisese pe Brad. Ochii lui mici o fixau pofticioşi. Gura îi era strâmbată într-un zâmbet libidinos.

Înfricoşată şi îngreţoşată, Sheila fugi de la fereastră. Nu-l mai văzuse de mult. Dar iată-l aici, afară, făcând de pază la uşă — şi păzind-o pe ea.

Sheila se retrase în colţul cel mai îndepărtat de fereastră. Picioarele tremurătoare căutară sprijinul unui scaun. Se lăsă pe ei, agăţându-se de cuvintele lui Răfaga că acum este femeia lui. Nimeni n-ar ridica o mână asupra ei, fără să rişte mânia lui.

Pentru prima dată îi trecu prin minte ce s-ar întâmpla dacă Răfaga nu s-ar mai întoarce. Se rugă cu fervoare pentru întoarcerea lui rapidă. Orice gând de evadare pe timpul cât era el plecat, îi dispăru. Un al şaselea simţ îi spunea că omul de lângă uşă i-ar

cunoaşte orice mişcare. În casă sau cu Juan, omul de la cai, va fi în siguranţă. Oriunde altundeva ar pândi ucigaşul lui Brad.

O ciocănitură la uşa o făcu să sară alarmată.

— Ci —cine este ? Vocea îi tremura. Încercă să-şi revină.

— Eu sunt, Juan, răspunse o voce familiară, de dincolo, de uşă. Sheila oftă uşurată, dând drumul aerului pe care-l ţinuse, inconştientă în piept.

— Intră. Vocea îi era mult mai sigură acum.

Juan păşi înăuntru, lăsând uşa deschisă, ca şi cum aşa cerea convenţia.

— Am crezut că poate *señora* vrea să călărească, spuse în engleza lui cu accent puternic. Purtarea lui era demnă, atitudinea respectuoasă şi curtenitoare, de parcă ar fi fost o gazdă care-şi întreţine oaspeţii.

— Da, da, mi-ar plăcea, încuviinţă Sheila, dornică să scape de goliciunea casei şi de ameninţarea tăcută a omului care stătea afară de gardă.

Iapa fusese înşeuată şi o aştepta, legată de un stâlp al prispei. Sheila se grăbi spre ea, dar era conştientă de ochii fierbinţi care-o urmăreau. Urcă în şa, îl aşteptă nerăbdătoare pe Juan, nesimţindu-se în siguranţă până ce nu se îndepărtară de casă şi de privirea care o dezbrăca.

— *Señora* călăreşte de parcă *el diablo* — diavolul — o urmăreşte, comenta Juan când Sheila îşi încetini, în sfârşit, iapa, departe de casă.

Ea ezită, apoi îi spuse concis :

— Nu-mi place omul care păzeşte casa —cel numit tot Juan. Era o constatare care nu-i exprima toate temerile pe care i le insufla ucigaşul.

— *Sí*, înţeleg, fu singurul răspuns primit. Plimbarea o ajută pe Sheila să-şi îmbunătăţească starea sufletească, plimbarea şi compania tăcută a lui Juan. Îi păru rău când se sfârşi, o oră mai târziu, dar Juan promise că vor merge din nou a doua zi. Sheila de-abia aştepta.

În a treia zi de absenţă a lui Ráfaga, pustietatea casei devenise apăsătoare. Când veni Juan, Sheila se năpusti, practic, pe uşă. Garda ţinu capul iepei s-o ajute să urce în şa şi Sheila îi zâmbi, mulţumindu-i. Omul care-l omorâse pe Brad dispăruse din post din prima zi. Deşi nu-l întrebase, Sheila îl credea pe Juan răspunzător de asta. El ştia cât de mult îl detesta ea pe acel om. În urma plimbărilor împreună, călare, ajunsese să admire politeţea şi demnitatea lui Juan, zâmbetul lui, întotdeauna prietenos. Sheila i-l întoarse acum, în timp ce dădeau pinteni cailor, plecând în galop spre canion. Nu încetiniră până nu-i atinseră peretele, după ce traversară toată păşunea.

Sheila bătu uşor gâtul arcuit al iepei. Îşi întoarse faţa în vânt, lăsându-l să-i răcorească faţa îmbujorată.

— Ce bine că ieşim la plimbare, declară Sheila. Uneori simt că nu mai suport să stau în casa goală.

— Aşa se întâmplă şi cu mine, îi răspunse el înţelegător, de fiecare dată când Consuelo pleacă de acasă ca să gătească la voi.

Nu va mai fi aşa rău când se întoarce Ráfaga.

Pulsul îi zvâcni la auzul numelui. Era nebună. Dar Juan n-ar fi înţeles dacă l-ar fi contrazis. El ştia că Sheilei îi era dor de el şi că-l aştepta să vină cu bine acasă.

— De când îl cunoşti pe Ráfaga ? întrebă, în schimb.

— Mult timp, răspunse el, de parcă ar fi pierdut şirul anilor.

— Cum l-ai întâlnit ?

— Aveam grijă de cai la un *rancho* mare. Eram foarte bun, spuse el mândru. Fratele meu era la închisoare cu alţi trei, din cauza drogurilor. El mi-a spus că un om îi scoate. Eu vreau să ajut, pentru că fratele meu se face nebun în locul acela. Eu aştept afară să ajut fratele meu să fugă, se chinui el să vorbească în engleză.

În ochii lui apăru o privire îndepărtată în timp ce vorbea. Vocea avea un accent puternic, atunci când se hotărî să continue :

— Era fierbinte, vreme de *siesta*. Totul era tăcut. Nimic nu se mişca. Eu privesc, cred că omul nu mai vine pentru că e prea cald. Apoi deodată este zgomot şi împuşcături, apoi lume fuge. Văd fratele meu şi

cineva trage. Văd pe fratele meu cum cade şi eu fug la el. E rănit foarte rău şi îl duc deoparte şi-l ascund. Un om îmi arăta unde să-l ascund şi eu stau cu fratele meu. Omul vine mai târziu şi se uită la fratele meu. El spune că nu nimic de făcut şi că trebuie să îl las. Dar eu spun nu, e fratele meu. Omul se uită mult timp la mine şi spune să-l iau pe fratele meu şi să vin cu el. Aşa îl întâlnesc pe Ráfaga, încheie Juan.

— El te-a adus aici ? întrebă Sheila şi primi un răspuns afirmativ din cap. Ce s-a întâmplat cu fratele tău ? A supravieţuit ?

— *Sí.*

Îşi mânară caii la umbra peretelui sudic al canionului. În faţă era poteca spre trecătoare iar pentru Sheila, drumul spre libertate. O privi, apoi se uită curioasă la Juan.

— De ce stai aici ? N-ai făcut nimic rău. N-ai nici-un motiv să te ascunzi.

— Fratele meu era aici, explică el cu răbdare blândă. Mai târziu Ráfaga a adus familiile noastre aici. Este un om bun. Nu este un loc aşa rău de trăit. Eu muncesc la cai. Familia mea are mâncare şi bani de haine. Ţara mea e săracă, *señora*, dar aici trăim mai bine decât în altă parte.

— Dar copii ? Nu sunt şcoli, n-au unde învăţă să scrie şi să citească, insistă Sheila. Nu pot nici măcar să plece de aici.

— Eu îl învăţ engleza şi într-o zi pot să meargă în America. Sheila văzu ridicarea mândră a bărbiei şi-şi dădu seama că-l jignise sugerând că nu oferea tot ce-i mai bun pentru familia lui. E important pentru ei să înveţe, continuă Juan.

— Da, desigur, fu ea de acord, cu un zâmbet.

Juan îşi conduse calul dincolo de poteca de ieşire din canion şi iapa Sheilei îl urmă. Călărire în tăcere spre marginea estică a canionului.

— Te duci vreodată cu el — cu Ráfaga ? întrebă ea.

— Doar uneori, răspunse el şi căzu pe gânduri, dar e ceva ce merită să fie văzut. Un minut totul e liniştit, apoi... (Juan pocni din degete) ...el e aici şi-apoi departe. Ráfaga ca vântul, adăugă el ca o explicaţie.

Definiţia lui Laredo îi tâşni din memorie, când îi spusese că Ráfaga înseamnă rafală de vânt. Va năvăli el în viaţa ei aşa de repede ?

O inundă un val de nelinişte. Se uită spre pereţii canionului, întrebându-se cât o va ţine aici, prada lui, sclava lui, metresa lui.

Dând pinteni iepei, se depărtă de Juan. Nu vroia să mai vorbească, dacă subiectul se întorcea invariabil la Rafaga. Spusese că va fi plecat trei sau patru zile. Aceasta era a treia zi, poate ultimele ore pe care le petrece singură pentru mult timp.

Avea de gând să se bucure de absenţa companiei lui.

Rătăcind printre copacii de pe partea nordică a canionului, Sheila îşi aminti de plimbarea pe care o făcuse acolo cu Ráfaga. La micul iaz, carnea îi luă foc amintindu-şi de felul în care el făcuse dragoste cu ea în apă. Nu putea să şi-l scoată din minte, după cum n-avea nici o scăpare dintre zidurile canionului unde era prizonieră, păzită de gărzi înarmate.

Cu moralul la pământ, Sheila întoarse iapa împrejur pentru a porni înapoi spre casă. Călărire spre ţarc. Apropiindu-se, Sheila văzu un drum pe care nu mai fusese până atunci. Pe neaşteptate, terenul se înclina formând o groapă adâncă, ca un crater. În centrul ei, erau doi stâlpi de vreo doi metri fiecare. Se opri curioasă la marginea gropii largi, uitându-se curioasă spre centrul ei.

— N-am mai văzut asta până acum, şopti Sheila. Privindu-l pe Juan îi văzu expresia încurcată din ochii negri. Ce este acest loc ?

— Este pentru pedeapsă.

— Pedeapsă ? Se încruntă. Ce vrei să zici ?

— Cei care greşesc, care nu ascultă ordinele, sunt aduşi aici pentru pedeapsă. Îşi aduse calul lângă al ei. Vino, ştiu că e necesar, dar nu-mi place să mă uit la acest loc.

O conduse departe de groapa adâncă, spre ţarc. Deodată, Sheila ar fi vrut să-l întrebe mai multe, dar era clar că Juan nu avea să mai adauge nimic la acest subiect. Ştia că una din regulile lui Ráfaga era ca

nimeni să nu iasă din canion fără permisiunea lui. Persoana care ar fi făcut-o, era, evident, adusă la groapa cea adâncă şi pedepsită.

Atâta îşi putea imagina şi ea, dar ce fel de pedeapsă ? Gândindu- se la reacţia lui Juan, Sheila decise că poate era mai bine să nu ştie. Se înfioră, fără să ştie de ce.

La pas, caii trecură de ţarc. Călăriră unul lângă celălalt pe poteca plină de praf dintre casele de chirpici. Când se apropiară de coliba Elenei, Sheila îl observă pe soţul ei invalid, stând pe prispă. Fu uşor surprinsă când Juan ridică mâna într-un gest de salt.

— *Un momento, señora*, se scuză el, şi-şi conduse calul spre locul unde stătea omul.

Iapa i se alătură şi ea nu încercă s-o împiedice. Îl auzi pe Juan cum îl salută pe invalid şi îi vorbeşte în spaniolă, pe ton de conversaţie. De câteva ori gesticulă spre Sheila în timp ce vorbea. În expresia absentă a invalidului nu se vedea, însă nici o schimbare. Se holba în gol, ca şi cum n-ar fi fost conştient de prezenţa lor. Elena apăru în uşă, aruncându-i Sheilei o privire plină de ură, înainte de a-i vorbi răstit lui Juan. Se duse repede lângă soţul ei şi rămase în spatele scaunului, cu mâinile pe umerii lui. Gestul îi aminti Sheilei de o mamă care-şi protejează copilul. Simţi un fel de milă pentru Elena, dar ştia că ea nu i-ar mulţumi pentru asta.

Desprinzându-şi privirea de la acest tablou trist, Sheila îşi mână iapa înapoi la potecă, pentru a-l aştep-

ta pe Juan. El se alătură aproape imediat. Sheila îşi muşcă ezitant buza de jos. Juan observă mişcarea.

— Elena era supărată pe mine, *señora*, îi spuse el cu tact. Ea este sigură că fratele meu nu înţelege ce spun şi zice că mă port prosteşte dacă-i vorbesc.

— Fra —fratele tău ? se bâlbâi Sheila.

— *Sí*, César este fratele meu. Nu ştiai ? o întrebă curios.

— Nu. Îşi scutură capul, puţin uimită de descoperire. Nu, nu ştiam. Alt gând îi trecu prin minte şi-i ieşi de pe buze înainte să-l oprească. Dar Ráfaga şi Elena, ei... Interveni discreţia, şi nu mai putu spune cu voce tare că ei fuseseră amanţi.

— Acum s-a terminat. Juan ghicise restul propoziţiei şi-i arătă că n-are nici-un rost să mai discute despre asta.

Juan părea atât de moral şi de sensibil, că Sheilei nu-i venea să creadă că el aprobase legătura.

— Dar este cumnata-ta.

— Are grijă de César. Privirea închisă de pe faţa lui îi spuse Sheilei ceea ce nu-i spuseseră vreodată cuvintele şi anume că intrase în ceva care nu era de loc treaba ei.

Iritată, Sheila încercă să afle amănunte :

— Nu văd cum poţi fi atât de devotat lui Ráfaga când el a fost amantul cumnatei tale.

— Nu-l învinuiesc pe Ráfaga.

Pe Sheila o umplu indignarea, când își aminti că aceasta era o societate predominant bărbătească, dar nu avea chef să se certe cu Juan acum, pe aceasta temă. Mulțumindu-i pentru plimbare, Sheila descălecă în fața casei și-i dădu frâiele lui Juan. Iapa îi adulmeca umărul și Sheila o mângâie pe bot.

— Îmi pare rău, Aribba, azi n-am zahăr, murmură ea și intră în colibă.

Asfințitul nu adusese întoarcerea lui Ráfaga. Va mai avea încă o noapte și o parte din zi în singurătate. Aprinzând lampa, se așeză pe scaun și lua una din cărțile pe care i le adusese Laredo. Citi până-i obosiră ochii, apoi se duse să se culce. După două nopți fără odihnă, somnul veni repede de data aceasta.

Scârțâitul ușii din față și un zgomot de pași o trezi pe Sheila. Deschise ochii și ascultă cum pașii se îndreptau spre dormitor. Un zâmbet senzual îi atinse buzele și se răsuci spre partea lui Ráfaga de pat. Mintea încețoșată de somn nu-i funcționa bine, altfel și-ar fi reținut bucuria în inimă.

— Ráfaga ? șopti Sheila când o siluetă întunecată apăru în ușă.

Nici un răspuns. Privirea ei adormită observă nepotrivirea siluetei. Nu era la fel de înaltă ca a lui Ráfaga. Orice urmă de somn îi dispăru, în timp ce simțurile i se alertaseră.

— Juan ? Tu ești ? respiră adânc, încercând să nu se lase pradă spaimei crescânde.

— *Sí*, Juan, răspunse o voce guturală.

Dar nu era Juan — cel puțin nu omul blând, mândru, la care se gândea ea. Era celălalt, Juan Ortega, ucigașul lui Brad. Un urlet de teroare i se opri în gât, dar fu oprit, cu efort, când huiduma amenințătoare intră în cameră. Nu era timp de panică.

Cu luciditatea pe care i-o dădea pericolul care se apropia, mintea ei înregistră mai multe lucruri deodată. Garda din fața casei putea fi ori acest om, vreunul cu care era în cârdășie, altfel nu ar fi putut intra în casă. Țipetele ei l-ar aduce și pe celălalat înauntru și așa, meciul era pierdut.

N-avea pe cine să se bazeze pentru ajutor, doar pe ea însăși.

Goală sub pătură, Sheila își dădu seama că patul nu era locul cel mai bun pentru apărare. Sări jos, trăgându-și pătura după ea și încercă să fugă din cameră. Picioarele i se încurcară în cutele păturii, încetinindu-i fuga. El dădu să-i apuce brațul dar nu reuși, degetele înfingându-i-se în schimb, în pătură. Prostește, Sheila încercă să-și păstreze protecția ei și nimeri în brațele matahalei. Aceasta slobozi un hohot de triumf, în timp ce Sheila se zbătea să se elibereze din strânsoarea lui.

Cu toată puterea ei, Sheila încercă să-l împingă, renunțând să mai țină pătura. Un braț o ținea strâns de mijloc, în timp ce îl simțea pe celălalt mișcându-se în față.

Părul sârmos de pe dosul palmei lui îi zgârie pielea fină când îi trase pătura de pe piept şi-şi înfipse o mână aspră pe unul din sânii ei. Mirosul scârbos al gurii lui, o avertiză pe Sheila că gura coborâse. Îşi răsuci capul într-o parte, cutremurându-se când umezeala respingătoare a buzelor lui îi găsi curbura gâtului. Zgâriindu-l ca un animal sălbatic, Sheila încercă să scape, respingând întretăiat, terorizată. Reuşi să se răsucească în îmbrăţişarea lui, dar nu-i ajută la nimic, decât că acum simţea duritatea respingătoare a bărbăţiei lui, apăsând peste fundul ei gol.

El răsuflă greu de poftă, respiraţia lui fierbinte, împuţită, aproape înăbuşind-o. Zbătându-se cu violenţă disperată, tot nu reuşi să-i înlăture mâinile care-i pipăiau corpul gol.

Un strigăt îi ieşi din piept când el o împinse către pat. Interiorul genunchilor i se lovi de saltea şi picioarele i se îndoiră. El o urmă în jos, greutatea lui sufocantă ţintuind-o sub el. Incapabil să-i prindă buzele, el îşi deschise gura pe un sân, larg, de parcă ar fi vrut să-l înghită. Înfingându-şi degetele în părul lui, Sheila încercă să-i ridice capul de pe pieptul ei, trăgând sălbatic. Dinţii lui pătrunseră adânc în sfârcul ei, muşcând-o până când durerea o făcu să-i dea drumul părului lui din strânsoare.

Continuând să-i sugă sânul, el o apucă de o fesă, încercând să o imobilizeze mai bine sub şolduri. Sheila se zbătea înnebunită, dar părea că asta îl ajuta în

eforturile lui. Simţi cum el încerca să forţeze drumul între picioarele ei. Încercă să ridice un genunchi pentru a-l lovi, dar greutatea lui opunea prea mare rezistenţă.

Stomacul i se zvârcoli când îl simţi cum umblă la pantaloni. Îngreţoşată şi terorizată peste orice închipuire, Sheila îşi coborî mâinile pentru a-l împinge din dreptul mijlocului, încercând cu toată voinţa ei să se rostogolească de sub el. Mâna dreaptă i se lovi de ceva solid şi fără viaţă —mânerul unui cuţit.

Nu mai era timp de ezitări. Degetele ei febrile găsiră capsa ce ţinea cuţitul blocat în teacă. Desfăcând-o trase cuţitul afară şi începu să-l lovească în spate. El se încordă de surpriză la prima lovitură a lamei. După o secundă, se îndreptă, ducându-şi o mână la spate neştiind de unde venea durerea.

Când Sheila îl împunse a treia oară, el înţelese subit ce se petrecea. Faţa i se înnegri, contorsionată de furie. Mugi ca un taur înnebunit, dar Sheila icnea în efortul disperat de a-l opri, indiferent în ce mod, s-o violeze. Nu văzu mâna lui grea decât atunci când era prea târziu. O lumină orbitoare îi explodă în cap când pumnul lui îi lovi-falca.

O ceaţă neagră de durere ameninţă s-o înghită. Sheila se luptă să rămână conştientă, ştiind că trebuie să profite de avantajul câştigat, sau era pierdută. Cuţitul era în mâna ei, dar nu mai trebui să-l folosească încă o dată pentru că matahala se îndepărtă clătinându-se şi părăsi camera.

Era epuizată, toată puterea i se scursese din trup. Se lăsă să cadă pe pat, suspine întretăiate ieşindu-i din piept, în timp ce şuvoaie de lacrimi îi brăzdau obrajii. Treptat, durerea din falcă îi scăzu. Începu să simtă furnicături pe piele, în locurile unde o strânsese mâinile lui grosolane.

Mai mult târându-se, Sheila se duse la măsuţa de toaletă. Dădu lampa deoparte, dorind să fie ascunsă de întuneric şi puse cuţitul lângă ea. Ulciorul cu apă era plin. Îl luă şi turnă încet apă rece peste umeri şi peste carnea fierbinte, până-l goli pe jumătate.

Apa care-i şiroia pe corp făcu o mică băltoacă pe podea. Dar Sheila nici nu observă şi începu să-şi frece cu săpun, acolo unde mâinile lui spurcate o atinseră, acoperind cu scrupulozitate fiecare centimetru.

Încă suspinând, îndepărtă clăbucul cu restul de apă, dar senzaţia de întinare persista. Luând prosopul aspru din cui, încercă să o înlăture. Îşi frecă pielea până se înroşi şi ar fi continuat, dacă nu auzea uşa din faţă deschizându-se.

O ură primitivă, criminală, îi învolbură sângele. Prosopul alunecă pe podea, căzând în băltoaca de apă de la picioarele ei. Mâna ei căută mânerul cuţitului pe măsuţa de toaletă. De data aceasta avea să îl ucidă. În vârful picioarelor, Sheila se strecură pe coridor.

Capitolul 16

Sclipirea galbenă din ochii ei, era a unei leoaice gata să ucidă. Cu spatele lipit de perete, Sheila îşi aştepta prada. Nemişcată, ascultă paşii care se apropiau. Un zâmbet îi curbă gura când silueta masivă intră în hol.

Ridicându-şi cuţitul, Sheila lovi spre spinarea arătării. Dar lama tăie la întâmplare aerul, ţinta ei sărind deoparte. Toată puterea ei fusese în acea lovitură, dar dăduse greş.

Dezechilibrându-se, ţipă. O mână de oţel îi prinse încheietura, trântindu-i braţul de perete. Cuţitul îi alunecă dintre degete.

— Nu, gemu furioasă.

— N-am călărit jumătate de noapte că să fiu ucis în propria mea casă ! mârâi o voce familiară.

— Ráfaga ? Tu eşti ! ţipa Sheila, nevenindu-i să creadă. Mânia îi dispăru într-o clipă. Te-ai întors ! Oh,Dumnezeule, te-ai întors ! Se aruncă în braţele lui, îngropându-şi capul în pieptul lui. Îmi pare atât de bine! Atât de bine !

El lăsă să-i alunece desagii de pe umeri. Din cauza lor silueta lui păruse atât de mătăhăloasă. Braţele lui nu o încercuiră imediat, deşi ea se agăţa strâns de el.

— Sheila...

Ea auzi furia şi deruta amestecate în vocea lui.

— Ia-mă în braţe. Vocea-i tremura, simţind nevoia să-i simtă puterea. Te rog, doar ţine-mă în braţe. În îmbrăţişarea lui găsea refugiu şi Sheila nu se întrebă de ce.

El ezită, apoi îşi lăsă braţele să o înconjoare. Mâinile lui ise mişcară pe spate, mulând-o mai ferm pe lângă el. Aplecându-şi capul, îşi înfundă bărbia în părul ei mătăsos.

Apropierea trupului lui începea să-i şteargă urmele atingerii scârbose a lui Ortega. Buzele i se apăsară într-un sărut, pe pieptul lui. Bătăile inimii lui o asigurară pe Sheila că făcea ce trebuie. Ridicându-şi capul, îşi mută sărutările pe gâtul lui. Descheindu-i gulerul cămăşii, îşi strecură mâinile la pieptul lui cald.

Gura lui i se lipi de tâmplă şi Sheila tremură de o dorinţă subită. Îşi dădu capul pe spate să-i vadă faţa puternică, cu buzele întredeschise într-o invitaţie mută. Privirea lui trecu peste gura ei moale şi fermecătoare, lucind umedă.

— Te rog, murmură Sheila, sărută-mă.

El aşteptă o secundă nesfârşită înainte să-şi piece capul, acceptându-i dorinţa. Gura lui se deschise peste a ei, dură şi flămândă. Sheila îi răspunse cu aleaşi foc

fără saţiu, înţelegând de-abia în acele momente cât de multe o învăţase Ráfaga despre cum se face dragoste. Îi descheie cămaşa, ca să-şi simtă sânii pe goliciunea pieptului lui.

Experte, mâinile lui hoinăreau pe şolduri, pe piept, redescoperind punctele de plăcere de-a lungul umerilor ei. Gura i se mişcă să le cuprindă şi-i apăsă accidental falca tumefiată.

Durerea ascuţită o făcu să ţipe, ducându-şi repede mâna la zona vătămată şi răsucindu-şi capul. Simţi imediat degetele lui tandre atingându-i mâna.

— Te-am lovit ? întrebă surprins.

— Nu, am... încercă Sheila să explice.

— Să văd, spuse blând Ráfaga, dar era totuşi un ordin, şi-i îndepărtă mâna pentru a-i cerceta falca. Ea tresări fără să vrea când el îi atinse umflătura dureroasă. Ce-i asta ? întrebă dur. Ce ţi s-a întâmplat ?

Trăsăturile lui erau umbrite de lumina slabă, dar Sheila putu observa asprimea gurii. Lacrimile îi izbucniră din nou, în timp ce începu să-i povestească ce s-a întâmplat.

— A încercat să mă violeze şi m-am luptat cu el. I-am găsit cuţitul şi l-am împuns în spate. Atunci m-a lovit. Când ai venit tu, credeam că s-a întors să termine ce începuse. De-asta am încercat să te lovesc cu cuţitul — credeam că este el şi vroiam să-l ucid. Am vrut să-l ucid ! repetă isteric.

— Cine ? Degetele i se înfipseră în umeri, scuturând-o sălbatic. Cine ţi-a făcut asta ? Cine ?

Isteria ei momentană fu înlocuită cu furie. Sheila urlă numele celui care o atacase :

— Juan ! ţipă, sculpându-şi ura.

Răspunsul lui la fel de exploziv :

— Minţi ! O îmbinase de lângă el. Mişcarea violentă o trânti de perete.

Câteva secunde mai devreme, Sheila fusese plină de dragoste acum era plină de ură.

— Dacă nu mă crezi, du-te şi întreabă-l, şuieră. Vei găsi răni de cuţit pe spinarea lui — trei !

Faţa lui era ca dăltuită în piatră, dură şi inflexibilă. Ochii îi erau ca nişte cioburi de gheaţă, fixând-o cu furie rece.

— Îţi vei susţine acuzaţia în faţa lui. Gura lui era o linie crudă, subţire.

— Bucuroasă ! îi aruncă Sheila, fierbinte.

Ráfaga se răsuci scurt pe călcâie şi plecă ţeapăn spre sufragerie. Sheila plecă împleticindu-se în dormitor. Degetele piciorului i se împotmoliră în pătura care zăcea pe podea. O culese şi şi-o înfăşură pe lângă corp, simţind deodată frigul. Ar fi vrut să se-ntindă în pat şi să moară, dar auzi vocea lui Ráfaga dând gărzii ordine ce plesneau ca un bici. Cu capul sus, intră în sufragerie. Lampa era aprinsă, aruncînd o lumină asupra camerei. Ráfaga, cu mâinile la spate lângă cămin,

ţinea picioarele uşor depărtate, într-o atitudine dominatoare.

Sheila îşi aminti cum se aruncase în braţele lui şi-i ceruse s-o sărute. Din toţi oamenii la care ar fi putut căuta consolare şi înţelegere, el era ultimul pe care ar fi trebuit să-l aleagă. N-avea nici măcar un dram de milă în trupul lui lipsit de inimă.

El îi aruncă o privire lungă, dură. În defensivă, Sheila îşi mai săltă încă un pic bărbia, întâmpinându-i cu răceală privirea. Ochii lui plini de asprime, alunecară spre obrazul ei. Sheila presupuse că pielea era deja decolorată şi umflată. Începuse s-o doară mai tare cum, făcând-o să se simtă rău. Se auzi un ciocănit în uşă. Ráfaga dădu permisiunea de intrare. Un fior violent o cutremură pe Sheila. Se întoarse când se deschise uşa incapabilă să vadă faţa respingătoare a celui care-o atacase. Cu privirea în podea, ascultă schimbul scurt de cuvinte în spaniolă.

— Señora vrea să vă spună ceva, anunţă Ráfaga cu un ton îngheţat. Capul îi zvâcni şi-l privi, urând neîncrederea pe care i-o citea în ochii negri. Sheila îşi făcu curaj să se uite spre uşă, oţelindu-şi nervii pentru a putea face faţă scenei. Întâi îl văzu pe Laredo, ochii lui îngustându-se la vederea vânătăii de pe obrazul ei. Ţinându-se tare, privi omul pe care-l ţinea Laredo de braţ.

O pereche somnoroasă şi confuză de ochi negri îi întorcea privirea, întrebător şi nesigur. Era Juan, cel

care-i fusese însoţitor credincios în ultimele trei zile. El şi Laredo erau singurii bărbaţi pe care ajunsese să-i considere aproape prieteni. Consternarea care-o cuprinse descoperind de ce fusese Ráfaga atât de sigur că mintea, o lăsă fără cuvinte. Distantă, Sheila auzi un ordin în spaniolă. O cută se adânci pe fruntea lui Laredo în timp ce-i eliberă braţul lui Juan şi trecu în spatele lui, ridicându-i cămaşa. Se uită la Ráfaga şi clătină din cap. Sheila era conştinetă de prezentă lui, undeva în spatele ei.

— Nu sunt răni, señora. În spatele constatării glaciale auzi acuzaţia muşcătoare că e mincinoasă, ba chiar mai rău.

— Nu era vorba despre *el*! zbieră Sheila. M-am referit la bestia ticăloasă care mi-a ucis bărbatul — cel căruia m-ai dat aşa uşor şi de la care m-ai luat tu. E clar că bastardul a hotărât că e timpul să nu mai fii singurul care-mi foloseşte trupul, şi să împarţi prada cu el. Laredo ştie la ce animal gras şi scârbos mă refer ?

Cu furia consumată, începu să suspine fără voie. Sheila se feri de Ráfaga, umerii tremurându-i de ruşine şi oroare. Lacrimi fierbinţi îi şirolau din ochi, arzându-i obrajii. Genunchii ameninţau să i se moaie şi se clătină neputincioasă. Mâini puternice o apucară de umeri.

— Nu mă atinge ! ţipă Sheila sălbatec, cu vocea răguşită şi întretăiată de suspine. Animalule ! O apucase isteria.

Înjurând cumplit în spaniolă, Ráfaga dădu un ordin scurt. În câteva secunde, corpul ei cutremurat de hohotele de plâns fu împins într-o altă pereche de braţe. Ceva tare îi atinse buzele şi Sheila se răsuci refuzându-l. Obiectul o urmă cu încăpăţânare.

— Haide, Sheila, o îndemnă cu fermitate Laredo. Bea asta.

Ea se luptă încă, plângând fără să se poată controla.

— Dă-o pe gât ! ordonă Laredo.

O apucă de păr şi-i dădu capul pe spate, turnându-i cu forţa lichidul între buze. Băutura îi arse gâtul ca focul. Înecându-se şi tuşindSheila îndepărtă sticla de buze şi Laredo o lăsă în pace. Când i se potoli arsura, Sheila reuşi să respire mai liniştit. Duşca de băutura îi potolise isteria şi-i redusese suspinele la sunete uscate, rare. Îşi rezemă capul obosit pe umărul lui Laredo, recunoscătoare pentru sprijinul braţului său care o înconjura. Deschise încet genele îmbibate de lacrimi, privirea fiindu-i atrasă de răceala necruţătoare din ochii lui Ráfaga. Nu trebuie s-o îndure decât o secundă, că uşa se deschise. Începu să tremure din nou. Doi bărbaţi îl cărau pe un al treilea, mai mult târându-l în cameră. Un val de dezgust o năpădi din nou la vederea lui. N-avea cămaşă, expunându-şi bustul gol, îndesat. În ciuda grăsimii, Sheila ştia că muşchii lui nu sunt flasci. Peste pieptul gol avea înfăşurat un badaj grosolan, pătat cu sânge.

Ráfaga nu-i mai putea pune cuvântul la îndoiala acum, gândi Sheila şi privirea ei înverşunată alunecă spre el. Avea trăsăturile împietrite în linii crude, nemiloase şi distante. Prinse un licăr metalic dinspre mâna lui şi uitându-se mai bine, văzu un cuţit ; cuţitul lui Juan, cel cu care-l înjunghiase ea, rănindu-l. Rafaga făcu un pas lent, ameninţător spre noul venit.

Privirea din ochii lui îi dădu fiori reci de teamă. Ráfaga avea să-l omoare, ştia asta. Sheila chiar vroia să-l vadă pe Ortega mort, deşi o parte din ea se dădea înapoi de la ce se întâmpla.

Când Ráfaga făcu al doilea pas, ucigaşul lui Brad îi înţelese pesemne intenţia şi începu să bolborosească în spaniolă. Vocea îi era aproape tânguitoare. Sheila se uită la Ráfaga, aşteptând să-i citească nemulţumirea în expresia dură. Stătea înţepenit, doar cu muşchi zbătându-i-se în obraz.

Se simţea o schimbare subtilă în atmosferă. Sheila simţi atenţia celorlalţi îndreptându-se către ea. Privirea îi fugi la faţa lui Laredo. Se uita la ea, cercetând-o cu un amestec de scepticism şi asprime.

— Ce s-a întâmplat ? întrebă prudetă. Ce spune despre mine ? ceru Sheila o traducere a celor spuse de Ortega.

Laredo o fixă lung înainte de a răspunde.

— A spus că era de gardă afară şi l-ai invitat prin gesturi să intre. Ştia că nu are voie, dar era noapte şi s-a gândit că s-a întâmplat ceva.

Sheila dădu violent din cap, îndepărtându-i braţul care încă o sprijinea.

— Nu ! negă vehement.

— A spus că ai început să-i vorbeşti, continuă Laredo. N-a înţeles ce-i spui, dar a bănuit că vrei să fugi din canion şi că vrei ca el să te ajute. Când a refuzat, tu ai venit mai aproape şi ai lăsat să-ţi cadă pătura pe podea. Apoi ţi-ai pus braţele în jurul lui şi el şi-a pierdut capul. Atunci i-ai luat cuţitul şi i l-ai înfipt în spate. Spune că a fost păcălit şi că tu ai fugit dacă nu te lovea.

— Nu-i adevărat ! protestă cu putere.

— Jură pe Sfânta Fecioară că e adevărat, îi replică Laredo sec.

— Nu-i adevărat ! Sheila se întoarse spre Ráfaga. Fără să-şi dea seama, traversă spaţiul care-i separa. Nu-i adevărat, repetă.

Era nevoie ca Ráfaga s-o creadă. Dar el era distant, ca o statuie de bronz, privind-o cu ochi lipsiţi de orice expresie. Ştia că şi el şi Laredo îşi aminteau de seara când încercase să-l facă pe Laredo s-o ajute să evadeze. Ţinându-şi pătura cu o mână, Sheila veni mai aproape de el, atingându-l cu un braţ pe piept.

— Nu-i adevărat nici-un cuvânt din tot ce-a spus ! Vocea îi era răguşită de emoţie. A venit în camera mea când dormeam. A încercat să mă violeze. De ce crezi că te-am implorat să mă iei în braţe şi să mă săruţi ?

Ceva licări în ochii lui, o lumină înăbușită care o încălzi pe Sheila. Brațul lui o încercui instinctiv, trăgând-o mai aproape. Pătura îi alunecă de pe umăr și mâna lui se așeză pe pielea ei, mângâietoare. Apoi, Juan, atacatorul, vorbi din nou și Sheila simți cum căldura se retrase din atingerea lui Ráfaga.

— Ce-a spus ? Sheila se strânse mai aproape de Ráfaga, încercând să spargă bariera pe care el tocmai o ridicase.

— Spune că tot așa unduiai și în jurul lui, ca un șarpe. Vocea îi era plată și lipsită de emoție, dar degetele se încleștau dureros în umăr. Spune că l-ai vrăjit tot așa cum încerci să mă vrăjești pe mine.

— Oh ! Era un strigăt înăbușit de protest. Sheila încercă să iasă din brațele lui, dar Ráfaga o ținea strâns.

— Nu mă vrăjești, spuse încet, și nici nu poți fugi de mine. Ținând-o strâns, le spuse ceva repede celorlalți.

Sheila încetă să se mai zbată. Nu mai avea putere să se lupte cu el și oricum, n-ar fi avut nici-un rost. Când Ráfaga termină, cei doi care îl țineau pe Ortega, îi dădură drumul. Reacția lui fu un amestec de ușurare și teamă. Toată lumea, inclusiv Laredo, părăsi în liniște casa.

O ceață umedă înnoură ochii Sheilei.

— L-ai lăsat să plece, îl acuză pe Ráfaga cu vocea îndurerată.

— N-a respectat ordinul. Pentru asta va fi pedepsit, îi răspunse el.

— Și el ? îi replică ea amar. Voi fi și eu pedepsită că am fost aproape violată ?

El lăsa să-i scape un oftat în care se adunase, parcă, toată supărarea lui.

— E târziu.

— Nu sunt obosită. Dar vocea ei părea foarte obosită. Și în mod sigur, nu vin la culcare cu tine.

— Sheila... începu el supărat.

— Mai devreme eram *„señora"*. Acum sunt iar Sheila, îl întrerupse cu sarcasm amar. De ce ? Pentru că vrei să te culci cu mine ? Ei, bine, poți să te duci dracului. Tremura vizibil.

— Am stat plecat trei zile, întrebându-mă dacă vei fi aici când mă întorc. Nările i se dilatașeră de mânie. Acum m-am întors și totul e un iad. Dar ești tot a mea. O să te culci cu mine — aici sau în dormitor. N-are nici-o importanță.

— Nu îndrăzni să te apropii de mine ! șuieră Sheila. Respira întretăiat, speriată de privirea lui dură, nemiloasă.

Gura lui se curbă într-un zâmbet rece. Cu un calm studiat, începu să se dezbrace, lăsându-și hainele să cadă, părând să se descotorosească de învelișul de civilizație, odată cu ele. Inima Sheilei bătea nebunește, pe jumătate de teamă și jumătate ca răspuns la tensiunea apărută subit în stomac. Trupul lui sclipea în

lumina lămpii ca bronzul şlefuit. Când veni în faţa ei, Sheila îşi scuturâ capul într-o împotrivire mută.

— Pune pătura pe podea, ordonă Răfaga.

„Nu, nu, nu !" ţipa Sheila înlăuntrul ei, dar mâinile i se mişcară singure să îndeplinească ordinul. Pătura căzu grămadă pe podea. Ochii lui negri începură să o cerceteze insolent, din cap şi până-n tălpi.

Mâna lui se întinse să-i apuce talia şi o trase spre el, peste contururile lui dure. Cu cealaltă mână cuprinse gâtul Sheilei şi- i forţă capul să se ridice spre buzele lui.

Sărutul fu dur, brutal, plin de furie. Şocată de absenţa oricărei pasiuni, Sheila încercă să reziste, dar braţele lui erau ca oţelul. Nu putea scăpa de ameninţarea gurii lui. Cu o senzualitate crudă şi periculoasă, el îi despărţi buzele. Sânii i se zdrobiră de zidul pieptului lui. Mâinile de pe spatele ei îi arcuiau şoldurile spre el. Apoi o apăsă în jos, până când simţi sub umeri podeaua.

După aceea, Răfaga o duse în dormitor. Zdrobită de posesiunea lui brutală, Sheila nu scoase nici un sunet când o puse pe pat. Nu era conştientă de privirea rănită pe care o avea în ochi, dar Răfaga i-o observă.

Întorcându-se, se duse spre măsuţa de toaletă şi aprinse lampa. Sheila îşi duse o mâna la ochi, apărându-se de lumină. Îl auzi cum iese din cameră si

apoi, întorcându-şe pentru a-i acoperi goliciunea cu pătura lăsată în sufragerie.

— De ce e apa asta pe podea ?

Intimitatea sălbatică, sfârşită câteva minute mai înainte, o făcu pe Sheila să înţeleagă cu greu ce-o întreba. Se încruntă, încercând să se adune.

— E... e de la baie, spuse, amintindu-şi în sfârşit. Ochii ei tulburaţi îl văzură luând ulciorul. E gol. Am folosit toată apa.

— De ce ? întrebă Răfaga ridicând satanic o sprânceană.

— Din motive evidente. Sheila se cutremură amintindu-şi motivul. Mă simţeam murdară, contaminată de... de el, spuse, incapabilă să se refere direct la cel care o atacase. Trebuia să mă spăl —să înlătur orice urmă dezgustătoare a lui, dar nu mă aştept să înţelegi cum vine asta. Dumnezeule, tu nici măcar nu mă crezi !

Întorcându-se cu faţa la perete, Sheila încercă să-şi înăbuşe greaţa care-i urca în gât. Îl auzi pe Răfaga apropiindu-se de pat şi închise ochii.

— Uite, spuse el.

Se uită la el cu coada ochiului. Îi oferea desagii cu care venise. Îl privi rece, lacrimile arzându-i fundul ochilor.

— Ce este ?

Aruncă desagii pe pat lângă ea, şi se duse la dulăpior.

— Ţi-am cumpărat nişte haine, dacă te-ai încăpăţânat să nu porţi nimic din ce ţi-a dat Elena.

Sheilei nu-i venea să creadă şi desfăcu sacii răsturnându-le conţinutul pe pat. Erau o pereche de blue-jeans Levi's, o cămaşă, cel puţin încă o pereche de pantaloni şi câteva bluze. Uluită, scoase o bluză de mătase de culoarea afinelor, pentru a o cerceta mai deaproape.

— M-am gândit c-o să-ţi placă spuse Rafaga liniştit. Sheila se întoarse spre el, pierzându-se în adâncimea ochilor negri.

Chiar dacă era în partea cealaltă a camerei, Sheila putea să simtă forţa dominatoare a prezenţei lui. Se rupse din magnetul privirii lui.

— De unde le-ai luat ? Ai jefuit un magazin ?

— Le-am *cumpărat* dintr-un magazin.

— De ce ?

— Pentru că, aşa cum ai spus de atâtea ori, aveai nevoie de haine.

— Asta-i ca un fel de compensaţie că mă ţii aici prizonieră ? Află că nu ţine, îi trânti ea. Ceea ce ai prefera cu adevărat ar fi să n-am haine deloc. În felul ăsta, cum ai simţi că-ţi vine pofta, m-ai lua fără să mai pierzi timp cu dezbrăcatul. Cu o mişcare a mâinii, le împinse pe toate pe podea. N-aş vrea să te dezamăgesc, încheie sarcastic.

— Le refuzi ? Ráfaga o străpunse cu privirea.

Ochii ei de chihlimbar erau aprinşi de mânie.

— Poate c-ar trebui să-ţi arunc boarfele astea în faţă ca să-mi înţelegi singur mesajul. Sheila văzu cum gura lui se subţiază. Nu pretinde că ai grijă de mine ; dacă ai avea, m-ai lăsa să plec acasă în loc să mă ţii aici !

El îi întoarse spatele, lăsându-şi pumnul strâns pe măsuţa de toaletă.

— Urăşti foarte mult locul ăsta, nu-i aşa ? Era o constatare lipsită de orice încărcătură emoţională.

— Ură ? Râse amar. Ce ciudat că ai ales acest cuvânt, dacă te gândeşti că acum cinci minute n-ai făcut dragoste cu mine, ci ai făcut ură !

— *Sí*, admise Ráfaga, apropiidu-se încet de pat. Te-am luat într-un moment de furie. Silueta lui o domina ca un idol de bronz.

— De ce ? Sheila simţi răceala lui. Ai vrut să sfârşeşti ce începuse Juan Ortega ? n-am vrut să fug, să scap, dacă vrei, decât de el. L-am văzut chiar din ziua în care ai plecat şi ştiam ce m-ar aştepta dac-aş încerca să evadez. Am crezut că voi fi în siguranţă dacă fac aşa cum mi-ai spus, să stau în casă sau să ies doar cu celălalt Juan. Când mă gândesc cum ţi-am căzut în braţe când te-ai întors, mi se face rău. Nu sunt în siguranţă nici cu tine. Ai dovedit asta când m-ai făcut mincinoasă şi m-ai violat.

Salteaua se lăsă sub greutatea lui. Sheila încercă să se îndepărteze de el, dar el îi prinse încheieturile cu o mână, şi-i aduse braţele sub cap. Ţintuită, ea nu se

mai luptă, aşteptând ca el să profite de avantajul dobândit.

— Te cred când spui că Juan a încercat să te violeze, spuse aspru. Cred că i-ai furat cuţitul şi l-ai crestat pentru a-ţi apăra onoarea.

— Şi atunci ? ţipă Sheila derutată. De ce l-ai ascultat ?

— Deoarece cred că l-ai fi putut invita în casă, răspunse el. Ştiai că în noaptea asta ai fi avut ultima şansă de scăpare, înainte să mă întorc. Şi eu ştiu că tu ţi-ai promite trupul oricui te-ar ajuta. Ai mai făcut-o cu Laredo. Sheila suspină şi- şi întoarse capul. Cred că i-ai cerut să te ajute, crezând c-o să-l poţi controla, şi ai descoperit de fapt că nu poţi.

— Nu ! Jur că nu !

— Doar acum câteva momente ai spus să vrei să fii liberă, îi aminti Răfaga rece, că vrei să scapi. Ai admis ceea ce ştiam deja. Probabil că e un sâmbure de adevăr în fiecare dintre poveştile tale. Nu l-am putut ucide pentru că te-a dorit, ar trebui să-mi iau şi eu zilele, pentru că şi eu simt dorinţa de a te poseda.

Sheila simţi căldura a respiraţiei lui pe obraz. Se încordă sub apăsarea aţâţătoare a gurii lui, pe buzele ei. Îi simţi greutatea corpului peste ea. Îşi retrase gura din sărutul uşor.

— Nu, protestă ea. Pielea îi fu zgârâiată de pătura ce rămăsese prinsă între corpurile lor.

— Acesta a fost unul din motivele pentru care te-am luat cu brutalitate. Vocea îi era înăbuşită în părul ei. Celălalt motiv era că ştiam că Juan Ortega avea dreptate când a zis că mă vrăjeşti. Trei zile mi-ai bântuit mintea, leoaico. Noaptea îmi aminteam de moliciunea ta lângă mine.

Dinţii lui muşcară uşor o ureche, trimiţându-i fiori în tot corpul. Asta era forţa de seducţie pe care Sheila şi-o amintea, catifea pe oţel. Din nou o făcea să ia parte la actul iubirii, să primească satisfacţie şi să-i dea şi ea.

— M-ai vrăjit, leoaico, murmură el peste gura ei, cu un rest de asprime în ton, mi-ai făcut vrăji să te doresc. Este cinstit să te fac şi eu să mă doreşti.

Capitolul 17

O liniște apăsătoare umplu casa. Stând la fereastră, Sheila privi peste umăr. Se încruntă când înțelese că soția lui Juan, Consuelo, plecase fără obișnuitul ei „bueonos dias" zâmbitor. Tăcerea aceasta încordată o fi afectat-o și pe ea, se gândi Sheila.

Degetele îi atinseră fața încheiată în nasturi a bluzei. Ráfaga îi ordonase să poarte hainele pe care i le-a adus. Era ultimul lucru pe care și-l amintea că i l-a spus.

Indiferența lui evidentă din tot timpul dimineții și din amiaza asta, făceau ca atenția pe care i-o dăduse noaptea trecută să pară o batjocură. Sexual, poate că-l vrăjise, dar cu siguranță el nu era în nici un fel sub puterea ei.

Mai degrabă, gândi Sheila, situația stătea invers. Ea oscila între iubire și ură de câte ori era el în preajmă, ca un barometru prins între două fronturi atmosferice. Se întrebă cât va mai dura lupta acestor două emoții, până când ura va ieși victorioasă.

Zgomot de copite îi atrase atenția afară. Era Juan, aducându-i de căpăstru pe Arriba, iapa ei sură și murgul lui Ráfaga. Simți mici furnicături de avertizare în

ceafă. Se întoarse și-l descoperi pe Ráfaga în mijlocul camerei. Intrase fără să facă nici un zgomot. Stomacul i se strânse când îi întâlni privirea impasibilă și deșartă.

— Juan a venit cu caii. Încercă să pară naturală și calmă. Presupun că ieșim la o plimbare călare.

— Nu.

— Atunci, de ce... Sheila privi iar, pe fereastră.

— A venit timpul să-l pedepsim pe Juan Ortega. Soarele e puternic și e un drum destul de lung până în acel loc. M-am gândit că preferi să mergi călare. O ușoară cruzime îi apăru în ochi atunci când adăugă : Vrei să vezi cum e pedepsit ?

— Eu... Sheila ezită. Nu era sigură ce simte, cu excepția faptului că vroia să-și șteargă din minte orice amintire a agresiunii.

— Erai foarte doritoare aseară să-i înfigi un cuțit în spate, ba mai mult, să mă vezi pe mine ucigându-l. Ți-a mai trecut dorința de răzbunare odată cu venirea zilei ?

Sheila simți că în spatele cuvintelor, Ráfaga o acuza că are conștiința încărcată că l-a invitat pe Juan în casă fără a fi pregătită să suporte consecințele. Sugera că în lumina crudă a zilei, ea se putea simți la fel de vinovată pentru ce s-a întâmplat din cauza presupusei ei invitații.

— Nu, nu mi-a trecut, îi trânti supărată. Mă voi bucura să-l văd pedepsit.

Ráfaga înclină uşor din cap, acceptându-i distant decizia.

— Caii sunt afară.

Sheila îl urmă. Un Juan tăcut şi solemn îi înmână frâiele iepei. Degetele lui Ráfaga îi atinseră cotul pentru a o ajuta să urce. Ea îl respinse dispreţuitoare.

Suită în şa, îl văzu pe Juan fixându-i urma vânătăii de pe falcă. O văzuse şi ea în oglindă şi ştia cât de urât arăta.

— *La señora* este bine ? întrebă Juan îngrijorat.

— Sunt bine. Dar răspunsul suna mult mai tălos decât intenţionase. Strângând din dinţi, simţi un junghi de durere în falcă. Dând frâu liber calului, Sheila îl călăuzi spre grupul de colibe. Cunoştea destinaţia, groapa adâncă, ca un crater din spatele ţarcului. Cu coada ochiului observă că Ráfaga călărea alături de ea, fără s-o privească sau să-i adreseze vreun cuvânt.

În tot satucul nu se vedea nici un semn de viaţă. Când se apropiară de groapă, Sheila descoperi de ce, întreaga suflare a canionului era acolo. În ciuda mulţimii de oameni, era destul de linişte. Numai copii mai mici se jucau, ei nu ştiau ce avea să se întâmple.

Pe marginea craterului, Sheila îşi opri iapa ; Ráfaga făcu la fel cu murgul său. Imediat, deveniră centrul atenţiei tuturor. Sheila văzu cum toate capetele se întorc spre ei şi simţi cum încetează toate murmurele.

Laredo stătea împreună cu alţi doi bărbaţi în mijlocul gropii adânci, lângă cei doi stâlpi. Îi văzu cum

tresare când o văzu lânga Ráfaga. Se despărţi de cei doi oameni şi din câteva salturi, fu lângă ei.

— Ce dracu caută ea aici ? îi aruncă el o privire mânioasă lui Ráfaga.

În masca aşternută peste trăsăturile lui Ráfaga nu apăru nici o fisură.

— Doamna Townsend a dorit să vină.

Sheila păli văzându-l atât de rece. Devenise din Sheila — señora, iar acum era doamna Townsend. Dacă el căută să demonstreze că între ei era doar o legătură trupească, nu ar fi putut găsi o cale mai bună.

— Nu-i locul potrivit pentru ea, insistă Laredo. Nu-i nici un motiv pentru care să vadă asta. Las-o să plece, Ráfaga.

— Nu am obligat-o să vină, răspunse Ráfaga cu răceală evidentă. Stă sau pleacă după propria alegere.

Laredo se întoarse spre ea, cu săgeţi în ochii albaştri.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Sheila, du-te de aici. Nu vreau să vezi asta. Îl trimit pe Juan cu tine.

— Ai uitat de asta. Se întoarse, astfel încât el să-i poată vedea vânătaia ce-i marca obrazul şi falca stângă. Am motive puternice să-l văd pedepsit, Laredo.

El respiră adânc, scuturându-şi capul exasperat.

— Eşti fie tâmpită, fie încăpăţânată. Sper că ştii de dracu faci. Ochii îi mai aruncară o scânteie albastră, înainte de a coborî la locul supliciului.

Pe ton potolit, Ráfaga dădu un ordin în spaniolă. Laredo se opri şi se duse să ia frâiele murgului, în timp ce Ráfaga descăleca. N-o mai privi pe Sheila, dar ea simţi batjocura din ochii de antracit înainte ca el să se îndepărteze de cai.

Atenţia i se mută pe centrul gropii. Pentru prima dată Sheila observă că doi oameni îl ţineau pe agresorul ei. Era palid şi ochii negri îi fugeau mereu, nervos, către stâlpi. Aproape că îi putea vedea şiroaiele de sudoare prelingându-i-se pe faţă. Deşi stătea nemişcat, Sheila ştia că pe dinăuntru se chircea de frică. Privindu-l, încă simţea repulsie, dar teama i se micşorase. Treptat, deveni conştientă că toată lumea îl privea pe Ráfaga, aşteptând. Îl privi şi ea, cum stătea la câţiva metri mai încolo. Era cu spatele la ea, dar parcă ar fi aşteptat atenţia ei şi acum i-o simţea. În acelaşi moment, îl auzi începând să vorbească în spaniolă. Vocea îi era calmă şi joasă, totuşi se făcea ascultat fără efort.

Laredo stătea lângă Sheila, ţinând frâiele murgului. Ea se aplecă înainte în şa, nescăpându-l din ochi pe Ráfaga.

— Ce spune ? întrebă.

Laredo îşi întoarse uşor capul arătându-şi profilul, fără a-şi dezlipi ochii de la Ráfaga.

— Explică de ce trebuie pedepsit Juan.

Când Ráfaga termină, ceilalţi continuară să rămână nemişcaţi, în tăcere. Privirea Sheilei cuprinse

mulţimea strânsă. Se uitau unii la alţii aşteptând ceva, parcă.

— Ce se întâmplă acum ? îl întrebă iar pe Laredo.

— Dacă cineva vrea să protesteze la decizia lui, are dreptul s-o facă acum şi să-l apere pe Ortega.

— Cât de democratic, spuse batjocoritor, primind în schimb, o privire dojenitoare de la Laredo.

La un semn al lui Ráfaga, cei doi oameni îl duseră pe Juan Ortega lângă stâlpi. Începură să-i lege braţele, întinzându-l între cei doi stâlpi. Când fură gata, unul dintre bărbaţi îi despică spatele cămăşii lui Ortega.

O mişcare lângă stâlpi atrase privirea Sheilei. Ochii i se lărgiră când văzu un bici, încolăcit în mâna unui om. Nu ştia sigur la ce fel de pedeapsă se aşteptase, dar se îndoia c-ar fi ghicit că este vorba de o flagelare publică.

Ca hipnotizată, văzu omul agitând biciul, lăsându-l să atârne pe pământ în faţa lui. Braţul se ridică. Sheila auzi un şuierat şi văzu dunga de pe spatele lui Juan. Corpul lui zvâcni convulsiv de durere. Şuier şi dungă. Şuier şi dungă. Repetat iar şi iar. O mulţime de linii roşii îi brăzda spatele. Privirea Sheilei rămase neclintită de oroare, la scenă. Nu-şi putea desprinde ochii de la ce se întâmplă şi nu-şi putea înfunda urechile pentru a nu-i mai auzi ţipetele întretăiate. Curând, nu mai scoase nici un sunet şi rămase fără simţire, susţinut doar de frânghia care-i legase mâinile. Furia şfichiuitoare a biciului încetă. Un om înaintă spre stâlpi. În mână

lucindu-i un cuţit. Lama se strecură printre frânghiile ce-i legau mâinile. Îl văzu apoi pe Ortega căzând inert la pământ.

O forţă inexplicabilă îi atrase deodată privirea spre Ráfaga. Ochii lui neîndurători îi întorceau privirea, studiind-o impasibil. Sheilei i se întoarse stomacul, simţind că i se face rău. Cu severitate neobişnuită ei, trase frâiele. Iapa sări, încercând să scape pe presiunea din zăbală. Sheila îşi înfipse călcâiele în burta calului, pierzându-şi aproape echilibrul când iapa plecă în fugă.

La adăpostul copacilor, Sheila descălecă aproape înainte ca iapa să se oprească. Îşi vărsă conţinutul stomacului, până nu mai rămase nimic. Rămase acolo, scăldată în sudoare rece, slăbită, galbenă precum ceara.

Într-un sfârşit, reuşi să se sprijine pe picioare, dar n-avu destulă forţă să încalece din nou. Ţinându-se de şa, merse pe lângă cal, clătinându-se nesigură.

„Trebuie să scap de aici. Trebuie să scap de aici". Aceleaşi cuvinte disperate îi bubuiau în minte până când presiunea lor deveni insuportabilă. Ochii ei înceţoşaţi văzură reflexele tremurătoare ale soarelui în micul iaz, alimentat de pârâu. Se aplecă spre bazin, lăsându-se în genunchi. Ar fi vrut să-şi arunce apă pe faţă, dar mâinile îi tremurau prea tare. Cineva era în spatele ei. Se întoarse şi-l văzu pe Ráfaga aplecându-se lângă ea. Până să-şi poată reveni, el îi apăsa o cârpă umedă pe faţă, ştergându-i transpiraţia

de pe tâmple şi de pe buza de jos. Simţi alinare la răcoarea binevenită şi deodată nu-i mai păsă de la ce fel de mostru îi vine uşurarea.

— Nu ţi-a făcut plăcere să vezi cum e pedepsit, nu ? Ráfaga clăti cârpa şi-i aplică prospeţimea umedă pe gât.

— A fost barbar şi inuman, spuse ea cutremurându-se la imaginea cărnii zdrenţuite care-i veni în minte.

— Toate pedepsele sunt inumane, replică el uşor, cu un fel de tristeţe. Care-i alternativa ?

— Nu ştiu.

— Dacă găseşti vreo pedeapsă umană, vei rezolva o mare problemă a lumii.

Îi trecu cârpa umedă pe spatele gâtului şi o lăsă acolo. Luând-o de umeri, o ridică în picioare. Când ea deschise ochii, îl găsi privind-o adânc în ei, cu o întunecime enigmatică.

— Poate că n-ar fi trebuit să vezi, spuse încet Ráfaga.

Şi ea îşi dorea să nu fi văzut, dar asta nu-i era de nici un folos acum. Încă slăbită, Sheila se clătină instabilă. Ráfaga o luă în braţe, ca pe un copil. Ea nu murmură nici un protest când el o duse în casă.

Scena flagelării o hărţui zile în şir. Într-o noapte Sheila se trezi dintr-un coşmar şi Ráfaga o linişti de parcă era un copil speriat, ţinând-o strâns şi mângâindu-i părul, până îi opri tremuratul.

În timpul zilei, începuse să petreacă mai mult timp reflectând asupra vieții, valorilor și contradicțiilor ei. Tot timpul o voce ascunsă undeva în străfundul minții, îi repeta : *„Trebuie să scapi de aici,"* de parcă ar fi știut ceva ce ea nu știa.

O săptămână mai târziu, ea și Ráfaga călăreau în căldura unei amieze de primăvară. Pe neașteptate, el o conduse pe poteca șerpuitoare care ieșea din canion. Ieșind din trecătoare, el își întoarse calul într-un unghi drept, ținându-se după urma slabă a unui animal. Sheila o lăsă pe Arriba să-și aleagă propria cale pe poteca abruptă, în urma lui.

Poteca se sfârșea pe un platou îngust, stâncos, presărat decopaci uscați. Sheila descălecă după Ráfaga, lăsând calul să se odihnească după urcușul lung. Lăsând frâiele pe pământ, se îndreptă încet spre stânca lângă care stătea Ráfaga.

Locul oferea o priveliște minunată asupra canionului și a culmilor munților Sierra Madre, care se întindea către nord. Ușor ametită de creșterea altitudinii, Sheila se așeză pe o piatră pentru a privi peisajul.

Gândurile i se întoarseră repede la prezența mereu dominatoare a lui Ráfaga. Stătea pe marginea stâncii, sprijinindu-și greutatea pe un picior ușor îndoit. Faldurile poncho-ului îi ascundeau mult din suplețea mușchilor.

Îi privi profilul. Pălăria îi era trasă mult pe frunte, acoperindu-i desimea părului negru ca smoala. Ochii întunecați aveau o privire îndepărtată. Cuta oblică de

la marginea nasului drept, întinsă până la colțul gurii, îi accentua linia dură, dreaptă, a buzelor bărbătești și noblețea bărbiei. Era ostentativ bărbat, cu neputință de stăpânit, sigur de el și de ce vrea. Sheila nu se putea abține să nu se întrebe cum ajunsese el în pustietatea munților.

— Cine ești tu, Ráfaga ?

El se întoarse spre ea, cu o sprânceană ridicată de uimire, de parcă ar fi uitat că ea era acolo. Ochii negri îi susținură privirea mult timp înainte să-i vorbească.

— Sunt un om, răspunse simplu.

Era o afirmație modestă. Sheilei îi trecu prin minte că nu mai cunoștea pe nimeni care ar fi răspuns așa, întrebării ei. Oricine din cei pe care-i știa, s-ar fi identificat cu o ocupație, sau cu unele însușiri care i-ar fi putut da importanță. Dar nu Ráfaga.

— Dar cine ești tu ? insistă ea. Care este adevăratul tău nume ? De unde vii ? Ce-ai făcut ? De ce ești aici ?

Gura lui se încreți amuzată, de parcă i-ar fi găsit întrebările prostești.

— Ce povești ți-au spus ceilalți despre mine ?

— Ceilalți ? Adică Juan si Laredo ? Mi-au spus câteva povești, fiecare diferită, admise Sheila. Ai fost închis vreodată ?

— Da. Din nou un răspuns fără vreo explicație.

— De ce ?

— Pentru o crimă. Motivul obișnuit. Pe gură îi apăru începutul unui zâmbet.

— Ce crimă ?

— Contează ? i-o întoarse Ráfaga. Am comis un număr suficient de alte crime de-atunci, ca prima să nu mai aibă vreo importanță.

Sheila își dădu seama că n-avea nici un rost să mai insiste. El nu intenționa să-i spună nimic și era prea isteț ca să cadă în cursă.

— Și ai evadat ?

— *Sí.*

— De ce ?

— Dacă ai fi fost vreodată închisă într-o pușcărie mexicană, n-ai mai întreba. O studie impasibil. Să fii ca un animal în cușcă este o tortură egală cu agonia fizică a biciurii, mai ales atunci când și cei iubiți trebuie să suporte rușinea pedepsei. Starea este și mai proastă când familia n-are bani să- ți cumpere mici înlesniri. Trăiești ca un animal. S-au mai făcut îmbunătățiri, dar... Ridică umărul într-un gest expresiv, lăsând restul nespus.

Atenția Sheilei fu atrasă de cuvintele „cei iubiți".

— Ai o familie ? Frați sau surori ?

— Am avut. Ráfaga se întoarse la contemplarea munților.

— Ai avut ? Au murit ?

— Pentru mine, da, răspunse cu o lipsă totală de emoție. Nu mă pot întoarce la ei fără a-i păta prin ceea ce am devenit.

— Îi-e dor de ei. Sheila nu era sigură dacă-și spusese gândul cu voce tare.

— Nu-i mai știu, și nici ei pe mine. Ochii lui negri îi prinseră privirea și i-o susținură. Nu ne putem întoarce la ce am fost odată. O clipă pierdută nu poate fi prinsă din urmă. Numai un nebun ar încerca.

— Cum ai devenit ceea ce ești acum ? Un... Căuta termenul potrivit. „Bandit" sau „nelegiuit" nu păreau cele mai potrivite pentru el, deși știa că erau parțial adevărate. Un mercenar ? se hotărî până la urmă, încă nesatisfăcută de alegere.

— Soarta. Cineva care a evadat cu mine, lăsase un prieten în închisoare. A vrut să se întoarcă după el și mi-a oferit o mică sumă pentru ajutor. N-aveam bani și nu vroiam să risc să mă duc la familia mea. Așa că aveam trei alternative — să mor de foarme, să fur, sau să-l ajut.

— Dac-ar fi s-o iei de la capăt, ai alege la fel ?

— *Quien sabe* ? Viața nu te lasă să treci pe aceeași potecă de două ori și nici să schimbi direcția. „Azi" îl poate înlocui pe „mâine", dar nu și pe „ieri".

Se depărtă de marginea stâncii și se așeză pe vine la câțiva pași de ea. Mâna îi căută sub poncho, și ieși cu o țigară lungă, cafenie, între degete. Și-o puse între buze aprinzând chibritul de o piatră, protejând flacăra cu mâinile făcute căuș. Un vânticel ușor, aduse curând aroma fumului de tutun la nasul Sheilei.

— Eşti... ai fost revoluţionar ? Îşi dădu la o parte o şuviţă de păr blond, din colţul gurii.

Ochii negri sclipiră.

— Toţi oamenii din Mexic sunt revoluţionari. Poţi auzi strigăte de *„Viva la revolución !"* pe străzi la vremea fiestei. E la fel aici, ca în ţara ta. Cum s-a auzit primul foc pentru libertate, glonţul devine nemuritor. Ráfaga făcu o pauză, trăgând din ţigară şi dând apoi drumul unei dâre subţiri de fum. Răsuci ţigara între degete, studiind-o cu un interes subit. Sheila rămase tăcută, simţind că el cântărea încă răspunsul la întrebarea dinainte. Probabil că atunci când am venit în munţi, n-aveam încă visurile unui tânar de a îndrepta nelegiuirile şi nedreptăţile.

Sheila prinse cinismul şi auto-zeflemeaua din vocea lui.

— Ce s-a întâmplat cu visele acelea ? întrebă încet.

— Aveţi voi o zicală — privirea lui se mută de la vârful ţigării la faţa ei — despre pădure şi copaci.

— Nu poţi vedea pădurea din cauza copacilor, confirmă Sheila.

— *Sí*, asta era, fu de acord Ráfaga. Am văzut că libertatea nu se poate câştiga cu arma în mână. O poţi găsi doar când renunţi la arme. Şi am mai aflat ceea ce înţelepţii ştiau dintotdeauna — că marile schimbări se produc încet.

— Şi Mexicul ? întrebă ea.

— Se ridică încet. Dar mai sunt încă mulţi care muncesc din greu pentru foarte puţin şi se duc la cea mai apropiată cârciumă să-şi înece necazurile, în timp ce femeile lor se duc să se roage la biserică.

Dispreţul uşor din ultimul comentarui o făcu pe Sheila să întrebe :

— Nu crezi în Dumnezeu ?

— Cred că există un Dumnezeu, îi răspunse. Dar nu cred că el este răspunzător de modul în care ne trăim vieţile. Fiecare mergem pe propriul drum.

Ridicându-se în picioare, se întoarse la marginea platoului. Fumul se răsuci într-o dâră subţire şi dispăru în vânt. Părea dus departe cu gândul. Deşi nu răspunsese amănunţit întrebărilor ei, îi încredinţase totuşi câteva gânduri. Acum se retrăsese în carapacea lui. Era din nou distant, ca întotdeauna.

— Dacă interviul s-a terminat — Ráfaga aruncă jos mucul ţigării şi-l zdrobi sub călcâi — e timpul să ne întoarcem.

— Mai e o singură întrebare pe care aş dori să ţi-o pun, spuse Sheila încet, dar pe un ton hotărât.

— Care-i ?

— Când îmi vei da drumul ? îl privi intens, dar nici un licăr de emoţie nu-i străbătea masca.

Fără să-i răspundă, se duse la cai, le luă frâiele şi-i conduse spre locul în care stătea Sheila. O lumină aurie sclipi în ochii ei. N-avea de gând să-l lase să-i ignore întrebarea.

— A fost timp destul să se plătească răscumpărarea, zise ea. De ce nu mi-ai dat drumul ?

— Nu s-a primit nici un ban. Îi întinse frâiele iepei.

— Nu te cred. Sheila își scutură capul. Tata ar fi putut plăti aproape orice sumă până acum. Cât i-ați cerut ?

Inconștientă, luă frâiele din mâna lui și-și înfipse degetele în stofa pocho-ului lui.

— Cât ? repetă cu o voce tremurătoare.

El se uită la ea cu ochii îngustați, reflectând doar imaginea ei, dar nici unul din propriile gânduri.

— Nu s-a cerut nici o răscumpărare.

Fără a-și relaxa strângerea brațului musculos, Sheila își dădu capul pe spate, neînțelegând.

— Ce vrei să spui ?

— Exact ceea ce-am spus, repică Răfaga sec. N-am cerut bani părinților tăi.

— Dar... Era derutată, aproape ametită. Își trecu o palmă peste ochi, de parcă ar fi vrut să-și limpezească viziunea, ca să vadă și să gândească mai clar. De ce ?

Trecând pe partea cealaltă a iepei, întări legătura șeii Sheilei. Îi ignora întrebarea, prefacându-se că n-a auzit-o. Nu, își dădu ea seama, nici măcar nu se prefăcea. O auzise, dar nu conta.

— N-ai de gând să-mi dai drumul, așa-i ? Vocea îi era înăbușită. Mâinile lui îi cuprinseră talia. Sheila era prea ametită ca să mai protesteze când el o ridică în

șa. Îl urmări cu privirea cum se duse spre murg și sări fără efort în șa.

— Nu merg nicăieri până nu-mi răspunzi, îl avertiză Sheila oprind iapa.

El își întoarse calul pentru a o privi în față, mânându-și calul în față până când piciorul i se frecă de al ei.

— Vei rămâne... spuse Răfaga sec, adăugând după o secundă, pentru o vreme.

— Cât de mult ? insistă Sheila. Până te saturi de mine ? Și apoi ce-o să faci ? Mă dai la oamenii tăi ? Mă vinzi ?

Gura i se strânse într-o linie dură.

— Pui prea multe întrebări prosteşti.

— Prosteşti ? Vocea i se sparse. Ce e prostesc dacă vreau să știu ce mi se va întâmpla după ce te saturi de mine ?

— Când va veni ziua aceea, vei fi liberă să pleci.

— Și îți închipui c-o să te cred ?

— Îți dau cuvântul meu. Avea vocea rece și tăioasă.

Sclipirea din ochii lui nu prevestea nimic bun, așa că Sheila renunță să-i mai comenteze afirmația. Își înghiți cuvintele, îndoindu-se de adevărul spuselor lui.

— Părinții mei... știu că trăiesc ? întrebă în schimb.

— Nu știu nimic despre ei.

— Nu se poate să nu știi, insistă Sheila. Rețeaua ta de informații trebuie să-ți fi spus dacă mă caută.

— N-am auzit numic.

— Nu poţi să le dai de ştire ? Ochii i se umplură de lacrimi, înţelegând că părinţii ei o credeau moartă, probabil. Ce-ar fi putut crede, după atâta timp ?

— Nu e posibil.

— *Este* posibil ! Laredo mi-a spus de nenumărate ori că există căi de comunicaţie. Le-ai putea folosi pentru a-mi înştiinţa părinţii.

— Nu funcţionează şi invers, îi spuse Ráfaga scurt.

— Dumnezeule, oare n-ai nici un pic de inimă ? Nodul din gât o făcea să respire întretăiat. Trebuie să-ţi dai seama prin ce trec ei — ştiind că poate sunt moartă, dar neştiind nimic sigur.

— Ar fi la fel de dureros pentru ei să ştie că trăieşti dar să nu ştie unde eşti sau cum să ia legătura cu tine, evidenţie el rece.

— Te rog, Ráfaga, dă-le de ştire, imploră ea.

— Nu e posibil. Îi luă frâiele din mână, întorcându-şi calul şi conducându-l şi pe-al ei. Nu vom mai discuta acest subiect.

— Dumnezeule, cât te urăsc ! Răsuflă agitat, ştiind că nu era decât exteriorizarea unei emoţii mult mai adânci.

— Ai mai spus asta de multe ori, o zeflemisi rece. Începi să te repeţi.

Capitolul 18

Sunete mângâietoare de chitară făceau o serenadă clarului de lună ce se zărea dincolo de fereastră. Sheila încercă să ignore melodia dulce, gândindu-se la altceva, cum făcea tot timpul în ultimele săptămâni pentru a găsi o cale de evadare. Nu avea nici o şansă, cu Ráfaga aici. O ţinea tot timpul alături, o lua peste tot cu el, cu ochii pe ea în fiecare clipă, de parcă ar fi ştiut exact ce-i trece prin minte. Sheila conta pe găsirea unei posibilităţi de evadare când el va fi plecat să facă asaltul plănuit asupra închisorii.

Zilele se transformau însă în săptămâni şi Ráfaga nu dădea nici un semn că ar fixa data atacului şi neliniştea Sheilei spori. Seara, la cină, îl întrebă în sfârşit, pe ton de convesaţie obişnuită, când va pleca.

Îi trebui toată stăpânirea de sine pe care o avea, să nu recepţioneze când el îi răspunse, pe acelaşi ton firesc, că n-o să mai fie nici un atac. Prizonierul care trebuia scos, fusese judecat şi transferat într-o închisoare americană, până la data sentinţei.

Orice plan al ei părea compromis. Nu era cale de scăpare şi nu era nimeni care s-o ajute.

Ultimul sunet al chitarei se stinse, umplând camera de tăcere.

O forţă irezistibilă o făcu pe Sheila să privească peste umăr. Pulsul i se acceleră văzând privirea întunecată, atentă a lui Ráfaga. Simţi dorinţa presantă să se ducă la el, nu pentru a pleda pentru eliberarea ei, ci pentru a simţi focul atâtător al îmbrăţişării lui.

Întotdeauna se întâmplase aşa. Puterea pe care o avea asupra trupului ei era tulburătoare. De fiecare dată când făcea dragoste cu el, Sheila redecoperea extazul pur al posesiunii lui. Ráfaga îi stăpânea total simţurile ; putea s-o ridice pe culmi ale pasiunii pe care nici nu le bănuise.

Chitara tăcu. Cu graţie de pisică, Ráfaga se ridică în picioare şi veni lângă ea, la fereastră. Sheila se pierdu în flăcările întunecate din ochii lui. Deşi nu o atingea, îi simţea forţa de seducţie. Degete puternice, suple, se curbară pe carnea moale a braţului ei. Sheila simţi cum se topeşte când el o trase mai aproape.

Bătăile nebuneşti ale inimii făceau din intenţia ei de evadare, o utopie. Era îndrăgostită de el. Probabil că se îndrăgostise de mult. Raţiunea aminti inimii, cine era el ; şeful unei bande de *desperados*. O ţinea captivă, o folosea drept femeia lui, fără să ţină cont de dorinţele ei. Dar Sheila ştia toate astea. Le ştia de mult timp, dar n-aveau nici o importanţă. Inima ei nu ţinea cont nici de logică, nici de înţelepciune.

Mâna lui îi dădea deoparte gulerul bluzei şi buze tari îi căutau locurile sensibile de pe umăr. Un fior delicios îi dansă pe piele, când el le găsi. Lupta interioară între raţiune şi iubire se sfârşi. Dragostea învinse şi Sheila îşi arcui trupul pentru a i-l oferi în întregime.

O ridică în braţe şi o ducea în dormitor. De data aceasta, când rămase goală în faţa lui, nu mai avu nici o inhibiţie. În dulceaţa îmbrăţişării găsi împlinirea dragostei ei. Avea timp mâine să reflecteze la consecinţele implicării ei emoţionale. Azi se bucura de focul pasionat al posesiunii lui.

Totuşi, raţiunea rece se strecură până la ea, pe aripi de teamă. Ultimul ei bastion de apărare fusese cucerit, nereuşind a-şi înfrâna sentimentele. Îi era teamă că într-o zi, el va descoperi cât e de subjugată. Dragostea lor n-avea nici un viitor. Sheila ştia că trebuie să fugă de Ráfaga, cât mai avea încă şansa de a-l uita. Ráfaga îi atinse braţul şi Sheila tresări, privindu-l cu ochii mari pentru a vedea dacă el îi ghicise gândurile. O sprânceană se ridică ironic, la mişcarea ei bruscă sub atingerea lui.

— Spuneai că vrei să călăreşti azi, după masă. Juan a adus caii, îi spuse zâmbind.

— Bine, îi răspunse tăios.

Dar tremura rău. Sheila îşi înfundă mâinile adânc în buzunarele jeanşilor pentru a le ascunde de privirea atentă a lui Ráfaga. Păşi cu grijă în jurul lui, evitând să-l atingă. Era la capătul nervilor. Nu mai putea suporta.

Iapa sură necheză la apropierea Sheilei, întinzându-i botul catifelat pentru a fi mângâiat. Sheila îi îndeplini cu plăcere dorința, buzele destinzându-i-se într-un zâmbet.

— Hello, Arriba, murmură ea, văzând cum iapa sură ciulește urechile la auzul numelui ei. Gata de plimbare ?

Juan se apecă în șa, dându-i frâiele Sheilei. Ținându-se de șa și punând un picior pe scară, sări sus, înainte ca Ráfaga să-i ofere ajutorul. Luă și el frâiele de la Juan și se pregăti să urce în șa. Peste umăr, îl văzu venind pe Laredo spre ei și-i aștepta. Sheila simți graba din pasul lui Laredo și ascultă curioasă schimbul de fraze în spaniolă între cei doi.

Încuviințând scurt din cap, Ráfaga legă frâiele murgului de stâlpul cel mai apropiat, înainte de a-i arunca o privire Sheilei.

— Am ceva de făcut, îi zise. Du-te cu Juan. Vin și eu mai târziu.

— Sigur, murmură Sheila. Îi aruncă un zâmbet forțat lui Juan. Mergem ?

— *Sí.* Încuviință surâzând și-și îndreptă calul spre pășunea pe care păștеau caii și vacile micii comunități.

Sheila o îndemnă pe Arriba și iapa porni, plină de voiciune. Conștientă de perechea de ochi negri care o urmărea, își ținu capul drept, refuzând să se uite

înapoi. Juan lăsă calul la pas de plimbare iar Sheila nu încercă să iuțească ritmul.

— *Señora* e tulburată de ceva, nu ? Vocea cu accent puternic era plină de grijă gentilă.

— Nu. Nu, sigur că nu. Repetă negarea cu mai multă forță și atinse iapa cu călcâiul.

Câteva vaci îi tăiară calea. Iapa zvâcni. Chiar în galop ușor, îl lăsa în urmă pe calul mai greoi al lui Juan, Sheila se uită în spate, știind că Juan va da pinteni calului pentru a o ajunge, dacă se depărta prea mult.

Altădată, când fusese mai liniștită, Sheila l-ar fi bombănit pentru încetineala lui. Astăzi, o observa doar, cu o privire absentă... cel puțin avu privirea absentă până când văzu calul lui Juan împiedicându-se. Peste o secundă cădea, prăvălindu-se în față.

Ochii ei speriați îl văzură pe Juan sărind din șa. Imediat, Sheila își întoarse iapa pentru a ajunge lângă tovarășul ei căzut. Juan se ridicase deja în picioare, când fu lângă el.

— Ești bine, Juan ? întrebă îngrijorată.

— *Sí*, răspunse în timp ce încerca să-și ridice calul căzut.

Cu picioare tremurătoare, calul se ridică în sfârșit, zvârlind nervos din cap. Făcu câtiva pași, șchiopătând cu picioarele din față.

— E lovit, spuse ea, dar Juan observase deja şi îi pipăia atent piciorul, vorbindu-i blând în spaniolă pentru a-l calma. E foarte grav ?

— Este... — Juan ezită, încruntându-se în timp ce căuta cuvântul în engleză —...are piciorul scrântit.

Sheila suflă uşurată.

— Asta-i bine. Mi-a fost teamă pentru un moment că... —nu-şi mai termină fraza.

— Va trebui să-l duc înapoi în ţarc, *señora*, spuse scuzându-se din priviri că plimbarea s-a terminat atât de repede.

— E-n ordine, Juan. Înţe...

Nu termină nici această frază din cauza gândului ce-i fulgeră prin minte. Asta era tocmai şansa pe care o aşteptase, ocazia de a evada. Calul lui Juan era beteag. N-avea cum s-o oprească pe Sheila, sau să o urmărească.

Fără să mai stea pe gânduri, îşi roti calul într-un semicerc, îndreptându-l către poteca de ieşire din canion. Avea lacrimi în ochi, dar n-avea nici cea mai mică idee de când începuse să plângă.

— *Señora !* o strigă Juan, surprins. Călcâiele ei erau înfipte în burta iepei, dar încă strângea zăbala. Iapa se ridică în două picioare, neştiind cărei comenzi să se supună.

— *Señora !* Nu pleca ! Nu, *señora !*

Bărbia îi tremura când privi peste umăr. Văzu expresia disperată de pe faţa lui Juan. Fugea după ea.

Sheila se aplecă în faţă, în şa, lăsând-o pe Arriba să ia viteză.

— Vino înapoi !

Dar strigătele lui Juan se auzeau din ce în ce mai încet. Iapa se avântase în sus pe pantă, împroşcând praf şi pietricele sub copite. Ajunsă aproape de vârf, Sheila se mai uită odată înapoi şi-l văzu pe Juan alergând spre colibă, să dea alarma.

După ce ieşi din trecătoare, Sheila îşi îndreptă iapa în josul pantei şi-o lăsă să-şi aleagă singură calea. Se vedea o potecuţă prin pădurea deasă, şerpuind spre poalele munţilor. Sheila se culcă pe gâtul iepei, ferindu-se de ramurile care-i veneau în faţă.

Cursa plină de obstacole — trunchiuri de copaci — reduse goana calului la un galop, iapa făcând schimbări de direcţie cu fiecare curbă a potecii. Coborârea părea că nu se mai termina. Când terenul deveni, în sfârşit, plat, iapa încetini la trap, suflând greu, cu nările larg dilatate.

Impulsul Sheilei fu s-o îndemne iar în galop, ştiind că Răfaga va veni curând după ea. Dar mai era încă drum lung de făcut până să ajungă la o formă oarecare de civilizaţie. Trebuia să cruţe puterile iepei.

Lăsând-o pe Arriba la pas, când ajunse în vale, Sheila o întoarse spre sud. La est erau mai mulţi munţi de străbătut, ceea ce însemna un ritm de mers mai încetinit.

Valea se întindea spre nord, dar din câte știa, terenul era accidentat, sterp și slab populat. Sudul era alegerea corectă. Erau orașe, sate, exploatări miniere sau forestiere în acea direcție. În plus, valea era relativ lipsită de denivelări. Iapa, cu picioarele ei lungi, avea o șansă în plus să-și folosească viteza pentru a lua avans față de urmăritori.

Privi înapoi, dar nu văzu pe nimeni care s-o urmărească. Imaginea lui Ráfaga îi trecu prin minte și inima i se strânse de dor. Își scutură capul pentru a îndepărta imaginea.

Sheila bătu ușor gâtul asudat al iepei. Mergeau înainte, alternând galopul cu trapul și cu mersul la trap. N-avea idee câte mile străbătuseră și nici că timp trecuse. Soarele începuse să coboare spre apus. Mai erau decât câteva ore de lumină.

Apoi, ceva o alertă pe Sheila. Se întoarse și văzu cinci călăreți gonind spre ea. Îl recunoscu imediat pe Ráfaga. Pentru o secundă, rămase cu ochii la el, incapabilă să reacționeze. Revenindu-și din surpriză, înfipse călcâiele în burta iepei și țâșni înainte, în galop. În față, Sheila văzu o întindere de pământ lungă și netedă. Dacă putea ajunge acolo, era sigură că iapa ei cea iute îi putea lăsa pe urmăritori departe.

Ráfaga trebuie s-o fi văzut și el deja și-și dădea și el seama, probabil că, odată ajunsă pe un teren plat, iapa Sheilei era avantajată. Grupul de călăreți gonea puternic pentru a-i tăia calea înainte de a ajunge la

loc deschis. Era prea târziu să regrete că nu l-a văzut mai devreme. Aplecându-se în șa, își îngropă fața în coama iepei. Simți cum iapa iuțește pasul, de parcă ar fi simțit nevoia disperată de libertate a stăpânei sale. Fiecare mușchi al calului era încordat, conducând-o spre libertate visată. Sheila aruncă o privire, să vadă cât de departe eraucălăreții. Erau încă la ceva distanță, iar unghiul se lărgise.

— O să reușim, Arriba ! jubilă Sheila. O să reușim !

Ráfaga n-o mai putea prinde până-n întinderea de pământ. Durerea îi împunse pieptul. Timp de o secundă, Sheila parcă-și dori să fie prinsă. S-o ia și s-o ducă înapoi în canion. Dar nu încetini goana iepei în acest moment de slăbiciune. Când ea și Arriba trecură de linia invizibilă care o ducea spre victorie, Sheila îl văzu pe Ráfaga oprindu-și calul, conștient de înfrângere. Văzu murgul ridicându-se în două picioare, la oprirea bruscă. Apoi Sheila se uită repede înainte. Rămase aplecată în șa, lipită de gâtul iepei, dar mâinile n-o mai grăbeau la viteza maximă. Totuși, iapa nu-și încetini fuga.

În aceeași secundă, o explozie detună în aer și iapa se clătină, frângându-și fuga. Calul încercă să-și revină, luptându-se să-și recapete echilibrul. Năucită, Sheila încercă s-o ajute, trăgând de frâie pentru a-i ridica capul.

Dar era prea târziu. Iapa se rostogoli la pământ. Sheila de-abia avu timp să-și scoată picioarele din

scări şi să sară din şa. Zbură prin aer, apoi totul se întunecă.

Când deschise ochii, faţa încruntată a lui Ráfaga era aplecată deasupra ei. Ameţită, nu-şi dădu seama pentru moment unde era şi ce se întâmplase. Încercă să se mişte dar o durere intensă îi fulgeră capul.

— Ai fost o proastă c-ai încercat să evadezi, mârâi el printre dinţi.

Sheila închise ochii.

— Ştiu, încuviinţă cu un suspin.

Ochii îi ardeau. Nu ştia dacă-i venea să plângă pentru că eşuase în încercarea ei de evadare, sau de bucurie că el o prinsese. Era o proastă din mai multe motive.

— Te doare ? o întrebă aspru.

— Da, gemu Sheila, plămânii arzându-i de efort.

— Unde ? Nu era nici o compasiune în tonul lui, doar mânie.

— Capul. Încercă să ridice o mână tremurătoare şi află cu această ocazie, că mai era un milion de locuri care o dureau. Ba corpul, gemu, ea.

— Stai liniştită, ordonă Ráfaga.

În ciuda furiei, atingerea lui fu uimitor de blândă când mâinile lui îi cercetară, căutând eventuale răni. Sheila se simţi alinată. Ameţeala începea să-i treacă. Cu excepţia durerii din cap, nu credea că mai are vreo rană în altă parte.

Ráfaga ajunse la aceeaşi concluzie.

— N-ai nimic rupt.

— Arriba... Sheila dădu să întrebe de starea iepei curajoase, dar Ráfaga îi strecură un braţ pe sub umeri, ca s-o ajute să se ridice în picioare.

Corpul ei, plin de vânătăi, protestă nelăsând-o să se mişte. Sheila trebui să facă eforturi a-şi face muşchii să-i dea ascultare. Braţul lui o sprijinea în continuare, în timp ce ea se clătina nesigură. Privirea îi fu atrasă de o masă inertă ce zăcea la pământ. Era Arriba, moartă. Cu un ţipăt înăbuşit Sheila se repezi clătinându-se spre iapă, căzând în genunchi lângă corpul ei lipsit de viaţă. Neîncrezătoare, atinse gâtul suplu, simţind umezeala sudorii în coamă. Corpul era cald, încă, dar nu mai pulsa de viaţă. Văzu rana şi înţelese cauza. Sheila se uită acuzator la Ráfaga, fără să mai simtă durerea care îi dădea vârtejuri în cap.

— Ai ucis-o ! Ai împuşcat-o ! Vocea Sheilei se frânse când Ráfaga se aplecă deasupra ei.

O apucă de umeri şi o ridică în picioare.

— Credeai c-o să te las să pleci ?

— Dar nu trebuia s-o omori. Sheila încercă să scape de strânsoarea lui.

Ráfaga o strânse şi mai tare în braţe, aproape tăindu-i răsuflarea. Nu putu să-l împingă cu braţele, când el o zdrobi la piept. Dându-şi capul pe spate, îl lăsă să-i vadă lacrimile rănite, mânioase din ochi.

— Dacă ar fi existat alt mod să te opresc, crezi că nu-l foloseam ? mârâi Ráfaga. Crezi că n-am fost

conştient când am luat puşca în mână, că-ţi riscam viaţa ? Crezi că n-am vrut să chem glonţul înapoi când a ieşit din puşcă ? Gura lui avea o linie cruntă. Nu este important pentru mine că a murit calul. Nu spuse nimic despre faptul că important era că ea e vie şi nevătămată.

— Dar n-a fost vina Arribei, protestă Sheila, şocul fiind prea proaspăt pentru a găsi vreo consolare în ceea ce el lăsase nerostit. — Nu ! A fost vina mea să te las să călăreşti iapa, încă de la început. În vocea joasă se simţea o furie controlată cu greu. Dacă nu mi-ar fi plăcut să văd împreună două frumuseţi cu picioare lungi...

Nu-şi mai termină fraza şi privi glacial spre ceilalţi.

— Ce este ?

— Vine o patrulă, auzi ea răspunsul lui Laredo. Probabil au auzit împuşcătura.

Sheila fu învârtită şi împinsă spre murgul lui Ráfaga, în timp ce el lătră un ordin.

— Spuse oamenilor să se împrăştie. Ne întâlnim la canion.

Până să încerce să urce pe cal, Sheila fu ridicată în şa iar Ráfaga se urca la spatele ei. Picioarele lui nu găsiră scările când întoarse grăbit calul şi-i dădu pinteni. Sheila văzu doar o clipă un grup de călăreţi apropriindu-se dintre sud, la o distanţă considerabilă. Nu se putea abţine să nu se gândească cât de aproape fusese de libertate.

Ráfaga îndreptă calul spre nord-est, iar mica bandă se răspândi care încotro. Având de dus o greutate dublă, calul putea fi ajuns de patrulă, aşa că Ráfaga îl mână spre partea cea mai abruptă a pantei, unde agilitatea animalului crescut pe munte, compensa lipsa de viteză.

Când opriră după mai mult timp la umbra unui copac. Sheila îl simţi pe Ráfaga întorcându-se să se uite în spate.

— Ne mai urmăresc ? întrebă ea.

— Ne-au pierdut, îi spuse fără emoţie. Dar adăugă cu amărăciune. Nu e răspunsul pe care-l doreai să-l auzi, nu-i aşa ?

Nu-i trecuse supărarea. Sheila rămase tăcută. Nu avea cum să nege acuzaţia lui, chiar dacă nu era acesta adevărul. Nici unul nu mai vorbi, în timp ce murgul îşi făcea drum spre nord, de-a lungul coastei muntelui.

Se întunecase când ajunseră la trecătoarea canionului. Lumina lunii arginta culoarul prin care îşi făcea drum spre casă. Sheila simţi o zvâcnire uşoară în inimă, de parcă simţea şi ea că ajunse acasă.

Laredo era înăuntru, aşteptând. Îi privi, fără să zâmbească de bun venit.

— Văd că v-aţi descurcat, spuse. Consuelo a făcut cafea şi e mâncare pe masă.

Sheila deschise gura să spună că nu vroia decât să meargă la culcare, dar Ráfaga vorbi înaintea ei.

— Vom bea cafea.

Folosise tonul cu care Sheila era foarte obişnuită. Era cel care însemna că îi va turna cafeaua pe gât dacă încearcă să refuze. Aşa că nu mai zise nimic şi se aşeză pe scaun, la masă. Ráfaga turnă în două cești, adăugând zahăr în cea din faţa ei. Sheila sorbi din lichidul negru şi tare, incapabilă să se uite la el cum stătea aşezat alături. Atmosfera era încărcată de o tăcere apăsătoare. Îl privi pe Laredo, care stătea în faţa ei. El îşi feri privirea încurcat. Aproape imediat se ridică de la masă.

— Eu am plecat, spuse scurt şi ieşi fără să mai aştepte să-i spună cineva noapte bună.

Sheila era neliniştită de privirea întunecată a lui Ráfaga aţintită asupra ei.

— De ce-ai fugit, Sheila ?

Capul îi zvâcni spre el, lacrimile de-abia reţinute ascunzând dragostea care-i strălucea în ochii cu stropi de aur.

— A trebuit să încerc să scap. A trebuit, repetă.

El îi luă cafeaua din mâinile tremurătoare şi o privi un moment lung. Ochii întunecaţi nu-i dezvăluiră nimic din ce gândea, dar aşteptă ca el s-o tragă de pe scaun şi s-o ia în braţe, acolo unde simţea că-i e locul adevărat.

În schimb, el întoarse capul şi rămase cu privirea în cana de cafea.

— Ai nevoie de somn. Du-te la culcare.

Sheila se ridică buimăcită de la masă şi se duse în dormitor să se dezbrace. Sub pătură, stătu mult timp trează aşteptându-l pe Ráfaga până când, în cele din urmă, oboseala şi durerea din tot corpul o făcură să adoarmă.

Capitolul 19

Ráfaga nu era în pat când se trezi Sheila, deşi-şi aminti vag că-i simţise braţul în jurul ei, în somn. Se auzea mişcare în bucătărie. Îşi simţea capul greu, dar durerea puternică din seara trecută dispăruse. El o întâmpină cu o privire fugară când intră în bucătărie. Binefacerile pe care Sheila avea să i le dea, rămaseră nerostite. Mânia lui umplea camera ca un nor negru de furtună. Ea încercă să ignore atmosfera încărcată şi o salută pe Consuelo.

— *Buenos días,* Consuelo.

Ochii negri ai femeii licăriră mut în direcţia ei. Zâmbi nervos ca răspuns la salut şi-şi reluă treburile. Un ordin mârâit de Ráfaga în spaniolă aduse o încuviinţare din cap a lui Consuelo şi un *„Sí, señor"*, rostit dintr-o suflare. Femeia plecă grăbită pe uşă, aproape uşurată.

Focuri de aur se aprinseră în ochii Sheilei, iritarea crescându-i. Aseară Laredo se simţise stânjenit în prezenţa ei. Acum era Consuelo cea care-i evita privirea. Dar purtarea lui Ráfaga, punea capac la toate. Sheila îi putea înţelege mânia, doar că era altfel ca de

obicei. Nu era genul de mânie la care s-ar fi aşteptat, era ceva mai profund, care o depăşea. Îşi turnă o ceaşcă de cafea şi se duse la masă, unde stătea Ráfaga, ignorând micul dejun pregătit de Consuelo. Pofta de mâncare îi dispăruse în timp ce iritarea şi confuzia îi creşteau.

— E de mâncare, îi spuse Ráfaga.

— Nu mi-e foame. Sheila refuză cu o mişcare din cap.

El nu mai comentă, nici nu-i aminti că nu mâncase de ieri de la prânz. Cu toate că Ráfaga nu făcea nici o mişcare, Sheila îi simţea neliniştea la fel de clar ca şi cum ar fi bătut darabana cu degetele. O derutau încremenirea şi liniştea lui. Avea impresia că în sufletul lui Ráfaga se dădea o luptă. Mai încercase să evadeze şi altă dată — atunci, în furtună. Fusese furios, dar altfel ca acum. Îl studie, privind peste marginea cănii de cafea. Trăsăturile lui păreau dăltuite în granit. Privirea ochilor negri, impenetrabili, o împiedică pe Sheila să afle ce-l frământa. Sheila strânse din dinţi. Tăcerea devenise insuportabilă.

— De ce nu spui nimic ? ceda ea prima. Ei bine, am fugit şi m-ai prins. N-a fost prima dată când am încercat.

— Dar e prima dată când ai ieşit din canion, răspunse Ráfaga tăios.

Un fulger îi fulgeră prin minte.

— Nu cumva îl învinuieşti pe Juan ? Îşi aminti ce se întâmplase când Juan Ortega nesocotise unul din ordinele lui Ráfaga. N-a fost vina lui. Calul lui a început să şchiopăteze. N- avea cum să mă oprească.

— Nu-l învinuiesc pe Juan. Sheila simţi din nou tăria oţelului din vocea lui, ca lama ascuţită a unui cuţit. După cum spui, calul lui s-a accidentat.

— Atunci ce-i ? se încruntă Sheila. Ce s-a-ntâmplat ?

— Ai părăsit canionul fără permisiunea mea.

— Oh, scuză-mă, îi replică ea sarcastic. Trebuia să te fi căutat, mai întâi, să-ţi cer voie să evadez, nu-i aşa ?

Un muşchi zvâcni în falca lui.

— Ai încălcat o lege.

— Una din legile *tale* ! izbucni Sheila. Eu nu mă supun legilor tale. Nu înseamnă absolut nimic pentru mine.

— *Tu* nu înţelegi ! explodă el, o explozie de două ori mai ameninţătoare cu cât nu ridicase tonul. De când te-am făcut femeia mea, eşti supusă acestor legi, fie că vrei sau nu.

— Nu-mi pasă de legile tale ! Era sfidătoare pe faţă, refuzând să se lase intimidată de furia lui.

— Ba ar trebui să-ţi pese, trânti Ráfaga, pentru că dacă eşti supusă legilor, eşti supusă şi pedepselor pentru încălcarea lor.

— Chiar aşa ? Eu... Cuvintele ironice îi îngheţară pe buze când înţelese deodată implicaţia vorbelor lui.

Pedeapsa pentru încălcarea legilor şi neîndeplinirea ordinelor era aplicată în groapa adâncă din spatele ţarcului. Sheila păli. Imaginea cărnii sfâşiate îi întoarse stomacul.

— Doar nu vrei să spui că... Se ridică de la masă. Îşi scuturâ capul, încercând să alunge gândul teribil, ca un vis urât, dar realitatea persită. Nu poţi să-mi faci aşa ceva !

Rafaga se ridicase şi stătea în faţa ei. Degetele i se înfipseră în carnea moale a braţelor ei. Era conştinetă de durerea pe care i-o provoca, dar nu-i păsa.

— Dac-aş putea schimba legile pentru tine, aş face-o. Oare îşi imaginau ochii ei înceţoşaţi, sau chiar vedeau privirea torturată din ochii lui negri ? Tot ce pot face pentru tine, este să-ţi uşurez pedeapsa pentru că eşti femeie şi eşti nouă în comunitatea noastră. Vocea lui era plată şi dură.

— Nu, nu poţi să mă condamni pentru asta ! Încercă să scape din strânsoarea lui.

O scuturâ tare, o dată.

— Această lege este sfântă pentru noi. Ne garantează libertatea şi ne fereşte de riscul de a fi descoperiţi. Nu pot s-o schimb.

— Dar sunt femeia ta. Desigur că... încercă Sheila să argumenteze.

—Legea nu poate fi numai pentru unii, i-o tăie Ráfaga. Ori e pentru toţi, ori nu mai e valabilă deloc.

Braţele lui o încercuiră, trăgând-o aproape. Mâna de pe părul ei îi apăsa capul pe pieptul lui. Sheila se cutremură violent, străbătută de fiori reci de teamă. Simţi linia puternică a bărbiei lui de păr.

—Nu pot să mă pun în calea pedepsirii tale, *querida*[1], îi spuse dur. Pot să pledez pentru indulgenţă şi să iau măsuri să nu fii vătămată grav. Asta-i tot ce pot face.

Cum ea tremura incontrolabil, braţele lui se strânseră în jurul ei, încercând parcă să-i absoarbă frica. Sheila închise ochii, simţind răceala groazei îngheţându-i sângele în vine.

—Când ? şopti.

Ráfaga ştia la ce se referă.

—În dimineaţă asta. Acum, răspunse tăios. E mai bine aşa. Nu mai e timp să te gândeşti.

—Ştiai, nu-i aşa ? O amărăciune teribilă îi acoperea cuvintele. Ştiai de aseară. Şi Laredo. Şi Consuelo ştia azi dimineaţă. Toţi ştiaţi.

—Da, ştiam.

—Şi nu mi-ai spus până acum, îl acuză Sheila.

—Toată lumea ştia care-i pedeapsa pentru ce-ai făcut tu. Doar tu nu ştiai. N-am avut nici un motiv să-ţi înlocuiesc ignoranţa cu frica.

1 draga mea (în spaniolă în original).

Partea din mintea ei care mai putea gândi clar îşi aminti de orele pe care le dormise, în timp ce Ráfaga rămăsese treaz, singur în sufragerie. Fusese răscolit de ceea ce o aştepta pe ea, dimineaţa. Acum se explica furia rău prevestitoare, care nu era îndreptată chiar spre ea.

Faptul că înţelegea acest lucru, n-o făcea să accepte mai uşor ceea ce avea să se întâmple. Se încordă în braţele lui, împotrivindu-se la încercarea lui de a-i alunga teama.

Ráfaga o lăsă să se desprindă puţin, un braţ rămânând ferm în jurul taliei ei. Cealaltă mână i se odihnea pe curbura gâtului, cu degetul mare apăsându-i bărbia, ochii lui negri priviră adânc în ai ei, văzând flăcările aprinse de furie şi teamă.

—Te urăsc pentru asta, declară Sheila cu voce tremurătoare.

—*Sí.* Şi o să mă urăşti şi mai mult înainte de sfârşitul zilei. Se auzi un ciocănit la uşă. Capul Sheilei zvâcni în direcţia sunetului, inima oprindu-i-se o secundă. Este timpul, o anunţă, Ráfaga rece.

Un ţipăt înăbuşit îi ieşi din gât. Încercă să iasă din braţele lui zbătându-se să scape, dar el o ţinu cu uşurinţă.

—Eşti femeie, o *norte americano*. Ráfaga vorbea cu voce joasă, tăioasă. Se presupune că o să plângi şi o să cerşeşti să nu fii luată, că o să leşini la vedea biciului sau o să te tăvăleşti pe jos şi or să te târască

până la stâlpi. Aşa se aşteptă toată lumea să te comporţi.

Sheila se încordă, ghicind provocarea pe care i-o aruncase. Se văzu reacţionând în felul descris de el şi ştiu că n-ar putea trăi după o astfel de umilinţă. O trecu un fior rece, îngheţându-i orările care-i bântuiau imaginaţia.

— Poţi să-mi dai drumul, îi spuse aruncându-i o privire rece. Nu voi fugi.

— Ai de gând să-i dezamăgeşti ? Era ceva între zeflemea şi tachinare în vocea lui.

Se auzi o altă bătaie în uşă, mai insistentă.

— Poţi să răspunzi, îi spuse ea rece.

O mai cuprinse odată cu privirea, apoi îi dădu drumul şi se duse la uşă, deschizând-o larg. Afară erau doi oameni, cu caii legaţi de stâlp. Unul îi spuse ceva încet lui Ráfaga, în timp ce amândoi se uitau peste el, la Sheila, cu curiozitate nedisimulată în ochi. Sheila le întoarse privirile fără să clipească şi uşor arogantă.

Ráfaga se întoarse, anunţând-o impasibil.

— Plecăm acum.

Picioarele îi erau remarcabil de stabile când trecu pe lângă el şi prin cadrul uşii, ignorându-i deliberat pe cei doi. Se opri afară şi văzând caii îşi aminti cu tristeţe că iapa ei dragă n-o va mai aştepta niciodată.

— Pe care călăresc ? Sau... — privirea îi alunecă glacial la Ráfaga —...trebuie să merg pe jos, mânată ca o vită la abator ?

— Vei lua murgul, răspunse Ráfaga sec.

Îi dădea calul lui. Când Sheila se îndreptă spre el, unul din oameni îl dezlegă de stâlp. Sheila încălecă şi întinse o mână să ia frâiele, dar omul le ţinea în timp ce se urca pe propriul său cal. Se uită din nou la Ráfaga.

— Vrei să-i spui omul tău că nu este nevoie să mă conducă ? Pot să-mi mân singură calul.

Fără vreo scânteie de emoţie, Ráfaga spuse ceva în spaniolă omului.

Evident îi transmisese cererea ei, pentru că omul ezită, îndoindu-se de înţelepciunea hotărârii lui. Dar nu comentă.

Cu umerii drepţi şi capul sus, Sheila îşi întoarse calul spre colibe, aşteptând să urce pe al lui înainte de-a porni. Ráfaga călărea lângă ea, iar ceilalţi doi bărbaţi în spate.

Ca şi data trecută, când fusese adus Juan Ortega în groapă pentru a fi pedepsit, toată suflarea canionului era adunată acolo. Un Laredo cu buzele strânse aştepta cu mâinile în şolduri. Apucă frâiele lui Ráfaga.

— Nu poţi să faci asta, Ráfaga, spuse Laredo printre dinţi.

— N-am cum să n-o fac, fu răspunsul.

Sheila cuprinse cu privirea craterul înainte de a descăleca, surdă la pledoaria pe care o făcea Laredo pentru ea. Blândul Juan apăru lângă ea, cu pălăria în mână, cu ochii negri îndureraţi.

— *Señora*, începu el.

Sheila îl privi şi citi în expresia lui că se simţea vinovat.

— Nu e vina ta, îl asigură încet. Îmi pare rău pentru Arriba. N-am avut grijă de ea.

— *Señora*, te rog, eu...

Dar Sheila se întoarse, făcându-l să tacă. Vocea îi era din nou ca de gheaţă când i se adresă lui Ráfaga.

— Bănuiesc că trebuie să mă duc în mijocul gropii, ca să mă vadă toată lumea, nu ?

Trăsăturile lui erau la fel de îngheţate când încuviinţă.

— Da.

Făcu doar un pas şi calea îi fu blocată de Laredo.

— Jur că n-am crezut că o să lase să se întâmple asta, Sheila, declară răguşit. Dacă bănuiam, i-aş fi lovit puşca, înainte să împuşte calul sub tine.

— Acum e prea târziu să ne mai gândim la asta. Te rog să-mi faci loc să trec.

Aerul copilăresc al trăsăturilor lui Laredo dispăruse lăsând locul unei înfăţişări aspre. După o clipă de ezitare, se dădu în lături. Întinse mâna să-i ia braţul, spunându-i încordat :

— Merg cu tine.

Sheila îşi trase braţul, ignorând mândră gestul lui de sprijin.

— Merg singură.

Încadrată de Laredo şi Ráfaga, se duse spre centrul gropii lângă cei doi stâlpi. Simţi ochii curioşi atinţiţi asupra ei şi îndoiala lor tăcută că eroismul ei va dura prea mult.

Asta o făcu să-şi încordeze toţi nervii. Se aşteptau s-o vadă zbătându-se terorizată, banda asta de criminali. Era hotărâtă să nu devină un obiect de amuzament şi dispreţ pentru ei.

Cum Ráfaga păşi înainte pentru a rosti motivul pedepsirii ei, Sheila îşi îndreptă atenţia spre el. Vorbea pe un ton lipsit de patimă, care se desluşea foarte clar în liniştea din jur. Deşi nu înţelegea cuvintele lui, simţi elocvenţa discursului.

După ce termină, din mulţimne se ridică un murmur uşor de voci, în locul tăcerii aprobatoare care urmase explicaţiei lui în cazul lui Juan Ortega. Sheila îşi îngădui un licăr de speranţe că Ráfaga a reuşit să-i convingă să renunţe la pedeapsă.

O voce de femeie se detaşă ascuţit din murmurele indecise. Sheila se întoarse şi o văzu pe Elena. Ochii negri, ostili, îşi aruncau ura spre ea. Vocea duşmănoasă a brunetei argumenta vehement pentru pedepsirea Sheilei. Cuvintele ei răutăcioase mai răsunau în aer când Juan, însoţitorul ei, luă cuvântul în apărarea ei. Laredo stătea lângă el, dând de înţeles prin prezenţa lui că era de acord cu ce spunea Juan. Avu o uşoară tresărire a inimii la vederea celor doi apărători ai ei, dar Sheila nu vroia să-şi arate sentimentele.

Pledoaria lui Juan părea să fi înclinat balanța de partea Sheilei, până când vorbi altcineva. Sheilei îi trebui un moment pentru a localiza vocea batjocoritoare. O trecură fiorii când îl văzu pe Juan Ortega.

Fața lui latră era congestionată de dorința răzbunării. Rânjea spre ea arătârndu-și dinții stricați. Umerii căzuți lăsau să se bănuiască durerea îndurată când fusese biciuit. Paloarea bolnăvicoasă de pe fața lui, arăta că nu se restabilise complet.

Privirea ușor dilatată a Sheilei se mută pe Ráfaga, care asculta impasibil acuzația lui Juan Ortega. Apoi îl fixă pe Laredo prinzându-i privirea albastră.

— Ce spune ? șopti, de-abia mișcând buzele.

Laredo veni mai aproape, fără s-o privească când îi răspunse încet la întrebare.

— Le spune că nu contează ce motiv ai avut să pleci de aici. Le amintește că el a fost pedepsit pentru nerespectarea unui ordin —un ordin pe care îl uitase în slăbiciunea lui când l-ai invitat în casă și ți-ai etalat nurii în fața lui. Dacă el a fost biciuit pentru atât, trebuie să fii și tu. Și le mai spune să fuga ta a făcut să fim despoperiți aproape, de o patrulă de soldați. Dacă nu pentru altceva, măcar pentru asta să fii pedepsită.

Când Juan Ortega termină de vorbit, se văzură mișcări aprobatoare peste tot. Unii erau șovăitori, dar majoritatea aprobau din toată inima discursul. Sheilei nu mai trebuia să-i spună nimeni că ultima ei speranță se spulberase.

Timp de câteva secunde, nimeni nu mai mișcă. În sfârșit, Ráfaga se întoarse cu fața la ea. Un mușchi îi zvâcnea convulsiv în obraz, dar nu se vedea alt semn că nu era de acord cu sentința. Un tremur trecu prin genunchii Sheilei, dar își impuse să stea dreaptă și-i întoarse lui Ráfaga o privire impasibilă.

Nu-l așteptă să dea nici un ordin și se duse singură spre stâlpi, așezându-se între ei cu capul ridicat mândru. Ráfaga făcu semn unui om s-o lege, în timp ce altul aducea biciul. O sfoară fu strecurată pe sub încheietura ei stângă și strânsă tare.

Laredo târșni spre omul care o lega și-i împiedică să-i prindă și cealaltă mână. Se uită la Ráfaga, ochii azvârlindu-i flăcări albastre.

— La dracu, Ráfaga, nu-i poți face asta ! strigă sălbatic.

— Dă-te la o parte, ordonă Ráfaga, complet indiferent la protest.

— Pentru numele lui dumnezeu, omule, lasă-mă măcar să-i iau eu locul ! urlă disperat, căutând orice alternativă pentru a o scăpa pe Sheila.

Furia neagră aprinse trăsăturile lui Ráfaga.

— Crezi că n-aș sta *eu* în locul ei dacă s-ar putea? urlă cu mânie sălbatică. Dă-te la o parte odată !

Aerul se electrizase între cei doi, până când Laredo se dădu în sfârșit înapoi, lăsând-o pe Sheila să fie legată de stâlp. Ochii albaștrii, chinuiți, mai aruncară o

privire spre Sheila înainte ca Laredo să se îndepărteze neputincios.

În timp ce i se lega brațul drept de celalat stâlp, Sheila îl fixa pe Ráfaga, fiorii reci de frică întorcându-i stomacul, încercând să nu se uite la biciul din mâna lui. Ar fi vrut să plângă, să-l implore să nu facă acest lucru crud și obiect, dar vederea feței lui aspre, lipsită de orice expresie, cu orice emoție ținută în frâu, îi dădu tăria să păstreze tăcerea plină de teamă.

În loc să ceară o îndurare care nu ai fi fost arătată, Sheila își ridică sfidătoare capul.

— Cine va mânui acest bici ? Tu, Ráfaga ?

— Nu. Răspunse atât de încet, că abia îl auzise. Privirea lui întunecată alunecă spre Laredo, care sta cu spatele la ei încercând să nu vadă privelișteа Sheilei legată de stâlpi. Laredo va fi cel care va avea biciul în mână, continuă Ráfaga.

Sheila auzi de data asta fără dificultăți. Și Laredo la fel, căci se întoarse încruntat nevenindu-i să creadă.

— Nu-mi poți cere așa ceva ! spuse într-o suflare torturată.

Ráfaga îi întinse biciul, spunând încet :

— N-aș avea încredere în nimeni altul, *amigo*.

Urmă un moment de indecizie, în care Laredo se holbă la el. Apoi luă biciul din mâna lui Ráfaga și se îndreptă spre stâlpi, undeva în spatele Sheilei. Ráfaga o privi pe Sheila, întâlnindu-i ochii câteva clipe lungi. Apoi, aplecându-se pe sub brațul ei, îi trecu în spate.

Mușchii ei se încordară când simți metalul rece al unei lame de cuțit alunecându-i în spatele bluzei, apoi auzi cum e sfâșiat materialul. Ráfaga se întoarse spre Laredo.

— Este timpul.

Broboane de transpirație năpădiră fruntea Sheilei. În spatele ei, biciul plesni aerul de trei ori în succesiune rapidă. Frica îi înnodă stomacul când auzi sfichiutul amenințător. Sheila se strânse în ea, înfingându-și degetele în sforile care-i legau încheieturile de stâlpi. Numic nu o putea pregăti pentru lovitura șuierătoare pe pielea spatelui. Un suspin de durere îi țâșni de pe buze. Încleștând dinții, încercă să-și înghită țipetele, în parte reușind. Auzi din nou sunetul șfichiuitor înainte de a simți mii de ace împungându-i spatele pe o linie dreptă. De data asta, Sheila își mușcă limba pentru a-și opri geamătul de durere.

Lacrimile îi alergau pe obraji, deși nu-și dădea seama că plânge. Nu mai exista decât durerea ucigătoare care-i brăzda spatele. Știa că Ráfaga stă în fața ei, dar nu-l mai vedea. Simțurile îi erau înecate în durere.

De cinci sau șase ori —Sheila pierduse numărătoarea loviturilor — îndură biciul care-i sfâșia pielea. La următoarea lovitură, genunchii i se îndoiră și se lăsă în jos, toată greutatea ei fiind preluată de sforile care-i legau încheieturile.

Capul îi căzu înainte, părul lipit de frunte şi gât de sudoarea care-o inundase. Încremenită de durere, Sheila aşteptă, semiconştientă, următoarea lovitură a biciului. Transpiraţia îi ardea ochii şi nu putea vedea nimic.

Simţi un gust de sânge în gură, propriul ei sânge izvorât din buza în care îşi înfipsese dinţii. Aştepta muşcătura biciului. Când văzu că nu vine, Sheila încercă să se sprijine pe picioare şi să se ridice. Vocea lui Ráfaga răzbătu prin confuzia ei.

— Rămâi, ordonă răguşit. Pot să opresc asta dacă nu te ridici, *querida*.

Sheila îl auzi. Chiar îl înţelese. Doar că, nu ştia de ce, nu putea face picioarele s-o asculte. Un instinct animalic o îndemna să se ridice de parcă dacă ar fi rămas jos, ar fi însemnat moartea.

Cineva înjură sălbatic în spaniolă. Gemete stranii, întretăiate, veneau de undeva de aproape. Sheila nu-şi dădea seama că-i aparţineau. Reuşi să se ridice, clătinându-se instabilă.

Inima îi bubia precum unui iepure speriat, prins de ghearele unui vultur. Nu auzi şfichiuitul biciului şi corpul în zvâcni convulsiv când pielea îi fu sfâşiată din nou. Sheila aproape căzuse în genunchi din nou, dar adrenalina pompată prin vene îi dădea puterea să se menţină pe picioare. O dată, şi încă o dată, biciul îi plesni spatele. Sheila căzu într-un genunchi,

clătinându-se aproape inconştientă. Încercă să se ridice.

— Nu ! Un ordin ca un tunet, rostogolindu-se şi vibrând prin aer, încărcat de violenţă.

Mâini grijulii o ridicară în picioare.

— Nu mă atinge ! ţipă o voce înnebunită de durere. Abia acum, Sheila înţelese că era vocea ei.

— S-a terminat, îi spuse Ráfaga într-un murmur răguşit.

Sforile din jurul încheieturilor îi fură tăiate şi braţele îi căzură în lături. Sheila se lăsă pe suportul de granit care-i era oferit, cu capul sprijinit pe ceva solid. O mâna tremurătoare îi îndepărtă şuviţele ude de transpiraţie de pe tâmplă.

O voce în spaniolă îngăimă ceva lângă urechea ei, în timp ce un braţ de oţel o înconjură sub coapse, ridicând-o. Sheila simţi că pluteşte deasupra pământului.

— Ţi-e mai bine ?

Creierul ei confuz identifică vocea lui Laredo. Sheila îşi forţă pleoapele grele să se deschidă. Privirea înceţoşată îi căzu pe o pereche de ochi albaştri care reflectau o durere egală cu a ei. Devenise un efort mare şi închise ochii, abandonându-se senzaţiei de plutire.

Următorul moment conştient dură mai mult. Sheila era sprijintă într-o poziţie şezândă pe pat, susţinută de un braţ puternic în timp ce o mână îi scotea bluza

sfâşiată. Foarte blând, fu întinsă pe burtă. Genele-i fluturară, nerecunoscând mâna lui Ráfaga care-i îndepărta uşor părul de pe obraji. În spatele lui o văzu pe Consuelo învârtindu-se fără astâmpăr, cu ochii negri rotunjiţi de îngrijorare. Îşi simţea spatele în flăcări, dar reuşi să-i zâmbească slab femeii.

— Sunt bine. Vocea răguşită era doar un pic mai mult decât o şoaptă.

— Nu vorbi, *querida*, o certă blând Ráfaga întorcându-se apoi să ia ceva de la Consuelo. Trebuie să-ţi curăţăm spatele. O să doară. Îmi pare rău.

La durerea vie, o arsură, Sheila îşi îngropă faţa în pernă pentru a-şi înăbuşi strigătul. Ráfaga o atingea, curăţindu-i cu grijă spatele înainte de a-i aplica o alifie tămăduitoare pe pielea sfâşiată. Cu o cârpă umezită îi şterse transpiraţia de pe faţă. Înfăşurând cârpa în jurul rănilor de pe încheieturi, provocate de sfori, îi spuse să doarmă. Sheila închise ochii ascultătoare.

Când se trezi, Ráfaga stătea lângă pat veghind-o tăcut. Stătea aplecat în faţă pe un scaun, cu faţa îngropată în palme. Sheila îşi cercetă emoţiile pentru a găsi un sentiment de ură pentru ce lăsase el să i se întâmple, dar nu găsi nici unul. Mâinile puternice şi suple se mişcară să-i frece absent bărbia, apoi gâtul. Când privirea lui se îndreptă spre pat, Sheila văzu durerea aprinsă în ochii lui negri. Dispăru imediat când văzu că era trează.

— Cum te simţi ? o întreba blând.

Sheila se mişcă uşor şi o mie de ace i se înfipseră în spate.

— Doare. Îşi controlă vocea, nelăsând-o să-i scape vreun geamăt.

— O să te doară câtva timp, îi spuse Ráfaga. Trebuie să-i mulţumeşti lui Laredo că semnele se vor vindeca fără să lase urme pe pielea ta frumoasă. Ezită un moment. Să nu-i urăşti pentru ce- a făcut.

— Nu-i urăsc, îl asigură Sheila.

— Asta-i bine. gura i se arcuise uşor, aproape într-un zâmbet.

— Ráfaga... Îl studie în tăcere, apoi îl întrebă : M-ai fi biciuit tu, dacă Laredo refuza ?

El îşi privi lung mâinile, încruntarea desenându-i o linie pe frunte.

— Nu, n-aş fi putut.

Sheila îi zâmbi uşor.

— Cred că ai fi făcut-o.

Privirea îi zbură brusc spre ea, un licăr rece sclipindu-i în ochi la gândul că ea îl considera mincinos.

— Cred că ai fi făcut-o, repetă ea, mai degrabă decât să dai biciul lui Juan Ortega.

— Poate, spuse el scurt şi dădu să se ridice.

Mâna ei alunecă pe pat, încercând să-l oprească. Ráfaga îi văzu mişcarea şi se opri privind-o întrebător.

— Azi dimineaţă, începu Sheila nesigură, te-am urât pe tine şi pe toţi care sunt legaţi de tine, cumva. Acum nu mai urăsc pe nimeni.

Şi cel mai puţin din toţi, pe tine, ar fi putut adăuga, dar inima ei nu era gata încă de o confesiune completă. Aşteptă, sperând că el va spune ceva care s-o lase să-i spună tot ce simţea.

Răceala părăsi faţa lui. Ochii îi erau de catifea moale, neagră, când o priviră. Inima ei îşi acceleră bătaia. Îi părea de o frumuseţe mai irezistibilă ca niciodată —puternic şi viril.

Dar, răspunsul lui Ráfaga nu conţinea nimic care s-o îndemne să- şi dezvăluie adâncimile sufletului.

— Trebuie să mănânci. Mă duc să-i spun lui Consuelo să-ţi prepare ceva.

Capitolul 20

În zilele care urmară, Sheila descoperi un nou Ráfaga. Bărbatul dominator şi autocratic pe care-l cunoscuse odată, dispăruse. Locul lui fusese luat de un îndrăgostit, mişcător de tandru, care era mereu grijuliu şi blând, rămânând bărbat. Sheila n-ar fi crezut că era posibil să se îndrăgostească mai profund de Ráfaga, dar chiar aşa era.

— E minunat, oftă.

— Ce e minunat ? întrebă Ráfaga.

Sheila se întoarse brusc, dându-şi seama de-abia acum că gândise cu voce tare. El îi zâmbi într-un fel care-i tăie răsuflarea, cald şi intim. Se plimbau singuri prin ierburile înalte ale pajiştii, ducându-şi caii de căpăstru.

— Ziua. O roşeaţă uşoară îi coloră obrajii când îi minţi. Ziua este minunată, continuă ea.

— Eşti obosită, cred. Ochii lui îi cercetau faţa îmbujorată. Am mers prea mult. Vino. Să lăsăm caii să pască. Îi prinse cotul, conducând-o spre o moviliţă. O să ne odihnim puţin.

Fără să comenteze, Sheila dădu drumul frâielor şi murgul se apucă imediat să pască. Vitele şi câţiva cai răzleţi păşteau în apropiere. Iar unde erau caii şi vitele, sigur trebuia să fie şi Pablo, băiatul lui Juan. Sheila îl căută cu privirea şi-l zări stând pe un bolovan la umbră. Îşi flutură mâna spre el şi Pablo îi răpunse sfios.

— Pablo e un băiat pe care te poţi baza, comentă Ráfaga, urmărind direcţia privirii Sheilei.

— Da, foarte conştiincios, fu Sheila de acord. Juan îl învaţă engleza şi într-o zi, Pablo poate să se ducă în Statele Unite.

— Bietul Pablo, râse Ráfaga, aşezându-se pe pământ şi trăgând-o pe Sheila lângă el, să-l aibă pe Juan profesor de engleză.

— Ar trebui să-i predau eu engleză lui Pablo, iar el m-ar putea învăţa spaniolă, îi trecu prin minte, şi spuse cu voce tare.

O margaretă creştea în iarba deasă, iar Sheila o culese, învârtind-o între degete. Ráfaga se întinse cât era de lung pe covorul verde şi o trase pe Sheila în braţele lui.

— Cred că n-o să fii profesoara lui Pablo. Îşi întoarse faţa spre ea cu un zâmbet pe buze.

— De ce ? Sheila îl privi curioasă.

— Pentru că în adolescenţă te îndrăgosteşti uşor. N-aş vrea să se aleargă cu un caz grav de dragoste mânzească pentru tine, răspunse Ráfaga, cu o lumină

jucăuşă în ochi. Este la vârsta la care te poţi aştepta la o asemenea boală.

— Ai suferit şi tu de ea ? Îi era greu să şi-l imagineze pe Ráfaga ca pe un puşti vulnerabil.

— Toţi băieţii trec prin asta înainte să devină bărbaţi.

— Cum era ea ? Sheila privi cerul albastru. Aerul era clar şi luminos, globul galben al soarelui strălucind deasupra canionului.

— A trecut prea mult timp de atunci ca să-mi aduc aminte.

— Trebuie să-ţi aminteşti ceva, insistă ea.

— Îmi amintesc că avea părul auriu şi nu ştia că exist, zâmbi el.

— Era americană ?

— Aşa cred, da, aprobă Ráfaga indiferent.

Sheila se gândi la propriul ei păr, străbătut de suviţe aurii în bătaia soarelui. O flacără mică de plăcere o încălzi. Probabil că Ráfaga era încă sensibil la blondele din America. Tocmai se gândea să dezvolte subiectul, când Ráfaga îl schimbă.

— Aveai dreptate. Mâna de pe talia ei, o strânse uşor. Se simţea mulţumirea în vocea lui. Este o zi minunată.

— Munţii par că-s aşa de aproape. Parcă i-aş atinge dacă aş întinde mâna. Se uită la culmile ascuţite, desenate clar pe albastrul vibrant al cerului. Te-ai gândit vreodată să pleci de aici ? îl întrebă.

— Unde să mă duc ? replică Ráfaga.

Sheila se întinse pe o parte, sprijinindu-se într-un cot şi lăsându-şi o mâna pe muşchii plaţi ai pieptului lui. Îl privi cu o speranţă înflăcărată.

— Ai putea merge în altă ţară, să începi o nouă viaţă, să-ţi iei un alt nume. Eşti inteligent, plin de resurse, un conducător înnăscut. Ai putea deveni orice ţi-ai dori, argumentă Sheila.

— O nouă ţară şi o nouă identitate, n-ar putea schimba faptul că sunt căutat de poliţie, Sheila, îi răspunse răbdător. Dacă aş face ce spui, ar exista tot timpul riscul ca într-o zi să fiu descoperit. Dacă e să trăiesc după capul meu, prefer să o fac aici, în munţii ăştia. Îi cunosc la fel de bine cum te cunosc pe tine.

Părul îi fluturase peste obraz. Ráfaga i-l trecu după ureche, mângâindu-se uşor, cu vârful degetelor. Sheila simţi primul fior de dorinţă şi încercă să-l ignore. Începuse ceva şi trebuia să termine. Nu putea să-l lase pe Ráfaga s-o distrugă, oricât de mult i-ar fi plăcut.

— Ráfaga, am bani, spuse Sheila repede, apoi îşi justifică imediat afirmaţia. Nu mă refer la banii părinţilor mei. Am banii mei. Dacă tu...

Un deget îi atinse buzele.

— Banii cumpără lucruri, Sheila. Cumpără lucruri de care n-am nevoie. Nu pot cumpăra libertatea mea, după tot acest timp. Lucrurile pe care mi le doresc sunt aici, în faţa ta. Privirea lui cuprinse canionul. Prieteni, munţii, un loc unde să locuiesc, un acoperiş deasupra

capului. Singurul lucru pentru care mi-ar trebui bani, este să cumpăr ceva haine şi puţină hrană care nu se găseşte aici.

Sheila fu cuprinsă de iritare că Ráfaga îi respinse oferta încă înainte de a i-o face.

— Şi când ai nevoie de bani, pur şi simplu te angajezi să scoţi nişte criminali din închisoare.

— Ţi se pare o contradicţie, nu-i aşa, *querida* ? Mergem atât de departe cu respectarea legilor pe care ni le-am impus singuri, şi apoi le încălcăm pe cele ale statului pentru bani.

Supărarea aproape i se topi când îl auzi cum o alintă în spaniolă. Vru să argumenteze, dar găsi că e dificil.

— Da, aşa mi se pare.

— Ne-am pus noi înşine în afara legilor şi am descoperit că nu putem fi liberi fără legi. Aşa că ni le-am făcut pe ale noastre. Este o contradicţie, dar ne-am plasat în această poziţie —un cerc vicios, explică Ráfaga.

— Dar n-aţi putea să ieşiţi din cerc ? aduse Sheila discuţia de unde pornise.

Palma lui i se rotunji pe gât, degetul mare mângâind-o ritmic.

— Sunt unele fiinţe care pot fi dezrădăcinate şi transferate pe un alt teren, pot înflori acolo. Tu, cred, eşti una din ele. Ochii i se făcură mai negri, mai adânci,

privindu-i parcă în suflet. Eu n-aş putea părăsi *Sierras*. N-are nici un rost să încerc. Tot ce îmi doresc este aici.

Sheila se simţi trasă peste el. Buzele tari îi atinseră aţâţător gura, tachinând-o cu promisinea unui sărut. Dar când Sheila făcu o mişcare, gata să accepte, mâna lui o ţinu departe.

— Tot ce vreau e aici, repetă Ráfaga încet peste gura ei, răsuflarea lui amestecându-se cald cu a ei. Tot ce mi-am dorit vreodată, am găsit.

Părea că a venit timpul. Inima i se zbătea în dorinţa de a se dărui. Sheila şopti uşor, „te iubesc".

Ca răspuns, presiunea degetelor subţiri pe spatele gâtului el crescu, trăgând-o încă un pic în jos peste gura lui. Simţurile ei fură asaltate de un amestec de miros de tutun aromat, lipit de pielea lui şi parfum de mosc. Sărutul lui din ce în ce mai pasionat, îi stârni un foc mistuitor în trup.

Înfiorată, Sheila se legănă pe perna solidă a pieptului lui, cu toate curbele sale delicate mulându-se pe conturul muşchilor lui. Mâinile ei îi înconjurară mijlocul, posesiv. Limba lui îi despărţi buzele pentru a explora adâncimea intimă a gurii. Dorinţa aprinsă într-un foc de aur, îi alerga nebună prin vene. O mână pe şoldul ei o apăsă mai tare deasupra lui, apoi lunecă pentru a simţi rotunjimea unui sân. Degetele lui îi îndepărtară valurile de aur ale părului, în timp ce gura lui lăsa o urmă aprinsă pe gât, oprindu-se să o muşte uşor de umăr, înapoi pe gât şi de lobul urechii. Din nou, gura

lui se întoarse să-i guste dulceaţa buzelor. Sheila îi putea simţi bătaia repidă a inimii, o serenadă sălbatică, în armonie cu propriul ei puls nebun.

Fără veste, Ráfaga o rostogoli pe Sheila pe o parte. Degetele lui începură să alunece peste nasturii bluzei ei cu o grabă care o excita. Un tremur de plăcere senzuală îi dansa pe piele când materialul fu dat deoparte pentru a-i expune sânii. Senzaţia de răcoare fu scurtă, risipindu-se sub căldura mâinii lui care se închidea pe rotunjimea fermă a pieptului ei, vibrând sub mângâierea lui.

Sheila îşi trecu propriile mâini sub cămaşa lui, exultând fără ruşine la atingerea cărnii tari. Sfârcul roz se întări sub atingerea degetelor lui. Ráfaga îi abandonă buzele pentru a investiga mugurele erotic cu gura şi limba. Sheila se înfioră de dorinţă. Sentimentul se intensifică pe măsură ce mâna lui alunecă pe corpul gol, către focul din vintre. Şoldurile ei se mişcară, răspunzând la mângâiere.

Apăsându-i spatele pe iarbă, degetele puternice căutară fermoarul jeanşilor. Sheila gemu uşor, fără să-şi dea seama. Ráfaga ezită. Flăcările senzuale din ochii negri îi cercetară faţa.

— Te doare când stai pe spate ? În vocea răguşită se simţea dorinţa vie, pe care o putea controla totuşi. Sheila aflase de mult că abilitatea de a se controla era unul din semnele măiestriei lui în a face dragoste.

— Nu, şopti, strecurându-şi o mână după gâtul lui puternic. Doar când mă necăjeşti mă doare.

Văzu o străfulgerare de alb în zâmbetul lui de satisfacţie şi gura lui se plecă spre buzele ei întredeschise.

— Aşa trebuie să fie, *querida*, spuse deasupra buzelor ei.

Avu un sentiment de luciditate simţind cum i se desface fermoarul. Mâinile i se lipiră de pieptul lui într-un protest slab, şi-şi dezlipi buzele de ale lui.

— Pablo poate să ne vadă, Ráfaga, îi aminti într-un murmur.

El îşi săltă capul.

— Vrei să plec de lângă tine ? Strălucirea din ochii ei îi dădură răspunsul, înaintea cuvintelor.

— Nu. Îşi frecă obrazul de bărbia lui, ca o pisicuţă care vrea să fie mângâiată iar. Vrei să te ţin în braţe, dar nu vrei să facem dragoste, îi spuse uşor ironic. Asta nu-i posibil pentru nici unul din noi.

— Ştiu. Sheila oftă la dorinţă dureroasă pe care o simţea.

Ridicându-se în capul oaselor, Ráfaga îi apucă încheiturile şi o scuală în picioare, împreună cu el. Gura i se deschise să protesteze, dar se trezi imediat plutind în leagănul braţelor lui. Ducând-o de parcă n-ar fi cântărit mai mult ca un fulg, se îndreptă spre peretele canionului din partea opusă movilitei.

— Unde mergem ?

— Acolo. Ráfaga arătă spre un punct din faţă.

Destinaţia era o peşteră scobită în peretele stâncii. Intrarea era ascunsă de tufişuri. Lumina, căzând oblic pe gura peşterii, îndepărtase mult din întuneric. Sheila se uită în jur, observând că intrarea era lărgită de mâna omului.

De parcă i-ar fi citit întrebarea pe care o avea în minte, Ráfaga îi spuse :

— O familie de indieni Tarahumura a locuit odată aici.

Când o aşeză pe picioare, ea uită de toţi cei care ar fi locuit vreodată în peşteră. Mâinile lui îi traseră bluza de pe umeri. Braţele îi alunecară repede din mâneci. Nevoia de el, îi dădea o grabă presantă, primitivă, iar Ráfaga părea să simtă la fel. Un foc se aprinse în sărutul lui, lacom şi posesiv. Pasiunea lor era o erupţie vulcanică, topindu-i în unul singur.

Răcoarea lasată de soarele care se retrăgea spre apus fu cea care o trezi pe Sheila din ameţeala sălbatică, sublimă a îmbrăţişării lui mult, mult mai târziu, făcând-o să caute căldura hainelor. Era conştientă de ochii întunecaţi care o urmăreau cum se îmbracă, dar nu mai simţi cea mai vagă urmă de timiditate sau inhibiţie. Era un fel de vanitate în felul în care îşi etala corpul, o mândrie că Ráfaga descoperea frumuseţea în nuditatea ei şi satisfacţie fizică în trupul ei. Era mândră de transparenţa pielii sale, de supleţea şoldurilor —aşa cum le descrisese odată Ráfaga —destul de

largi pentru a primi un bărbat — şi de rotunjimea graţioasă a sânilor, cu sfârcurile ridicate obraznic.

Îmbrăcându-se fără grabă, Sheila auzi un foşnet în spatele ei. Îşi lăsă bluza să-i alunece peste umeri şi se întoarse să-l vadă pe Ráfaga, care-şi băga cămaşa în pantaloni. Veni lângă ea, fără să spună nimic, dar licărul din ochii lui era cald şi admirativ. Sheila simţi că ar fi fericită să se încălzească la acea lumină pentru tot restul vieţii. Degetele lui îi atinseră obrajii într-o mângâiere de fulg.

— Mă duc să aduc caii aici.

Un zâmbet uşor îi curbă linia bărbătească a gurii înainte de a ieşi din peşteră. Sheila îl urmări cu privirea, până nu-l mai văzu. Continuă să privească în aceeaşi direcţie, cu mâinile uitate pe nasturii bluzei, încheiaţi doar pe sfert. Degetul îi atinse accidental rotunjimea pieptului şi rămase acolo, amintindu-i cum o dezmierdaseră mâinile şi gura lui. Inima îi era plină cu o dragoste copleşitoare, care nu era numai fizică.

Auzi o mişcare în frunzişul gros, dar din direcţia opusă celei în care plecase Ráfaga. Liniştită, Sheila se întoarse, aşteptându-se să-l vadă venind cu caii. Ochii i se dilatară de spaimă, degetele i se strânseră protector pentru a prinde bluza.

Juan Ortega stătea lângă intrare, dezbrăcând-o din ochi, cu o poftă nedisimulată. Sheila se întrebă de cât timp era acolo. Ceva în privirea lui îi spunea că mai de mult. Simţi că i se face rău la gândul că el ar fi putut

asista la intimitatea lor. El îi spuse ceva într-o spaniolă guturală şi făcu un pas spre ea.

Din afara peşterii, o voce tăioasă îl făcu pe Ortega să se îndepărteze repede de ea. Ráfaga se întoarse. Sheila se sprijini sleită de perete, amintindu-şi în sfârşit să respire. Ochii de chihlimbar i se închiseră uşuraţi auzind admonestarea joasă, şfichiuitoare a lui Ráfaga, şi răspunsul grăbit al lui Juan Ortega. Rămase în umbră chiar şi după ce plecă Juan.

— Sheila ! o strigă Ráfaga, cu o uşoară asprime uitată în voce.

— Da. Era un răspuns tremurător, dar îi fu de ajuns lui Ráfaga s-o găsească în întunericul peşterii.

Mâinile lui îi cuprinseră umerii şi-o trase de lângă perete.

— Ce faci aici ?

— El... el a venit după mine. Am crezut..., se lipi de pieptul lui, tremurând.

— Pe mine mă căuta, afirmă Ráfaga. Braţele lui o încercuiră când îi simţi tremurul. Pablo i-a spus că ne-a văzut venind încoace. Ortega a auzit un zgomot în peşteră şi-a intrat să vadă ce e. Când te-a văzut, zice că te-a întrebat de mine. Tu te-ai dus înapoi în peşteră şi a crezut că eu eram acolo.

Sheila îşi dădu capul pe spate, încercând să vadă faţa lui Ráfaga în umbră.

— Îl crezi ? întrebă acuzatoare.

— Este posibil.

— Da, încuviință și ea, sceptică.

Omul era viclean și nu avea încredere în el. Încercând să-și potolească nervii zdruncinați, se desprinse din brațele lui, încheindu-și repede restul nasturilor bluzei. Știa că Ráfaga o studiază, dar îi evită ochii.

— Ai adus caii ? schimbă ea subiectul, nedorind să mai vorbească despre Juan Ortega și vrând să iasă cât mai repede din peștera contaminată de prezența lui.

— Da, sunt afară.

Sheila se grăbi spre lumina soarelui și pașii mari ai lui Ráfaga o urmară imediat. Doi cai erau priponiți lângă intrare. Sheila se îndreptă spre murg, și luă frâiele, dar Ráfaga îi prinse brațul oprind-o.

— Ți-e frică de Ortega ? În studie atent fața întoarsă spre el.

— Întotdeauna m-a înspăimântat —de prima dată când l-am văzut, îi răspunse încordată, chiar dacă tu crezi contrariul.

— Asta ce înseamnă ? își arcui o sprânceană.

— Înseamnă că nu l-am invitat eu în casă în noaptea când a încercat să mă violeze, deși știu că nu mă crezi. Mi se face pielea găină de câte ori se apropie de mine. Un fior de repulsie o străbătu în timp ce vorbea.

— Ráfaga o luă de mână și o întoarse spre el.

— N-ai de ce să te temi de Ortega. Nu se va mai apropia de tine. Știe prea bine ce i-aș face.

Încerca să-i dea curaj și era sigur de ceea ce spunea, dar Sheila avea dubii și nu știa de ce. Era doar un sentiment ciudat și neplăcut pe care-l avea de câte ori îl vedea pe Juan Ortega. Strângerea lui Ráfaga se întări când ea nu-i răspunse.

— Mă înțelegi, Sheila ?

— Da. Dădu din cap și zâmbi pentru a ascunde faptul că nu-l putea crede.

Murgul adulmecă brațul lui Ráfaga. Sheila folosi pretextul pentru a schimba subiectul.

— De ce nu-l mai călărești, Ráfaga ?

— Pentru că e al tău. Ținând cont de tradiția mexicană, desigur.

Sheila zâmbi mai natural de data asta, amintindu-și explicația lui când îi fusese dăruită Arriba.

— Murgul a fost al meu și ți l-am dat. Nu a fost doar un gest, o corectă Ráfaga. Murgul e al tău acum. I-am spus asta lui Juan și pe el ți-l va înșeua întotdeauna când vei dori să călărești.

— Din cauza Arribei, murmura ea.

— Da, din cauza iepei. Nu pot să înlocuiesc dragostea pe care ai avut-o pentru ea, dar pot să-ți dau un cal care îi este egal. Îi frecă fruntea murgului. Nu-i la fel de iute ca Arriba, dar poate să te poarte pe o sută de munți și să fie încă în stare să alerge. Noaptea are ochi de pisică și poate să vadă care-i drumul cel mai sigur.

— Dar... Sheila se încruntă. Singur îi spusese că era cel mai bun cal. I-l dăduse ca semn de încredere ? Sheila n-avu curaj să întrebe.

— Trebuie să mergem. Se întoarse, strângând frâiele şi încălecă. A venit cineva şi trebuie să vorbesc cu ei.

Ajunşi acasă, Sheila recunoscu în vizitator pe acelaşi călăreţ, care venise în timpul furtunii. De data asta omul nu făcu nici un efort să-şi ascundă interesul pentru ea şi avu impresia că a venit din cauza ei. Nu ştia ce informaţie îi adusese lui Ráfaga, dar aceasta nu-i făcu nici o plăcere. Când încercă să-şi confirme bănuiala că vestea era în legătură cu ea, Ráfaga negă hotărât, dar refuză să-i spună motivul pentru care venise omul — atât de iute şi cale atât de lungă, judecând după oboseala calului plin de praf, legat în faţa casei. Era una din puţinele ocazii din perioada dulce a convalescenţei ei, când Ráfaga îi închidea gura. Orele de apropiere dintre ei, cântăreau de departe mai mult decât cele câteva în care o barieră invizibilă încerca să-i despartă.

Schimbarea intervenită în relaţia lor, era vizibilă pentru toţi cei care-i vedeau împreună. În consecinţă, Sheila se văzu primind respectul prietenos al celor din canion. Chiar şi gărzile de lângă uşă i-l arătau ; nu mai săreau alertaţi când ea ieşea afară, în schimb o salutau şi-i zâmbeau politicos. Coliba de chirpici şi canionul

nu mai reprezentau o închisoare din care vroia să evadeze, iar ei păreau să ştie asta.

Cu săpunul şi prosopul în mână, Sheila ieşi din casă. Folosind o combinaţie de limbaj al semnelor cu spoiala de spaniolă pe care o prinsese de la Consuelo, explică gărzii că se duce să-şi spele părul la iaz. Omul dădu din cap c-a înţeles şi îi făcu semn să se ducă. Sheila se amuză amintindu-şi de vremea când era oprită cu puşca.

Uneori, o apuca un dor puternic de părinţi ; ar fi vrut să-i vadă şi să-i asigure că ea e bine. Parcă trecuseră ani de zile de când plecase din casa lor. Simţea acum că ei trăiesc într-o altă lume, căreia ea nu-i mai aparţinea. Nu-i păsa. Era fericită în lumea ei cu Ráfaga.

Fredonând absentă, se aplecă deasupra bazinului. Începu să tremure de a-şi cufunda părul în apă. Părul îi crescuse mult. Plutea pe apă ca o aripă mare a unei păsări de aur. Îl frecă bine cu săpun şi începu să-l clătească.

Simţi că era cineva în preajmă. Se întoarse, aşteptându-se să-l vadă pe Ráfaga, dar nu văzu pe nimeni. Dârdâind, îşi cufundă iar părul în apă. Ziua era prea frumoasă că să se întoarcă acasă imediat. Sheila se aşeză pe un petec de iarbă groasă scăldat în soare. Despături prosopul şi se apucă să-şi şteargă părul.

Un foşnet slab o făcu să se întoarcă din nou. Un bărbat o privea. Sheila îl mai văzuse în canion, dar nu-i

ştia numele. Ceva din înfăţişarea lui o făcu să se simtă neliniştită.

Zâmbi ezitant.

— *Buenos días.*

Omul nu-i întoarse salutul, dar îi făcu semn să îl urmeze. Ea se ridică prudentă, întrebându-se dacă cumva Ráfaga trimisese după ea, când văzuse că nu se mai întoarce. Fără să ştie de ce, simţea că nu-i aşa.

Când omul făcu un pas spre ea, Sheila se dădu înapoi. Un braţ îi încercui talia dinspre spate. O mână apăsată pe gură îi înăbuşi ţipătul. Dând din picioare şi zgâriind, Sheila să se elibereze. Primul om veni repede lângă ea, cu o sfoară în mână. Îi legă strâns încheieturile şi fu târâtă în pădure spre un loc unde aşteptau trei cai.

Mâna care-i apăsa gura îi lăsa puţin aer de respirat. Ceea ce putea inhala era îmbibat cu mirosul fierbinte al palmei. Nările i sedilatară larg încercând să respire, dar răsuflarea îi era îngreunată de spaimă şi efort. Când mâna se îndepărtă, Sheila ţipă „Ráfa...". O cârpă murdară îi umplu gura, aproape sufocând-o. O altă cârpă îi fu trecută peste gură pentru a ţine căluşul. Era legată strâns la spate şi şuviţele prinse în nod, mai adăugau ceva la durere. Când Sheila fu aruncată cu forţă pe o şa, îl văzu pe cel de-al doilea răpitor. Nu fu o surpriză prea mare să descopere că era Juan Ortega. Era ca şi cum ştia că va ajunge aici, încă din ziua

când fusese omorât Brad. Sentimentul teribil de neputinţă o înspăimântă.

Rânjea, la vederea terorii din ochii ei de chihlimbar, arătându-şi dinţii galbeni stricaţi ca nişte colţi de câine flămând. Îi legă mâinile de şa, nedându-i vreo şansă să alunece de pe cal şi să fugă. Ţinând frâiele, îşi încălecă propriul lui cal. Primul om era deja în şa, aşteptând. Îi urmă, în timp ce Ortega deschidea drumul. În loc să se îndrepte către est, o luară către iaz. În mintea Sheilei se ivi o rază de speranţă. Dacă n-o scoteau din canion, mai exista o şansă să fie găsită, când i se va semnala lipsa.

O luaseră pe lângă iaz, îndreptându-se spre faţa nordică a canionului. Deodată, Ortega puse frâu calului. Sheila se uită în faţă şi-l văzu pe Juan, omul de la cai, cu o puşcă în mână. Al doilea om veni repede în faţă, ca pentru a o ascunde pe Sheila de privirea lui Juan, dar el o văzuse deja şi le spunea ceva răstit în spaniolă. Inima începuse să-i bată repede, uşurată. Lacrimi îi izvorau din marginile ochilor. Juan ştia cât de mult îl dispreţuia Sheila pe Ortega. N-ar fi crezut niciodată vreo poveste încropită de omul viclean. Privirea i se mută pe animalul mătăhălos care-şi zicea fiinţă umană. De data asta i se va înfunda.

Apoi ochii ei zăriră ceea ce Juan nu putea vedea din cauza celuilalt călăreţ şi al calului lui Ortega. Ortega îşi strecura încet şi prudent, cuţitul afară din teacă. Sheila încercă să strige de avertisment, dar cârpa din

gură înăbuşi sunetul. Zbaterea ei, atrase atenţia lui Juan asupra ei. Acesta fu mesajul pe care-l aştepta Ortega — ca ochii ageri ai lui Juan să devieze o clipă.

Cu iuţeală, aruncă spre el cuţitul. Prea târziu înţelese Juan greşeala. Încercă să ducă puşca la umăr dar lama cuţitului i se înfigea deja în piept, făcându-l să cadă pe spate. Ţipătul de teroare al Sheilei nu reuşi să părăsească gâtul.

Ortega dădu pinteni calului, înhăţând şi frâiele calului Sheilei. Din fuga calului, Sheila apucă să vadă corpul lui Juan, bunul ei prieten, zvârcolindu-se la pământ. Apoi calul fu întors spre faţa stâncoasă a canionului, pentru a urca o potecă de-abia vizibilă, ce apăruse deodată de după un bolovan acoperit cu muşchi. O a doua cale de ieşire din canion. O potecă despre care Sheila nu ştia că există.

Capitolul 21

Ieşiţi din canion, o luară spre vest. Sheila simţea cum calul ei se împiedicase de epuizare, silit să alerge de răpitori. Văzu cum amândoi oamenii priveau nervoşi în spate. Ştia că încearcă să pună o distanţă cât mai mare între ei şi canion. Indiferent care era destinaţia finală, Ortega intenţiona s-o atingă înainte ce vreun urmăritor să-i poată prinde. Sheila nu putea decât să se roage ca Răfaga să fie deja pe urmele lor.

Calul lui Ortega se împiedică şi aproape căzu în genunchi. O smucitură sălbatică a frâielor îi trase capul sus, în timp ce Ortega îl blestema violent în spaniolă. Sheila văzu picături de sânge în spuma din jurul gurii calului şi simţi un val de milă pentru animalul rănit, dar apoi se hotărî să-şi păstreze mila pentru ea însăşi. Va veni şi timpul ei. În primul loc plat pe care ajunseseră, Ortega opri pentru a lăsa caii să se odihnească puţin, înţelegând în sfârşit că dacă îi aleargă mai departe, vor rămâne cu toţii pe jos. Sheila se simţea la fel de înfierbântată şi obosită precum caii. Mâinile şi degetele îi erau înţepenite de la sfoara care-i strangula încheieturile. totuşi spaima o făcea să fie în plină alertă.

Bărbaţii descălecară, bând însetaţi din bidoane. Sheila era conştientă de cât de uscat îi era gâtul. Fâşia de pânză legată peste gură îi provoca durere în fălci, iar căluşul îi uscase limba de o simţea aspră, ca de lemn. După ce-şi făcură ei plinul, dădură apă şi cailor.

Mişcându-se în şa, încercă să uşureze crampele din muşchii braţelor. Pielea scârţâi, atrăgând atenţia lui Ortega. Buzele i se lăţiseră într-un rânjet scârbos când îşi înfipse privirea în decolteul bluzei ei. Soarele frigea deasupra lor şi transpiraţia îi izvora Sheilei din toţi porii. Îi umezise bluza, făcând-o să se lipească de piele. Sheila se încordă, conştientă de felul în care îi era expus pieptul, cu sfârcurile împungând materialul. Simţi deodată cum îngheaţă de teamă când Ortega veni spre calul ei. Încercă să se ţină tare, ştiind că ar fi încântat s-o vadă tremurând în faţa lui. Era greu să nu se scuture de atingerea mâinilor lui butucănoase, când el dezlegă funia care-o ţinea legată de şa.

Cu o smucitură, o trase de pe şa. Era o tactică deliberată pentru a o face să cadă greu, direct în braţele lui. Mâna lui înşfăcă rotunjimea unui sân. Râse răutăcios la strigătul ei înăbuşit. Sheila încercă să-şi regăsească echilibrul ca să se poată lupta mai bine.

Celălalt om îi spuse ceva lui Ortega. Sheila înţelese câteva cuvinte, destul cât să priceapă că celălalt complice nu considera că era timpul sau locul potrivit pentru orice ar fi avut Ortega în minte. Dar Juan Ortega continua să râjescă spunând că trebuie lăsaţi cai

să se odihnească. Sheila se zvârcoli neajutorată în braţele lui, de-abia atingând pământul cu tălpile. Omul dădu să se îndepărteze, scuturând din cap nemulţumit. Însă Ortega îl chema înapoi, învârtind-o pe Sheila în braţe, astfel că acum era cu faţa la celălalt. Mâna care-i fusese înfiptă în piept, apucă bluza şi trase, fără ca Sheila să-i poată opri. Ceea ce a rămas din bluza ei fu tras în lături, lăsând la iveală globurile albe ale sânilor, care mişcau rapid, în ritm cu respiraţia înspăimântată.

Ortega părea a-şi îndemna complicele să-i admire prada. Suspinând cu căuşulîn gură, Sheila făcu un efort supraomemesc să-şi elibereze mâinile. Încercă să fugă, dar Ortega apucă un colţ al bluzei, sfâşiind-o şi mai mult. Celălalt om o prinse. Ţinând-o strâns, Ortega îi rupse cea mai rămasese din bluză. Sheila se luptă sălbatic, văzându-i cum îşi duce mâna spre prohapul pantalonilor.

Omul se chinuia s-o ţină, reuşind până la urmă. Sheila îi simţi excitarea, cum se împingea în spatele ei şi ştiu că o va viola şi el după Ortega. Pantalonii îi fură traşi jos de pe coapse.

Sheila îl izbi cu picioarele pe Ortega, ţintind spre punctul sensibil dintre picioare. El reuşi să-i prindă piciorul înainte de a-şi trimite lovitura zdrobitoare. Sheila era cum înnebunită de groază. Striga numele lui Ráfaga din toate puterile, dar căuşul îl făcea de nedesluşit. Fu aruncată pe pământ, zvârcolindu-se şi zbătându-se ca

un şarpe pe cărbunii încinşi. Omul îi apucă încheieturile legate, trăgându-i-le peste cap pentru a o împiedica să se ridice, în timp ce Ortega umbla la pantaloni.

Se auzi o detunătură şi deodată braţele Sheilei rămaseră libere.

Se rostogoli şi încercă să se ridice în picioare. Ortega fugea deja spre cai. Încă o împuşcătură şi-l văzu căzând. Mintea ei năucită realiză în sfârşit că cineva trăgea cu arma. Se întoarse şi-l văzu pe Ráfaga năvălind în locul dintre stânci, cu puşca în mână. În spatele lui călăreau Laredo şi încă un om, pe care nu-l cunoştea.

Sheila se prăbuşi, suspinând uşurată. Cu ochii plini de lacrimi îl văzu pe Ortega încercând disperat să se târască. Un alt foc de armă îi opri orice mişcare. Ráfaga se apropie de cadavru. Întorcându-l pe spate cu vârful cizmei, ţinând ţeava puştii îndreptată spre capul lui.

Sheila îşi dădu seama că Laredo îngenunchease lângă ea. Îşi trăsese haina de pe spate şi i-o întindea pe pieptul gol. Îi mulţumi din ochi.

— Slavă domnului că eşti bine, îi spuse Sheilei şi se apucă să-i desfacă legătura din jurul gurii.

— N-o atinge ! mârâi Ráfaga. Se întoarse ameninţător spre Laredo.

Laredo, care-i cunoştea cât de aprig este la mânie, se opri numaidecât ţinându-şi amândouă mâinile la vedere, în timp ce le îndepărta încet şi cu

grijă de capul ei. Sheila, care abia acum realiza cât de mult îl iubea pe Ráfaga, simţi un fior rece de spaimă văzând sălbăticia de gheaţă a trăsăturilor lui. Privirea tăioasă din ochii negrii era înfricoşătoare. Când el veni spre ea, se făcu mică de teamă.

Fără un cuvânt, se aplecă să-i desfacă legătura. Atingerea era blândă, dar înfăţişarea dură nu i se schimbă. Un suspin lung, de uşurare, îi ieşi Sheilei de pe buze când îi scoase ghemotocul de cârpă din gură. Lacrimile îi curgeau din ochi, dar nu putea totuşi să plângă cum ar fi vrut. Ráfaga îi strecura lama unui cuţit între încheieturi, tăind sfoara care le ţinea legate, după care se ridică în picioare şi se îndepărtă rece. Sheila era prea derutată de şoc pentru a putea să se ridice de jos. Nici Laredo, nici celălalt călăreţ nu îndrăznise să facă vreo mişcare s-o ajute. Rămase întinsă acolo, neştiind ce să facă. Şi-ar fi dorit alinarea caldă a braţelor lui Ráfaga, dar el părea de gheaţă, insensibil şi dur.

Ráfaga se întoarse cu cei trei cai şi cu o pătură în mână. Dând frâiele celui de-al treilea om, Ráfaga veni din nou spre locul unde zăcea Sheila. După ce desfăşură pătura, îngenunche lângă ea, ţinând pătura ca o cortină în timp ce-i scotea haina şi oarunca în direcţia lui Laredo.

Sheila nu făcu nici o mişcare să-l ajute, şi Ráfaga o acoperi cu pătura, înfăşcând-o ca pe un copil, ducând-o apoi în braţe spre calul lui.

Laredo stătea alături.

— Ce facem cu ăştia ? întrebă, arătând spre cadavrele celor doi.

— Lasă-i la vulturi, îi replică printre dinţii încleştaţi. Se întoarse scurt spre al treilea om şi-i ordonă să aducă şi caii fugarilor.

Sheila tremura şi braţul lui se strânse mai tare în jurul ei, zdrobind-o la piept. Se ghemui mai tare în pătură, singurul loc în care, putea să găsească puţină căldură. Drumul înapoi la canion fu lung şi se desfăşură într-o tăcere apăsătoare.

Ajunşi acasă, Ráfaga sări sprinten de pe cal. Luând-o în braţe pe Sheila din nou, salută din cap omul de gardă şi deschise uşa. Peste umărul lui, Sheila îl văzu pe Laredo descălecând, dar Ráfaga trânti uşa imediat după ce fură înăuntru. O duse direct în dormitor şi o lăsă uşor jos, în mijlocul camerei. Faţa îi era disperată, dăltuită în bronz, cu ochii negrii, oţeliţi, lipsiţi de emoţie şi reci.

— Stai aici, îi ordonă.

Neştiind ce vrea să spună exact prin „aici", Sheila nu se mişcă. Se îndoia c-ar fi putut, oricum. Era prea buimăcită de tot ce se întâmplase. Îl auzi mişcându-se în bucătărie. Se întrebă unde era Consuelo, dar îşi aminti de cuţitul care străpunsese pieptul lui Juan. Când se întoarse Ráfaga, ar fi vrut să-l întrebe de Juan, dar întrebarea îi rămăsese în gât. Din vasul pe care-l aşezase pe podea se ridicau aburi. Întinse un prosop

alături şi se dusespre Sheila. Ochii ei rotunjiţi îl priviră fără să clipească în timp ce el îi luă pătura dimprejur şi aruncând-o deoparte. O duse la prosop şi o lăsă jos, pe el.

Cu o bucată de săpun şi apă caldă, Ráfaga începu să-i spele metodic fiecare centimetru de piele, cu detaşarea unui medic. Sheila sta tăcută ca un manechin, amintindu-şi de altă ocazie când ea fusese cea care-şi curăţase corpul de atingerea lui Juan Ortega. Probabil că şi Ráfaga îşi amintea noaptea aceea, şi aceasta era motivul pentru care o spăla acum.

După ce o şterse cu prosopul, Ráfaga o duse spre pat, o întinse pe el şi o acoperi cu pătură. Rămase aşezat pe marginea patului pentru un minut. Sheila simţea dorinţa dureroasă de a fi luată în braţe şi alinată de căldura îmbrăţişării lui. Se uita neajutorată în ochii lui negri. Indiferenţa lor era crudă. Vru să-l implore s-o ia în braţe, dar nu putu rosti nici un cuvânt. O lacrimă îi alunecă printre gene, părând să îngheţe într-un strop de cristal pe obrazul ei. Degetul lui o şterse, un muşchi zvâcnindu-i pe faţă. Fără un cuvânt, se ridică şi ieşi din cameră. Sheila îşi întoarse faţa la perete, pradă suferinţei. Auzi cum se închide uşa de la intrare şi închise ochii.

După apusul soarelui, Ráfaga se întoarse cu mâncare. Sheila încercă să refuze, dar el insistă să mănânce. Fură singurele cuvinte pe care i le adresă.

Reuşi să înghită o treime înainte de a împinge farfuria deoparte. El o luă şi plecă.

Dimineaţa următoare ritualul se repetă, singura diferenţă fiind aceea că Sheila mâncă şi mai puţin. Nu ştia unde dormise Ráfaga, dar nu fusese în casă. Resemnată, se retrase în propria-i carapace în faţa îndepărtării lui.

Din nou Ráfaga părăsi casa imediat după ce mâncă. Sheila se ridică, nedorind să-i lase s-o găsească în pat şi a treia oară şi să se uite la ea ca la o străină. Când termină să se îmbrace, se duse spre uşa casei. Tăcerea din jurul ei devenise înăbuşitoare. O făcea să se simtă bolnavă.

Se gândi să caute prospeţimea aerului de munte, dar omul de gardă refuză s-o lase să iasă, scuturându-şi capul cu tristeţe. Se înapoie în casă, prizonieră din nou între zidurile ei. Neobosită, se plimbă din cameră în cameră, durerea sfâşiindu-i sufletul şi întinzându-i nervii. Urmări umbrele lăsate de soare dincolo de fereastră, aşteptând amiaza, când Ráfaga va veni din nou să-i aducă prânzul. Dar, cel care veni la amiază fu Laredo. Vederea lui rupse firul de care se mai ţinea stăpânirea ei de sine. La bătaia lui smuci uşa şi întrebă răstit :

— Ce vrei ?

Laredo intră în casă, ducând o tavă.

— Mă bucur să văd că ţi-ai revenit. Ochii lui o cercetară repede. Ţi-am adus de mâncare. Ráfaga a zis că n-ai prea mâncat.

— Dacă e aşa îngrijorat, de ce n-a venit el însuşi să mi-o aducă ?

Unghiile i se înfipseră în palme, durerea intensă pe care o simţea, transformându-se în amărăciune. Sheila nu-şi dădu seama cum braţul ei tăşni deodată şi lovi tava din mâinile lui, trimiţând-o cu zgomot pe podea. N-am mâncat pentru că nu mi-a fost foame, continuă ea, şi încă nu-mi este : Poţi să-i transmiţi asta lui Ráfaga, din moment ce este evident că nu mai vrea să mă vadă !

— Sheila, nu-i aşa. Laredo dădu trist din cap, privirea lui blândă întâlnind focul galben din ochii ei.

— Nu-i aşa ? spuse sufocându-se. Nu mi-a spus un cuvânt... nici măcar nu m-a atins de ieri. Nici n-a putut dormi în aceeaşi casă cu mine azi-noapte !

— Nu înţelegi, începu el.

— Nu, nu înţeleg, ţipă Sheila disperată şi rănită. Unde-i acum ? Ce face ? De ce nu poate... ?

Devenea isterică, suspinele întretăindu-i cuvintele. Laredo o luă de umeri.

— E cu Juan, Sheila, îi spuse încruntat.

Inspirând adânc, îl privi un moment, apoi se desprinse de el. Nu încercă să-l oprească, dar Sheila era conştientă de ochii care-o urmăreau în timp ce-şi aduna braţele peste abdomenul agitat. Valuri de greaţă o năpădiră, dar se luptă să le reprime.

— Cum se simte ? Cuvintele îi ieşiră din adâncul gâtului.

— E încă inconştient. A pierdut mult sânge, îi răspunse Laredo încet. Cuţitul nu l-a nimerit plămânii, dar nu ştiu cât de mult l-a vătămat pe dinăuntru.

Sheila închise ochii, cu capul în piept.

— E numai vina mea. Dacă nu încercam să-l avertizez, ar fi putut vedea cuţitul din mâna lui Ortega.

Laredo îi apăsă un deget sub bărbie ridicându-i-o.

— Nu ai nici-o vină, Sheila. Juan ar fi trebuit să ştie să nu-şi ia ochii nici o clipă de la Ortega.

Ceva în felul în care făcuse ultima remarcă, o făcu să-l privească.

— Ştii ce s-a întâmplat ?

Laredo încuviinţă.

— Juan era conştient, când l-am găsit. Nici eu nu înţeleg cum. A reuşit să se târască lângă iaz. Ráfaga şi cu mine l-am găsit când am plecat să te căutăm. Cineva îi spusese lui Juan că îl văzuse pe Ortega şi Chavez luând trei cai din ţarc. Juan devenise suspicios şi plecase să le dea de urmă. Aşa s-a întâlnit cu voi.

Ea se cutremură amintindu-şi.

— Când l-au doborât pe Juan, n-am crezut că mai e vreo şansă să îi prindeţi înainte să...

Laredo n-o lăsă să-şi termine fraza, trăgând-o în braţe.

— Ráfaga cunoaşte munţii ăştia ca pe propria palmă. Când a văzut ce cale au luat, am luat-o pe scurtături ca să-i ajungem. Capul Sheilei se odihnea pe

umărul lui, găsind un pic de consolare în îmbrăţişarea lui. Acum s-a terminat, Sheila, murmură Laredo.

Gândindu-se la indiferenţa tăioasă a lui Rafaga, Sheila îl contrazise.

— Nu tocmai, Ráfaga...

Uşa din faţă se deschise şi el intră înăuntru, oprindu-se brusc la vederea Sheilei în braţele lui Laredo. Masca de bronz aştenută pe chipul lui se topi, lăsând flăcări întunecate de furie să-i aprindă ochii. Uşor, Laredo o dădu pe Sheila deoparte şi înfruntă privirea cumplită fără să clipească.

— I-am spus Sheilei despre Juan, spuse ca explicaţie şi apoi trecu calm pe lângă Ráfaga şi ieşi pe uşă.

Ráfaga continuă să se uite fix la Sheila, furia neagră revenind încet sub control. Privirea îi alunecă deodată pe mâncarea împrăştiată pe podea, lângă picioarele lui.

— Mâncarea a fost făcută pentru a fi mâncată, nu ca să fie aruncată pe jos, o informă glacial.

I-ar fi putut suporta mânia, dar această indiferenţă de gheaţă era mai mult decât putea suporta.

— Atunci mănânc-o tu ! ţipă ea. Eu n-o vreau !

— O vom lăsa gândacilor, atunci, îi spuse rece.

Ráfaga dădu să plece, dar Sheila nu putu să-l lase. Îl prinse de cot pentru a-l opri. El se întoarse şi o privi surprins de cutezanţa ei, în timp ce ochii ei căutau pe faţa lui răspunsul comportării lui.

— Ce este, Răfaga ? Ce s-a întâmplat ? întrebă fără ocolișuri. Ce-am făcut ? Mă învinuiești pe mine pentru ce i s-a întâmplat lui Juan ? Crezi c-am plecat cu Ortega de bunăvoie ?

Sheila își aminti cât de sigură fusese că informația călărețului care-l vizitase pe Răfaga, o privea de fapt pe ea. Mâinile lui îi traseră umerii, lipind-o de el.

— Ar trebui să mă certi pentru protecția mea, Sheila, spuse Răfaga, răsuflarea adiindu-i în păr. Aproape că a costat viața unui om bun, care-ți era prieten credincios — Juan s-ar putea să moară ; nu știu. Greșeala pe care am făcut-o, aproape că te-a dat pe mâinile unui om care te-ar fi violat. Vocea îi era aspră, cu o mânie sălbatică îndreptată către sine. Merit ură și neîncrederea ta, pentru că nu te-am protejat așa cum trebuie, odată ce te-am făcut să-mi accepți protecția, luându-te în patul meu. Am văzut cum te-ai făcut mică în fața mea acolo, în munți ; aveai teamă în ochi când mă priveai.

— Eram înfricoșată, încuviință Sheila sprijinidu-se de el și închizând ochii, eram speriată de furia rece din ochii tăi. Mai târziu am crezut că mă găsești vinovată pentru ce s-a întâmplat. Nu te urăsc. Cum aș putea ?i

Ar fi adăugat „când te iubesc atât de mult", dar el o răsucise spre el și-i acapară buzele într-un sărut dur, posesiv. Sheila își încolăci brațele în jurul gâtului lui în timp ce el o lua pe sus și o ducea în dormitor. Căldura îmbrățișării o făcu să uite chinurile prin care a trecut.

Totuși, ceva lipsea. Sheila își dădu seama de asta după câteva zile. Între ei nu mai era acea magie care-i unise înaintea incidentului. Mai era o parte din sufletul lui pe care o ținea retrasă. La început, Sheila încercă să se convingă că va deveni cel pe care-l știa, odată cu însănătoșirea lui Juan.

Dar nu fu așa. Juan era încă foarte slăbit, dar îngrijirea iubitoare a soției sale, Consuelo, începea să dea roade. Încă mai erau momente când Răfaga se retrăgea în spatele unei priviri impenetrabile, studiind-o în tăcere, ca și când ar fi încercat să găsească ceva. Aceste momente o tulburau, oricât de mult ar fi încercat să le ignore. Partea lui de pat era goală. Răfaga rareori mai era lângă ea când se trezea. Se scula la răsăritul soarelui, lăsând-o pe Sheila să doarmă. O durere de cap persistentă îi zvâcnea în tâmple. Sheila se încruntă și încercă să îndepărteze durerea frecându-și tâmplele cu degetele.

Pași ușori se auziră în hol. Sheila întoarse capul, mișcându-se prea iute și valuri de amețeală o făcură să pălească.

Consuelo apăru în ușa dormitorului, zâmbind.

— *Buenos días*, Sheila.

— *Buenos días*. Salutul sună slab, chiar și în propriile urechi. Cum se simte Juan azi ?

Consuelo începu o declarație pozitivă în spaniolă, din care deduse că Juan era mult mai bine, apoi începu să o tachineze în legătură cu ceva. Sheila se

încruntă, neînțelegând. Puse asta pe seama durerii de cap care precis îi afecta capacitatea de concentrare.

— Ce-ai spus, Consuelo ? o rugă să repete.

Nici a doua oară nu înțelese mai bine cuvintele spaniole. Consuelo încercă din nou, combinând limbajul semnelor cu pantomima. Gura Sheilei se deschise uimită când o văzu pe Consuelo mimând un leagăn cu brațele. Arătă spre Sheila și spuse *bébé*.

— Imposibil, gemu Sheila protestând. Dar un calcul rapid în minte îi spuse că era mai mult decât posibil. era chiar foarte posibil.

Era însărcinată. Mâna i se duse spre burtă, de parcă ar fi putut simți copilul crescând în ea. Dar pântecul îi era la fel de plat și neted ca întotdeauna. Deocamdată.

Cât de naivă fusese să nu-și dea seama, se gândi Sheila supărată. O lună și jumătate, două luni. Dumnezeule, nici măcar nu-și putea aminti.

Imediat, Consuelo înțelese că Sheila nu știuse. Blândă femeie se grăbi să o asigure că e o veste minunată. Sheila înțelese mai mult din tonul ei, decât din cuvinte. Pentru o clipă, nu putu simți altceva decât șoc și confuzie. Apoi prinse sensul unui comentariu referitor la cât va fi Ráfaga de încântat și-și dădu subit seama că va trebui să-i spună că va avea un copil.

Reuși cumva s-o facă pe Consuelo s-o lase singură, pentru a putea să reflecteze la acesta descoperire. O parte din ea exultă la gândul că purta în pântece

copilul lui Ráfaga. Dar mai era și teamă — pentru că nu era nici un doctor pe o rază de cine știe câte mile împrejur. Va aduce pe lume un copil în condiții pe care nu le-ar putea califica altfel decât primitive.

Cât despre Ráfaga, el o dorea acum, când era frumoasă și-și păstra forma suplă. Dar cât va mai dura dorința lui când burta ei se va umfla ca un pepene și picioarele ei lungi vor avea grația unei rațe ?

Începu să plângă.

Capitolul 22

În timpul mesei de prânz domni o tăcere apăsătoare. Sheila ştia că avea încă pleoapele umflate de plâns şi că i se putea citi îngrijorarea pe faţă. Ráfaga trebuie să fi observat. Privirea lui atentă, deşi disimulată în indiferenţă, îi cercetă faţa pe toată durată mesei.

Erau doar ei doi în casă ; Consuelo plecase acasă la Juan. Era momentul să-i spună despre copil. Mâinile i se încleştară peste ceaşca goală de cafea din faţă.

Nu era uşor. Tremurând, Sheila îşi ridică bărbia, cu o uşoară provocare şi-i zise direct :

— O să am un copil.

Nimic nu licări în ochii lui întunecaţi.

— Mda, îi răspunse, de parcă n-ar fi confirmat spusele.

— Ştiai ? îl întrebă uşor neîncrezătoare.

— Crezi că nu-ţi cunosc fiecare centimetru ? Un colţ al gurii era ridicat cinic. Crezi că n-aş fi observat cea mai mică schimbare în trupul tău ?

Vestea ei nu adusese vreo lumină de plăcere sau bucurie în ochii lui. Nu era nimic din bucuria sau

mândria de care îi vorbise Consuelo. El nu vroia copilul şi Sheila simţi că în inima ei moare ceva.

— Ce vrei să fac ? o întrebă Ráfaga, studiind-o atent, cu o privire amabilă.

„Vreau să fii fericit c-o să avem un copil", îi veni Sheilei să strige. În schimb, dădu din umeri, şi-i spuse :

— Nimic.

— Nu vrei să-ţi aranjez un avort ?

— Un avort ? ! ! Mâna îi fugi protectoare pe pântece, ca şi cum îi putea lua în acel moment mica viaţă pe care-o purta în ea.

— Multe americane veneau în Mexic pentru a scăpa de copiii nedoriţi. Asta e ceea ce vrei ? o întrebă calm.

Dumnezeule, gândi ea, cum poate să-mi sugereze aşa ceva ? Purta sămânţa lui, era copilul lui. Cum putea crede că vrea să scape de el ?

— Nu. Cuvântul îi ieşi rece din gât. Nu asta vreau, puse Sheila ridicându-se de la masă. Trebuia să plece de lângă el până nu-şi pierdea stăpânirea de sine şi făcea ceva care poate ar fi dăunat copilului lor.

— Atunci de ce mi-ai spus ? Întrebarea îi opri Sheilei paşii.

— Ţi-am spus — Sheila se ţinu ţeapănă, fără să se întoarcă — pentru că eşti tatăl copilului. Am crezut că ar trebui să ştii. Tremura incontrolabil şi lacrimile îi ardeau ochii. Se auzi un scrâşnet de scaun când Ráfaga se ridică de la masă. Inima îi bătea nebuneşte în piept,

așteptându-l să se apropie de ea. Dar el se îndreptă către ușă.

Când Sheila o auzi cum se deschide și apoi cum se închide, mâna îi bâjbâi după scaunul de pe care de-abia se sculase, având nevoie de sprijinul lui deoarece picioarele amenințau să se moaie. Îl găsi și se prăbuși pe el. Îngropându-și fața în mâini, începu să plângă. Va avea copilul lui Ráfaga, dar îl va pierde pe el. Nu era un schimb cinstit.

Lacrimile îi curgeau șiroaie. Era buimăcită și nu-și mai dădea seama de nimic în afara propriei frământări. Nu auzi când se deschise ușa și zgomotul de pași care urmă. Credea că este singură, cu nefericirea ei, când o mână îi atinse umărul. Capul îi zvânci ochii încețoșați văzându-l pe Ráfaga alături.

— Nu mă atinge ! Scaunul se răsturnă când se ridică brusc, pentru a scăpa de atingerea lui. Sheila îl înfruntă rigidă, retrăgându-se când el făcu un pas înainte, spre ea. Nu te apropia de mine ! șuieră mânioasă și, ca un animal rănit, fugind de cel care i-a făcut rău. Nu mi-ai făcut destule ? De ce nu mă lași în pace?

Camera era mică. În câteva clipe fu lipită de perete, mâinile lui ținându-i brațele, refuzând să-i dea drumul. Pe gura lui se întipărise o înverșunare implacabilă.

— Ascultă-mă, Sheila, comandă Ráfaga.

— Nu vreau să aud nimic din ce-ai de spus ! țipă. Mâinile ei îl țineau la distanță, dar el nu făcu nici-o încercare s-o tragă mai aproape.

— Vei asculta, insistă el tăios. Știu un preot care ne va căsători și-și va ține gura. Nu va fi legal, oficial, dar în fața lui Dumnezeu vom fi soț și soție.

— Nu face pe protectorul ! îi respinse Sheila propunerea, violent. N-aș îndura rușinea unei căsătorii cu tine.

O scuturâ tare, cu dinții încleștați.

— Doresc ca unirea noastră să fie binecuvântată de biserică și să-ți dau protecția numelui meu.

— Nu vreau nici una, nici alta ! Protestul ei fu sufocat de durere. Un exces de mândrie o făcea să refuze oferta pe care i-o făcea numai din cauza copilului pe care-l purta. Sheila își întări refuzul cu o minciună. Și nu te vreau nici pe tine !

Pentru moment, flacăra din ochii întunecați păru s-o înghită în infernul său, turbată de furie. Aspru, o trase pe Sheila la piept. Degetele dure înfipte în brațele ei o ridică pe vârfuri. Căldura dintre ei o împiedică pe Sheila să respire.

— Atunci ce vrei ? întrebă sălbatic. Vrei să-ți dau drumul ? Asta e ? Ca să poți să te duci la părinții tăi și să naști acolo copilul ? Vrei să auzi cum e numit bastard ? Ráfaga nu-i dădu ocazia să răspundă la niciuna din întrebări. N-am să te las să pleci ! Dacă asta speri, poți să-ți ștergi asta din minte. N-am să-ți permit niciodată să mă părăsești — și nici copilul dragostei noastre.

Ne vom căsători la preot, iar copilul când se va naşte, va fi botezat de preot ! Va fi crescut aici, în cada asta, în canionul acesta, împreună cu fraţii şi surorile ce vor urma !

Inima ei se opri un moment, ca să plece apoi iar în zbor.

— Îţi doreşti copilul nostru, Ráfaga ? şopti.

— E carne din carnea noastră. Cum crezi că l-aş respinge ? se încruntă mânios.

— Nu ştiu. Închise ochii, scuturându-şi confuză capul. Am crezut... Când ţi-am spus, păreai atât de...

Degetele lui se înfipseră mai tare în braţele ei.

— Tu îţi doreşti copilul ? îi puse aceeaşi întrebare Sheilei.

— Da. Nu era nici o ezitare în răspunsul ei. Da, îmi doresc copilul, reafirmă cu forţă, deşi vocea era de-abia mai mult decât o şoaptă. Te iubesc, Ráfaga. Deschise ochii şi văzu sclipirea de îndoială din adâncimea ochilor lui. Ai crezut că nu-l vreau, îl acuză neîncrezătoare.

— Era posibil. Privirea lui îi cuprinse faţa, incomplet convinsă. Ai fost adusă în canion împotriva voinţei tale. Te-am forţat să vii în patul meu. Îi eliberă un braţ şi mâna lui se mută pe spate, mângâind-o uşor în timp ce o trăgea posesiv mai aproape. Te-am pedepsit când ai fugit de mine. Cum puteam să cred că vrei copilul făcut cu mine ? Când ţi-am văzut ochii roşii, am ştiut că ai vărsat lacrimi amare de regret.

— Doar pentru că am crezut că n-ai dori copilul sau pe mine. Degetele ei tremurătoare îi desenară conturul obrazului. În câteva luni voi fi grasă şi urâtă şi...

— Nu. Mâna lui îi acoperi buzele. Şi însărcinată vei fi frumoasă. Vocea lui era joasă şi caldă, catifeaua neagră a ochilor privind adânc în ochii ei. Îţi aminteşti când ai vrut să fugi, pe furtună, şi mai târziu te-ai aşezat în faţa focului să te încălzeşti ? Te-am privit atunci, înfăşurată în pătura cu care te acoperisem. Lumina focului îţi dansa în păr şi mi te-am închipuit stând acolo, cu pântecul bombat. În acel moment, am ştiut că o asemenea dorinţă n-am mai avut niciodată. Am crezut că mi-o satisfac, luându-te. Dar să te am o dată, a fost ca şi cum aş fi băut apă din mare. Am descoperit că aveam nevoie să am mai mult decât trupul tău. Am vrut mintea ta şi inima ta şi sufletul tău. Te iubesc, *querida*, cum n-am mai iubit altă femeie vreodată.

Sheila simţi cum inima îi e inundată de fericire. Aşteptase atât de mult cuvintele acestea şi nu mai spera să-l audă spunându-i-le vreodată, ca el să simtă dragostea pe care tocmai i-o mărturisise.

— Te iubesc, îi răspunse uşor, aproape ca un jurământ.

Ráfaga zâmbi, cu gura şi cu ochii.

— Curând, copilul va începe să-ţi rotunjească pântecul. Mâna lui se mişca pe burta ei cuprinzând-o cu degetele, aprinzând un foc lăuntric în Sheila. O să

te privesc şi o să simt acelaşi val de dorinţă *querida*. N-am să încetez niciodată să te doresc sau să te iubesc. Vocea îi deveni mai adâncă şi mai răguşită, în timp ce mâna îi aluneca sub bluza ei, mulându-se pe sânul ei plin. Gândeşte-te la orele nesfârşite pe care le voi petrece urmărind cum copilul nostru suge la pieptul tău. Înţelegi cât de fericit am fost când am înţeles că eşti însărcinată ?

— Da. Sheila râse, cu lacrimi de bucurie în ochi. Da, înţeleg.

— Şi vrei să ne căsătorim ?

— Da.

Sprâncenele lui întunecate se uniră într-o linie întunecată.

— Regret că nu-ţi pot oferi legalitatea unei ceremonii oficiale, dar numele meu este prea bine cunoscut ca să...

— Ştiu. Nu-mi pasă.

Ráfaga inspiră adânc, durerea licărându-i în ochi.

— Nu am dreptul să-ţi cer să împarţi viaţa aceasta cu mine. Îţi pot oferi atât de puţin şi tu îmi dai atât de mult.

— Tot ce vreau este dragostea ta. Am avut de toate. Nu ar însemna nimic fără tine, viaţă mea. Ştiu asta. Trebuie să mă crezi.

— Ştiu doar că nu pot să te las să pleci, declară el, ţinând-o strâns la piept, în timp ce gura-i cobora pentru a accepta invitaţia buzelor ei.

Trei zile mai târziu, lumina aurie a zorilor se întindea peste cer. Mâinile lui Ráfaga cuprinseră tandru faţa Sheilei. Privirea îi trecu în spatele ei, la Laredo, aşezat deja în şa şi ţinând frâiele calului ei.

— E timpul de plecare, *amado*[1], îi spuse încet.

— Te rog, Ráfaga, vino cu noi acum, încercă Sheila să-l facă să se răzgândească.

— Nu. Clătină din cap, zâmbind pentru a îmblânzi duritatea tonului. Este un drum lung. Va trebui să te odihneşti cel puţin o zi când ajungi acolo şi nu pot să stau atât de mult într-un loc unde aş putea fi recunoscut — în afara cazului, o tachină Ráfaga zâmbind — că vrei să mă vizitezi la închisoare.

— Nu, sigur că nu. Sheila îşi înclină capul, dar ura gândul că trebuie să stea departe de el, chiar doar trei zile.

— Voi pleca mâine. Îi ridică bărbia cu degetul mare. Data viitoare când o să mă vezi, va fi în faţa preotului. Gura lui se închise peste a ei într-un sărut apăsat înainte de a o conduce pe Sheila la murgul ei

1 Iubito — în spaniolă, în original.

şi a o ajută să urce în şa. Mâna îi rămase pe piciorul ei în timp ce-şi îndreptă privirea spre Laredo.

— Ai grijă, îi spuse Ráfaga încordat, te duci direct la părintele Ramirez. Nu vorbeşti cu altcineva. El mă ştie şi va găsi un loc unde să staţi în siguranţă.

Laredo încuviinţă şi-i dădu Sheilei frâiele.

— Voi avea grijă de ea, Ráfaga.

Ochii Sheilei erau plini de lacrimi când se uită în jos, spre Ráfaga. Gura îi era subţiată într-o linie aspră, dar lumina dragostei îi ardea în ochi. Deschise gura să-l roage din nou să vină cu ei.

Palma lui pocni crupa calului. Murgul sări înainte, alarmat. Sheila îl redresă şi-l mână înainte. În câteva clipe, Laredo i se alătura.

Trecând de iaz, luară calea îngustă, pietroasă, spre faţa nordică a canionului. Călăriră în rând, cu Sheila deschizând drumul pe poteca şerpuitoare. Dimineaţă începea să se lumineze, odată cu răsăritul soarelui.

Ajunseră sus când Sheila auzi un foc de puşcă. Trase brusc de frâie şi văzu capul lui Laredo zvâcnind în direcţia sunetului. Dădu pinteni calului până pe culme şi descălecă, ignorând-o pe Sheila în timp ce fugea spre marginea stâncii.

— Ce este ? întrebă Sheila, venind repede lângă el.

Aerul limpede de munte aducea până la ei strigăte nedesluşite, alarmate.

— Dumnezeule, o patrulă, murmură Laredo.

Un grup mare de călăreţi în uniforme, galopa pe păşune în direcţia colibelor de chirpici. Ascunzişul din canion fusese descoperit. Inima i se opri la gândul că Ráfaga era acolo. Se întoarse şi alergă spre murg. Dar Laredo era acolo, întinzând braţul s-o oprească.

— Ce dracu ai de gând să faci ? o întrebă ţinând capul agitat al murgului.

— Ráfaga e acolo, jos. Trebuie să mă duc la el.

— Crezi că eu nu vreau ? i-o întoarse Laredo. El ştie că suntem în afară de orice pericol, suntem în siguranţă. Nu trebuie să se îngrijoreze decât de el. Şi dacă nu reuşeşte, al dracului să fiu dacă nu-l scot din închisoare. Nu-i momentul să fii melodramatică.

Ea înţelese logica argumentelor lui, dar nu mai era ghidată de logică. Înfingându-şi călcâiele în burta calului, îl biciui cu frâiele. Calul îl trase câţiva paşi pe Laredo până ce acesta fu silit să-i dea drumul şi calul o luă la fugă pe potecă pe care de-abia urcaseră.

În câteva secunde auzi copitele calului lui Laredo în spatele ei. Într-un loc mai larg al potecii, el îşi forţă calul să rămână alături de al ei.

— Nu mă poţi opri !

— Văd, răspunse el supărat. Ştiu că sunt un tâmpit, dar i-am promis lui Ráfaga că o să am grijă de tine şi n-aş mai putea da ochii cu el vreodată, dacă te las să te duci acolo jos, singură.

Dădu pinteni calului şi trecu în faţă. Prin zgomotul făcut de copitele cailor, se puteau auzi focuri de

pușcă, jos, în canion. Ráfaga și oamenii lui trecuseră la luptă.

Coborârea grăbită îi aduse la capătul potecii într-o treime din timpul în care urcară. La iaz, Laredo făcu semn spre coliba în care îl lăsaseră pe Ráfaga. Majoritatea împușcăturilor se auzeau dinspre sătuc, dar se trăgeau focuri și în apropierea casei singuratice.

Laredo ieși dintre copaci în fața Sheilei. Imediat, o rafală de împușcături izbucni în jurul lui. Instinctiv, Sheila își opri murgul, și îl văzu zvâcnind convulsiv, trăgând de frâie. Calul lui Laredo își pierdu echilibrul și căzu. Laredo rămase întins la pământ după ce calul se redresă și o luă galopând spre pâlcul de copaci unde aștepta Sheila.

Tocmai vroia să sară din șa, când îl auzi pe Laredo strigând-o.

— Pleacă repede de aici ! Vocea îi era întretăiată de durere. Sheila descălecă, vrând să se ducă la el, știind că dacă ieșea dintre copaci se expunea împușcăturilor. Apucă frâiele calului lui.

— N-ai cum să mă ajuți, îi spuse Laredo, făcând efort ca să vorbească. Nu pot să mă mișc, așa că pleacă de aici !

Știa că are dreptate. Privirea îi zbură spre acoperișul colibei. Se întoarse și încălecă pe calul lui Laredo, ținând frâiele murgului. Își croi drum printre copaci, spre casă. Ráfaga era înăuntru, prins ca într-o capcană.

Spațiul gol dintre copaci și casă părea primejdios de larg. Trebuia să-l parcurgă rapid, ca să ajungă neatinsă de vreun glonț, la Ráfaga. Sheila ezită, apoi își înfipse călcâiele în burta calului. Murgul goni alături, în timp ce traversa spațiul descoperit, pentru a ajunge la protecția temporară a zidului estic al casei.

Patrula descinsese întâi la grupul de căsuțe. Forța ei de-abia începea să se extindă spre coliba izolată. O țeavă de pușcă sclipi la o fereastră când se apropie. Sheila se opri lângă ea.

— Ráfaga !

Imediat el apăru în cadrul ferestrei. Ochii i se îngustară furioși când o văzură.

— Ce faci aici ? rosti printre dinți.

— A trebuit să mă întorc. Haide repede ! îl grăbi Sheila, dar el sărea deja pe fereastră.

— Unde-i Laredo ? Avea deja un picior în scara șeii și încăleca murgul.

— E rănit, răspunse simplu și-l văzu cum strânge din dinți.

— N-avem nici o șansă pe pășune. Să încercăm să ajungem la copaci.

Gloanțele șuierară pe lângă ei în timp ce-și grăbeau caii înapoi pe drumul pe care venise Sheila. Ajunseră neatinși la copaci și Ráfaga își îndreptă murgul spre iaz și spre poteca îngustă de pe fața nordică a canionului. Aproape prea târziu, văzură o mână de

călăreți în uniformă apropiidu-se printre copaci, barându-le drumul.

Fără să ezite, Ráfaga întoarse calul. Sheila bănui că planul alternativ era să rămână între copaci până ajungeau la peretele estic, apoi să încerce să scape prin ieșirea principală din canion.

Un foc din direcția soldaților le arătă că fuseseră reperați. Era imposibil ; să fugă printre copaci. Ramurile lor dese le-ar fi biciuit fețele, ținându-i în loc.

— Sheila. Ráfaga era în spatele ei. Privi peste umăr, aplecându-se pe gâtul calului. Trebuie să încercăm să traversăm pășunea acum, până nu ne taie calea.

Uitându-se iute în jur, văzu soldații apropiindu-se dinspre pășune. Urmăriți din spate și amenințați dintr-o parte, înțelese că are dreptate și dădu din cap. Canionul îngust părea deodată foarte larg și poteca abruptă foarte departe.

Murgul țâșni dintre copaci înaintea calului ei și se menținu în frunte, din câteva salturi. Amândoi goneau cu toată viteza, dar murgul începu să ia avans. Ráfaga îl încetini, pentru a nu lăsa distanța dintre ei să crească și mai mult.

Soldații se repeziră înspre ei; unghiul micșorându-se pe măsură ce Sheila și Ráfaga se apropiau de centrul pășunii. Sheila își dădu seama că iuțimea îi dădea o șansă de reușită lui Ráfaga, dar nu și dacă nu-l lăsa să ia viteză, pentru a rămâne lângă ea. Se hotărî într-o clipă, fără a gândi. Doar instinctul de supraviețuire.

— N-o să reușesc ! îi strigă lui Ráfaga. Fugi fără mine !

— Nu !

Dar Sheila trăgea deja frâiele calului greoi, de munte. Conștientă că Ráfaga încetinea ca să se întoarcă după ea, își îndreptă calul direct spre patrulă.

Începu să-și agite brațele și să strige din răsputeri.

— Ajutor ! Sunt americană ! Repetă de mai multe ori, rugându-se în gând ca Ráfaga să continue fuga.

Patrula încetini când ea își aduse calul în galop drept în mijlocul lor, unde se opri. Șeful grupului o cerceta atent, privirea oprindu-i-se scurt pe culoarea aurie a părului.

Cu un gest, ordonă unor soldați să-l urmărească pe Ráfaga. În sfârșit, își făcu curaj să se uite în spate și văzu murgul gonind spre ieșirea din canion. Știa că deja câștigase timpul necesar ca să scape.

Tremurând toată, Sheila încercă să descalece, aproape căzând din șa. Cu picioarele moi, se lăsă pe genunchi, cu un suspin de ușurare pe buze. O voce întrebă ceva în spaniolă, dar era prea zăpăcită ca să mai încerce să înțeleagă ce spune. Întrebarea fu repetată într-o engleză cu accent puternic.

— Sunteți bine, *señora* ? Vocea era calmă, dar totuși foarte crispată.

Lacrimile îi lipeau genele. Le șterse și-și înghiți suspinele. Era prea slăbită ca să reacționeze imediat. Reuși până la urmă să dea din cap.

— Da, sunt bine.

O pereche de cizme militare, lustruite, apărură în câmpul ei vizual, oprindu-se lângă ea. Se auzea sforăitul unui cal în apropierea, bătând neliniştit pământul cu copitele.

— Sunteţi *señora* Sheila Townsend din Texas ? întrebă vocea cu accent.

Ridicându-şi ochii, Sheila îşi dădu la o parte părul de pe obraji şi-l privi prudentă pe ofiţerul din faţă ei.

— Da, sunt Sheila Townsend, încuviinţă.

Bărbatul era de statură mijlocie, cu un nas vulturesc şi ochi căprui, sfredelitori.

— Sunteţi fiica lui señor Eliot Rogers ? La încuviinţarea ei, gura lui subţire se cută într-un zâmbet politicos. Vă căutăm de mult timp señora, de când am găsit cadavrul soţului dumneavoastră în maşină. Aplecându-se puţin, îi întinse mâna înmănuşată, ajutând-o să se ridice în picioare, apoi adăugă :

— Îmi permiteţi, sunt *capitán* Ramon Echiverria.

Acceptând ajutorul lui, Sheila se ridică să dea ochi cu ofiţerul. O privea atent, foarte curios şi bănuitor. Sheila încă tremura şi era agitată în sinea sa. Era greu să-şi ascundă resentimentul faţă de ofiţerul care condusese atacul împotriva lui Ráfaga.

— Cum... cum m-aţi găsit ? vocea îi tremura, răguşită, în timp ce-şi retrase mâna.

Îi oferi din nou zâmbetul subţire, care era politicos şi nimic mai mult.

— După cum v-am spus, vă căutăm de când am găsit cadavrul soţului dumneavoastră, *señora*. La început s-au auzit multe zvonuri că sunteţi ţinută în captivitate de cei care v-au ucis soţul. Apoi nimic, de parcă v-ar fi înghiţit munţii. Acum câteva săptămâni, o patrulă era în vecinătate şi a auzit un foc de armă. Când s-au dus să cerceteze, li s-a părut că au văzut o femeie blondă cu un grup de călăreţi. De atunci am împânzit zona cu cercetaşi. Aşa am descoperit ascunzişul, explică el.

— Înţeleg, murmură ea, apoi se cutremură gândindu-se că încercarea ei nebunească de evadare condusese la asta.

Privirea ofiţerului flutură scurt spre ieşirea canionului, înainte de a se înfige în ochii Sheilei.

— Păcat că omul acela a reuşit să scape când aţi venit spre noi. Era şeful bandei, nu-i aşa ?

— ...Da... Sheila ezită doar o clipă înainte de a confirma, suficient pentru atrage şi mai mult atenţia ofiţerului.

— Numele lui ?

— Nu-i ştiu numele răspunse iute. De data asta, fusese prea grăbită cu răspunsul ca să nu bată la ochi.

O sprânceană întunecată se arcui imediat.

— Nu este aceasta banda lui Ráfaga ?

În Sheila se dădea o luptă, neştiind dacă să mintă sau să spună adevărul, dar erau prea multe şanse să fie prinsă cu minciuna.

— Da, aşa i se spunea, dar nu-i cunosc numele adevărat. Nu i-am auzit adresându-i-se, decât cu Ráfaga, nu altfel.

— Pronunţaţi în mod ciudat numele lui, *señora*. În ochii ofiţerului apăru o sclipire speculativă.

— Chiar aşa, căpitane ? Sheila se încordă instantaneu, simulând indiferenţa.

— Aţi stat aici mult timp, *señora*. Părea să-şi aleagă vorbele cu grijă, nedezlipindu-şi privirea de ea. Nu s-a cerut nici o răscumpărare şi nici n-aţi fost vândută. Sunteţi o femeie frumoasă. Nu cred că acest criminal, Ráfaga, a fost orb. Sheila păli, dar el continuă. Cred că v-a păstrat ca femeia lui. Poate, *señora*, că după tot acest timp, n-aţi mai fost deţinută împotriva voinţei dumneavoastră.

Inspirând adânc, Sheila nu-şi lăsă privirea să fugă de cercetarea bănuitoare a ochilor ofiţerului. Dar instinctul de supravieţuire era încă puternic.

— După câte am pătimit, cum puteţi să-mi spuneţi aşa ceva ?

— Îmi pare foarte rău, *señora*, minţi el, la provocarea ei indignată, dar trebuie să înţelegeţi că trebuie să luăm în considerare toate posibilităţile.

— Vă amintiţi de patrula care m-a văzut acum câteva săptămâni ? Încercam să evadez. Îşi încrucişă braţele, apucând tivul bluzei în spate. Iată cum m-a pedepsit Ráfaga. Se întoarse cu spatele spre ofiţer şi ridicând bluza, lăsă să i se vadă urmele biciului. Îl

înfruntă din nou, rece. Mai aveţi întrebări în legătură cu dorinţa mea de a fi ţinută prizonieră ?

El înclină respectuos capul.

— Scuzele mele, *señora*. Dar în ochi i se putea citi, încă, suspiciunea. Accepta ceea ce vedea, pentru moment, dar Sheila simţea că mai târziu o va iscodi din nou. Dacă *señora* şi-a revenit, vom merge către case, unde oamenii mei au strâns prizonierii.

Sheila încuviinţă tăios şi trebui să accepte ajutorul lui pentru a încăleca din nou, conştientă de privirea lui uşor intrigată. Nu-i putea citi gândurile, dar bănuia că se întreba dacă fusese amanta unui bărbat, sau a mai multora. Se prefăcu că nu observă, zâmbind rece când el îi dădu frâiele. N-avea să primească nici o informaţie despre Ráfaga de la ea.

Capitolul 23

O scenă impresionantă o întâmpină pe Sheila când ajunseră între colibele de chirpici. Membrii bandei lui Ráfaga erau îngrămădiţi la un loc, precum o turmă de vite înainte de a fi tăiate. Numărul lor arăta că nu scăpaseră decât puţini. Erau şi răniţi printre ei, gemând de durere. Sheila nu-l putu vedea pe Laredo în grupul compact şi nici nu îndrăzni să întrebe de el ; nu încă.

Soldaţii care-i păzeau ignorau plânsetele femeilor care-i implorau să fie lăsate să le îngrijească rănile. Copiii speriaţi să agăţau de fustele lor. Cei mici îşi urlau teama de ceva pe care nu-l înţelegeau, în timp ce cei mai mărişori se uitau în jur cu ochii lor întunecaţi şi rotunzi, plini de lacrimi.

Ofiţerul călărea alături de Sheila, nu se opri în locul unde erau ţinuţi prizonierii, ci îşi continuau drumul printre colibe, unde alţi oameni de-ai lui cercetau sistematic fiecare cocioabă. Sheila făcu eforturi să nu arate nici o emoţie la această scenă.

Reuşi să ignore totul ce vedea, până ajunseră la ultima colibă dinaintea ţarcului. La vederea Elenei în

genunchi, îmbrăţişând picioarele unui bărbat ţintuit într-un scaun. Sheila îşi opri calul. O puşcă zăcea la pământ, lângă scaun. O pată roşie, se întindea pe pieptul bărbatului.

Când Sheila se opri în loc, ofiţerul se întoarse să vadă ce-i atrăsese atenţia. Simţindu-le prezenţa, Elena ridică privirea. Îşi şterse lacrimile de pe obraji şi se ridică să-i înfrunte, cu o mâna pe umărul soţului ei mort. Începu să le vorbească în spaniolă, cu o voce joasă, vibrând de emoţie.

— Înţelegeţi spaniola, *señora* ?

— Foarte puţin, murmură Sheila, incapabilă să-şi ia ochii de la Elena.

— Femeia spune că a împins scaunul la uşă când a văzut soldaţii venind şi i-a pus o puşcă în mână. Spune că soldaţii l-au ucis ca şi cum ar fi fost un luptător, îi traduse ofiţerul încet. Spune că bărbatul ei este acum un bărbat adevărat, pentru că e liber.

Sheila simţi un nod în gât şi-şi porni calul. Simţea privirea curioasă a ofiţerului şi-i dădu explicaţie pe care o dorea, fără a-l privi.

— Soţul ei, César, era paralizat, un copil neajutorat care nu ştia de nimeni şi nimic.

— O cunoşti pe femeie ? o întrebă.

— După cum aţi remarcat mai devreme, *capitán* Echeverría, sunt aici de mult timp, îi aminti Sheila încruntată, şi-şi grăbi calul.

Când ajunseră la țarc, o ajută să descalece. Sheila era sceptică în legătură cu grija lui pentru ea. Ar fi vrut să plece și s-o lase singură, măcar pentru o vreme.

Ca o umbră, ofițerul o urmă spre răcoare de sub adăpost, oprindu-se pentru a întreba politicos :

— Pot să vă aduc niște apă ?

— Nu, mulțumesc, refuză scurt.

Rămase lângă ea.

— Vom pleca din acest loc curând. Este ceva ce ați dori să luați ? Pot să trimit oamenii mei...

— Nimic, îi răspunse răspicat. Mâna i se odihnea pe pântece. Copilul lui Ráfaga era singurul lucru pe care avea să-l ia cu ea.

— Da, vă înțeleg, o aprobă ofițerul. Sunteți desigur neră bdătoare să plecați de aici. Ați trecut prin multe — să vă vedeți soțul ucis și să fiți ținută în captivitate de criminalii aceștia. Sunteți o femeie foarte tare, *señora* Townsend.

— Vă rog — Sheila era iritată de murmurele lui compătimitoare — nu vreau să mă mai gândesc la asta.

— Înțeleg, spuse, înclinându-și capul într-un gest de deferență pentru dorința ei. Nu vreți să mai vorbiți despre aceste lucruri.

— Nu, nu vreau, îl aprobă tăios.

— Vă rog să mă scuzați, trebuie să vorbesc cu oamenii mei.

— Desigur, încuviință Sheila și ofițerul se retrase, zâmbind politicos.

Închizând ochii la priveliștea din jur, Sheila ar fi vrut să-și astupe urechile. Ar fi vrut să plângă, cum făceau femeile și copii, dar trebuia să rămână tăcută, ascunzându-și în suflet. Nu lăsa să se vadă nici o urmă de mâhnire pe chipul ei, când ofițerul se întoarse ca să-i spună că pleacă. Din nou, Sheila fu separată de prizonieri, călărind în fruntea patrulei, alături de ofițer. Deplasându-se pe poteca în pantă, se uită înapoi spre canion, știind că nu se va mai întoarce niciodată în acest loc — căminul ei.

N-avea să mai fie de acum un colț de rai, neatins de lumea exterioară. Fusese invadat, iar cei care locuiseră aici, n-aveau sămai găsească vreodată libertatea și siguranța între zidurile lui. Era pierdut pentru totdeauna.

Își șterse repede tristețea din ochi când văzu privirea ofițerului ațintită. Mâna de soldați care îl urmărise pe Ráfaga, întâlni patrula în vârful pantei. Raportară că l-au pierdut : a dispărut fără urmă, ca dus de vânt. Genele îi fluturară de ușurare, dar nu dădu alt semn de bucurie.

O briză de munte îi atinse obrajii ca o mângâiere fugară care părea să-i spună adio, cu un moment înainte de a intra în pădure. Sheila fu izbită de ideea subită că poate nu-l va mai revedea niciodată pe Ráfaga. Încercă să alunge gândul în timp ce începeau să coboare muntele.

— Părinții dumneavoastră au fost anunțați că v-am găsit bine și nevătămată, o informă ofițerul mexican.

— Ce fac părinții mei ? Sheila întrebă repede, dornică să vorbească și să-și distragă mintea de la Ráfaga.

— Au fost îngrijorați, îi răspunse.

— Unde sunt ? În Mexic ? Își dori deodată cu disperare să-i vadă. Parcă trecuse o viață de când nu mai era cu ei.

— *Sí*, mama dumneavoastră stă în Chihuahua de când ați dispărut, îi explică el. Tatăl dumneavoastră a venit în fiecare week-end sau când îi permiteau afacerile. Am vorbit adesea cu ei.

— Vreau să-i văd, murmură Sheila.

— Desigur, și ei doresc să vă vadă și să se asigure că sunteți bine, așa cum le-am spus deja. Zâmbi ușor. Cred că s-a aranjat transportul, așa că îi vom putea întâlni deseară, în locul unde vom organiza tabăra pentru noapte.

— Mulțumesc. Era o expresie sinceră a recunoștinței, însoțită de un zâmbet tremurător, în timp ce Sheila își mână calul la trap.

Apusul soarelui găsi patrula încă în Sierras, pregătind tabăra într-o vale. Soldații erau ocupați cu priponirea cailor și făcutul focului. Sheila rămase deoparte, urmărindu-i absentă.

Părinții ei ajunseră odată cu ultimele raze ale soarelui roșu. Sheila se năpusti în brațele lor, râzând și

plângând, îmbrățișându-i și sărutându-i ; tustrei vorbind în același timp. Totuși bucuria întâlnirii era dulce-amară.

Redobândindu-și controlul emoțiilor, Sheila se dădu un pas înapoi ca să-i privească, ținându-le strâs mâinile. Se uită la ei printr-o perdea de lacrimi și le zâmbi. Tatăl ei reușea să păstreze ceva din omul de afaceri puternic, influent, în ciuda jeanșilor Levi's și a jachetei pe care le purta. Mama ei, îmbrăcată într-o salopetă kaki, poseda încă aura de eleganță care făcea parte din ea.

— Ești sigură că ești bine, scumpo ? îi zise tatăl ei strângându-i mâna tare.

— Da, sunt bine, îl asigură ea.

— Toate lunile astea fără nici-o veste ! Scuturâ ușor din cap, cu vocea înecată de emoție. Mama ta n-a încetat nici-o clipă să creadă că ești vie și sănătoasă. Își trecu un braț pe după umerii soției lui. Chiar când lucrurile păreau sumbre, nu m-a lăsat să renunț la speranță.

Sheila se uită la mama ei, cunoscând tăria de fier ascunsă sub înfățișarea feminină. Simți cercetarea atentă a ochilor ei căprui.

— Ce s-a întâmplat, Sheila ? Te-au... Constance Rógers se opri, delicat. Sheila îi zâmbi ușor.

— Vrei să mă întrebi dacă am fost violată, mamă? întrebă blând. N-am fost. N-avea nici-un rost să ascundă adevărul de părinți. Mai devreme sau mai târziu, tot trebuia să le spună despre Ráfaga și prefera

s-o facă acum. Răfaga a făcut dragoste cu mine, dar nu m-a violat.

Tatăl ei se revoltă imediat.

— Te referi la şeful acestei bande...

— Destul de ciudat, tată, îl întrerupse fără brutalitate, dac-ai avea vreodată ocazia să-l întâlneşti pe Răfaga, ţi-ar plăcea.

Mama ei avea o privire stranie.

— Am crezut că mă înşel, dar pot să citesc asta pe faţa ta. Eşti gravidă, nu-i aşa, Sheila ? murmura ea.

— Da, recunoscu senin. Răfaga şi cu mine trebuia să ne căsătorim mâine în faţa unui preot de pe partea cealaltă a munţilor.

— Fetiţa mea să se mărite cu un criminal ? Tatăl ei se uita uimit la ea nevenindu-i să creadă.

— Nu contează, E.J., îl potoli Constance. Acum e cu noi. O dată ajunşi acasă, toate astea vor fi date uitării.

Sheila se încruntă.

— Nu m-am gândit la întoarcerea în Texas. Îşi trecu degetele peste frunte, derutată. Gândurile ei nu merseseră atât de departe în viitor.

— Dar desigur, draga mea, că te vei întoarce, insistă mama ei cu un zâmbet. De-acum trebuie să te gândeşti la copil. Îmi închipui că vrei să-l păstrezi ?

— Desigur, îi întoarse Sheila şi apăsă o mână protectoare pe abdmen.

— Ai nevoie de un loc în care să locuieşti, de îngrijire medicală pentru tine şi pentru copil, motivă mama ei. Ce poate fi mai natural decât să vii acasă ?

— Da, cred că ai dreptate, ceda ezitantă.

— N-are nici un rost să-i informăm pe ceilalţi că nu este copilul lui Brad, adăugă tatăl ei.

— Tată — Sheila râse uşor — când copilul se va naşte cu păr şi ochi negri, nimeni nu va crede că e al lui Brad.

— După ce se va naşte copilul, interveni Constance Rogers, vei dori să te întorci la facultate şi o să-ţi iei diploma. În fond, acum trebuie să te gândeşti şi la viitorul copilului, ca şi la al tău.

— Da, Sheila încuviinţă, dar referirile părinţilor la chestiuni materiale sau la starea socială, nu i se mai păreau importante.

De parcă i-ar fi simţit îndoielile, mama ei schimbă subiectul.

— Putem să facem planuri mai târziu, Sheila. Acum tatăl tău şi cu mine suntem atât de bucuroşi să te vedem din nou.

Lacrimile începţoşară ochii Sheilei.

— Pare c-a trecut aşa de mult timp de când nu v-am mai văzut...

— Şi pentru noi la fel, scumpo. Tatăl ei o îmbrăţişă din nou, sărutând-o pe frunte.

— Ah, *señor* şi *señora* Rogers, interveni nepoftit ofiţerul mexican în reuniunea lor, vă bucuraţi să vă revedeţi fiica, nu-i aşa ?

— Foarte mult, îi răspunse tatăl ei, dându-i drumul Sheilei din îmbrăţişare. Nu ştiu cum să vă mulţumim că aţi găsit-o, căpitane.

— Pentru nimic. Dădu din umeri. Acum sunt hrăniţi şi prizonierii. Va fi gata şi masa noastră în curând. Dacă doriţi să luaţi o cafea... Mâna lui arătă spre focul de tabără, invitându-i.

Restul cuvintelor lui fură tăiate de o voce stridentă, americană.

— Ticălos nenorocit, dacă vrei să mănânc rahatul ăsta, fă bine şi dezleagă-mi mâinile ! Durerea răzbătea în ton, repetându-şi cererea în spaniolă.

— Laredo, şopti Sheila şi făcu un pas instinctiv în direcţia vocii.

Ofiţerul i se puse în cale.

— *Señora*, eu... încercă s-o facă să renunţe.

— Te rog, a fost bun cu mine, îi explică Sheila grăbită. Pot să vorbesc cu el câteva minute ?

Ofiţerul era pe punctul de a refuza, când tatăl ei interveni pentru cauza ei.

— Nu se poate întâmpla nimic, căpitane.

Cererea fu gândită cu grijă, înainte ca el să consimtă.

— Vin cu dumneavoastră.

Prizonierii vorbeau destul de puţin, dar când apăru Sheila cu ofiţerul mexican, se lăsă o tăcere nepământească. Câţiva priveau cu resentiment făţiş, asociind-o cu duşmanul. Cellalţi o ignorau, cu răceală.

Laredo se uită deliberat în altă parte, când se opri lângă el. Zăcea întins pe pământ, proptit într-un cot. Un bandaj alb era înfăşurat peste coapsa lui dreaptă. Sângele îi îmbibase cămaşa în partea stângă. Avea în poală o farfurie cu mâncare, dar încheieturile îi erau legate.

— Bună, Laredo, spuse în sfârşit Sheila încercând să-i atragă atenţia.

El se uită în sus, cu ochii albaştri, reci, aruncând o privire scurtă însoţitorului ei, înainte de a se concentra asupra Sheilei.

— Nu-mi pasă de compania pe care o ai, doamnă Townsend.

Se lăsă în genunchi lângă el, murmurând foarte încet :

— Nici mie. Apoi cu o voce tare, întrebă. Eşti rănit grav ?

— Mi-au zis c-o să trăiesc.

De aproape, Sheila putea să-i vadă culoarea pământie, sub bronzul pielii.

— Nu mănânci, spuse, observând mâncarea neatinsă în farfurie.

— Am o mică problemă cu braţul stâng. Nu vrea să se mişte, îi explică sarcastic. Aşa că dacă n-au de

gând cumva să-mi toarne porcăria asta pe gât, cred că o să rămân flămând.

Sheila privi spre ofiţer.

— Nu-i puteţi dezlega mâinile doar cât să mănânce ? ceru politicos.

După o ezitare, ofiţerul ordonă unui soldat să elibereze mâinile lui Laredo. Sheila văzu că făcea eforturi extraordinare ca să mănânce. După trei înghiţituri, se opri.

— Sigur, nu seamănă cu mâncarea gătită de Consuelo, zâmbi Laredo slab.

— Şi nici la aspect. Sheila luă lingura şi începu să-l hrănească. Unul din soldaţi se apropie de căpitan. Acesta se îndepărtă un pas pentru a vorbi cu omul.

Când Sheila ridică lingura spre gura lui Laredo, el murmură încet :

— Ráfaga a fost rănit ?

— Nu, a scăpat, şopti. Fără o zgârietură. Unde s-ar putea ascunde, Laredo ?

— Doar Ráfaga ştie. Încercă să se ridice mai sus şi se crispă de durere. Dar tu, Sheila ? întrebă la fel de încet. Unde te duci ? înapoi în Texas cu părinţii ?

— Nu ştiu — poate... cel puţin până se naşte copilul. Sau poate rămân aici. Dac-aş putea să-l găsesc pe Rá... Se opri brusc, dându-şi seama că patrula încercase să-l prindă în primul rând pe Ráfaga.

Dacă rămânea în Mexic, ar fi aşteptat să vadă dacă el o contacta, sau invers. Pentru binele lui, trebuia să plece. Dacă stătea să asculte glasul raţiunii şi nu pe cel al inimii, ştia că ar fi cel mai bine să nu se mai întoarcă niciodată în Mexic.

Cu el, viaţa era nesigură. El nu putea oferi un viitor copilului. Copilul lor nenăscut avea dreptul la o viaţă decentă, la libertatea la care Ráfaga tânjea şi n-o puea avea niciodată. În America, Sheila îi putea da aceste lucruri, plus avantajul banilor.

Probabil că sacrificându-şi viaţa ei pentru copil, descoperea sensul adevărat al dragostei. Era oare nobilă ? Sau pur şi simplu speriată de a fugi şi a se ascunde toată viaţa, dacă o petrecea alături de Ráfaga ? Era prea tulburată ca să ştie.

— Dacă te duci în State, ai vrea... —vocea lui Laredo avea un ton straniu —...ai putea să te duci până la Alamagordo ?

Bărbia ei tremură uşor, înţelegând.

— Să-ţi văd părinţii ?

— Îi cheamă Ludlow —Scott Ludlow senior. Nu le spune despre mine, dar...

— Am să-i asigur că eşti bine şi am să-ţi trimit veşti despre ei, îi promisese Sheila blajin. Între timp o să fac tot ce pot pentru tine şi pentru ceilalţi. Am auzit că banii ajută.

Îi mai dădu câteva linguri de mâncare, în tăcere.

Laredo o privea gânditor. Când îi vorbi în sfârşit, era atât de încet, că Sheila trebui să se aplece mai tare, ca să-l audă.

— Dacă vrei să ne ajuţi într-adevăr, murmură el, poţi să porneşti un fel de diversiune. Doi dintre paznici sunt aproape nişte copii. Există şansa să-i dezarmăm. În învălmăşeală, câţiva dintre noi am putea scăpa.

— Ai putea fi ucis, şopti Sheila protestând, dar Laredo o privi doar tăcut... voi încerca, fu de acord fără tragere de inimă. Aruncând o privire peste umăr, îl văzu pe ofiţer încheind discuţia cu soldatul. Se întoarse iute şi-l întrebă pe Laredo : Unde-i Juan ? Nu l-am văzut printre ceilalţi.

— E acolo, îi răspunse Laredo cu o mişcare de cap, sub pătură. Sheila se uită în direcţia indicată şi văzu o siluetă înfăşurată complet într-o pătură viu colorată. Gâtul i se strânse dureros.

— I s-a deschis rana. E mort, o anunţă Laredo sec.

— *Señora*. Ofiţerul era în picioare lângă ea.

Înghiţind cu greu pentru a-şi uşura nodul din gât, Sheila se ridică în picioare. Farfuria era goală. Nu mai avea nici-un pretext să rămână cu ei şi ofiţerul i-o amintea. Se întoarse, când un soldat îi lega din nou mâinile. Faţa îi era palidă de şocul provocat de moartea lui Juan. O ascunse cât de mult putu de privirea bănuitoare a ofiţerului, în timp ce se îndreptă spre părinţii ei, lângă foc.

— Mulţumesc pentru că mi-aţi permis să vorbesc cu el, spuse simţind nevoia să spargă tăcerea.

— Aveţi o afecţiune pentru acest om ? întrebă el.

— E un prieten, răspunse Sheila simplu. Era de acasă, cineva cu care puteam sta de vorbă.

– Înţeleg. Dădu din cap, dar Sheila se îndoia că într- adevăr înţelegea. Scuzaţi-mă, *señora*, dar nu pot să nu observ că păreţi puţin supărată. Nu sunteţi fericită că v-aţi întâlnit cu părinţii ?

— Sigur că sunt, îi răspunse tăios.

El îi aruncă o privire scurtă, enigmatică, şi nu mai sparse tăcerea. Sheila se opri lângă foc. Părinţii ei erau aşezaţi deoparte, vorbind între ei, nevăzând-o încă. Căpitanul îi spuse unui om să le aducă şi lor cafeaua şi se întoarse s-o privească pe Sheila. Ea ştia că ar fi trebuit să se ducă la părinţii ei, dar bănuia ca vorbesc despre ea, Ráfaga şi despre copil. Aşa că rămase pe loc.

— Am făcut un drum lung azi, comentă ofiţerul absent.

— Da, încuviinţă Sheila.

— Am avut timp să mă gândesc în timp ce călăream, continuă el. Sunt convins că sunteţi femeia lui Ráfaga. Deşi nu pot s-o dovedesc, cred că aţi fost a lui de bunăvoie. Se vede în ochi şi pe faţa dumneavoastră că nu aţi fost forţată să acceptaţi atenţiile acestui om. Uneori vă observ cum scrutaţi

munţii cu speranţă în ochi. Probabil că speraţi să vină să vă ia. Îşi ridică o sprânceană, o lumină vicleană i se aprinse în ochi. Da, remarcă în timp ce Sheila se încorda, da, va veni să vă ia.

Ofiţerul se întoarce, aruncând nişte ordine scurte la câţiva soldaţi din jurul focului. Aceştia intrară în alertă, parcă. Cu un zâmbet satisfăcut se uită înapoi spre Sheila.

— Am pus santinele suplimentare. Vom fi gata să-l întâmpinăm pe Ráfaga al dumneavoastră, când va veni —declară el.

— Vă înşelaţi, negă Sheila disperată. Nu va veni.

Se auzi o împuşcătură şi încă una, apoi o a treia. Ofiţerul apucă mâna Sheilei, strigând la soldaţi. Mai fură trase câteva focuri, înainte ca soldaţii să răspundă cu propriile lor arme. Sheila se luptă să-şi scoată mâna din strânsoarea căpitanului.

Dinspre zona în care erau Laredo şi ceilalţi se auziră zgomotele unei busculade. În haosul creat, încercau să-şi recapete libertatea. Strângerea ofiţerului slăbi instantaneu şi reuşi să- şi tragă mâna.

— Sheila ! Aici ! Vocea familiară a lui Ráfaga o strigă, şi ea se întoarse înspre sunet.

Ochii ei cercetară întunericul pădurii ce înconjura tabăra. Începu să fugă, nesigură de direcţia în care o luase.

— Sheila, nu, ţipă, mama ei. Nu te duce !

Dar alegerea fusese făcută. Nimic din ceea ce i-ar fi oferit lumea civilizată — ei sau copilului lor — nu putea egala un moment în braţele lui Ráfaga, indiferent în ce condiţii sau circumstanţe. Ráfaga apăru din spatele unui copac. Puşca de la şoldul lui împroşcă un foc de acoperire pentru Sheila.

Alergă la el.